

Bóng Trăng Trắng Ngà

Contents

Bóng Trăng Trắng Ngà	1
1. Chương 1: Cô Bé Hát	2
2. Chương 2: Thăng Cuội	4
3. Chương 3: 5 Phút Cuộc Đời	8
4. Chương 4: Gió Không Có Nhà	11
5. Chương 5: Lời Thì Thầm	14
6. Chương 6: Rằm Tháng 7	18
7. Chương 7: Dế Mèn	21
8. Chương 8: Ma Đói	24
9. Chương 9: Mê Sáng	26
10. Chương 10: Quỷ Nhi	29
11. Chương 11: Triệu Chứng Lạ Kỳ	33
12. Chương 12: Nỗi Căm Hận Cồn Cào	36
13. Chương 13: Âm Khí	39
14. Chương 14: Truất Vong	42
15. Chương 15: Tơ Dẫn	46
16. Chương 16: Đeo Đuối	49
17. Chương 17: Vào Hang Cọp	53
18. Chương 18: Bắc Thang	56
19. Chương 19: Nguyên Hình	59
20. Chương 20: Mô Hoang Kiếp Lạnh	63
21. Chương 21: Trùng Phùng	66
22. Chương 22: Cuối: Trung Thu	69
23. Chương 23: Ngoại Truyện 1: Những Mảnh Đời	72
24. Chương 24: Ngoại Truyện 2: Cung Nguyệt Đồng Gương	76

Bóng Trăng Trắng Ngà

Giới thiệu

Đây là câu chuyện về tâm linh được sáng tác dựa theo mô phỏng của bài hát Thăng Cuội của ca sĩ N

1. Chương 1: Cô Bé Hát

Hoàng hôn đang buông dần xuống trên những mái nhà ngói đỏ san sát trong xóm. Bầu không khí đã lắng bằng khói bếp hun lên từ một số căn nhà. Dưới ánh đèn vàng vọt trên con đường làng, bóng dáng những đứa trẻ đang chạy về nhà để ăn cơm. Ở miền quê này, 5 rưỡi, 6 giờ mới ăn cơm là muộn. Và tôi cũng là một trong số những đứa trẻ đó, đang chạy vắt chân lên cổ về nhà, mong chờ một bát cơm nóng hổi để lấp đầy cái bụng đói meo.

“Ê, Bảo Bảo!!” Thăng Tuấn bạn tôi gọi với từ đằng sau. “Xong qua nhà tao đây!”

“Ồ...Tao nhớ rồi!” Tôi nói với ra đằng sau.

Tôi, thăng Tuấn, thăng Hưng là ba thằng bạn thân từ hồi tóc còn để chỏm. Chúng tôi còn học chung trường cấp 2 của Huyện nữa. Năm nay tôi đang học lớp 7, còn mãi chơi lăm. Cuộc sống của tôi thiếu chúng nó còn gì vui? Một tuần phải tới 5,6 ngày tôi lêu lổng sang nhà chúng nó chơi, hết lấp ghép mô hình đến xem phim hành động. Cuối tuần hoặc những buổi chiều chiều, ba chúng tôi lại rủ nhau ra sân nhà văn hóa đánh bi, chơi trò chơi với mấy đứa trong xóm.

Dọc hai bên đường làng là những cánh đồng bát ngát. Dân làng tôi vẫn theo nghề nông phần nhiều. Nhà tôi cũng có một thửa ruộng nho nhỏ, do họ nhà nội tôi để lại. Ông nội tôi năm ấy chia ra cho các con trai mỗi đứa một mảnh. Bố tôi để đó trồng lúa, hoa màu, chủ yếu cũng để phục vụ gia đình, thừa thì đem bán cho có đồng ra đồng vào. Bố tôi vẫn làm cán bộ trên xã còn mẹ tôi ở nhà nội trợ. Đồng ruộng bao quanh xóm làng của chúng tôi. Nếu men theo vài con ngõ, có thể bắt gặp ngay những thửa ruộng mênh mông nằm gần một con sông nhỏ. Vào những dịp nghỉ hè, chúng tôi cũng hay chạy lên đê chơi, tìm những chỗ không vướng dây điện để thả diều. Gia đình không có điều kiện như những bạn ở thành phố, chúng tôi chỉ biết lấy mấy trò nghịch ngợm vặt cây hái quả ra làm thú vui. Nhà đứa nào mà có máy tính bàn có cài game là quý lắm, tranh nhau mon men sang nhà ngồi xem nó chơi.

Bây giờ đã là tháng 8, chuẩn bị vào mùa gặt. Những cánh đồng bắt đầu ngả màu vàng thích mắt. Chiều nào tôi cũng mang bi, bài ra sân nhà văn hóa chơi với mấy thằng bạn. Xung quanh cũng có vài đám con gái ngồi chơi với nhau. Chúng nó hay chơi nhảy dây, ô ăn quan, đồ hàng,...Có những lúc hứng lên, chúng tôi tụ cả đám lại với nhau chơi Đồ cứt, Cá sấu lên bờ,...Có mấy lượt mà hết cả buổi chiều. Ngày nào tôi về nhà tay chân cũng lấm lem đất bụi, mẹ tôi cứ mắng tôi sa sã. Có những hôm tôi mãi chơi bên nhà thăng Tuấn không kịp về giờ cơm, bố tôi cứ mang cây chổi dựng ở góc nhà quét cho mấy cái vào chân tím hết cả. Thế là tôi ngoan ngoãn cả tuần sau đó. Được một thời gian thì chứng nào tật nấy.

Vào mỗi buổi tối, tôi thường làm bài tập quấy quá cho xong rồi lại tót sang nhà chúng nó chơi, trừ những hôm bố tôi không vừa lòng, kiểm tra bài tập của tôi không xong lại bắt tôi ở nhà hoàn thành nốt. Nhiều hôm ông cũng không ở nhà, hay ra quán nước đầu làng uống nước chè đánh cờ với mấy chú bác trong xóm. Mấy hôm như thế tôi lại tranh thủ tót đi chơi một lúc rồi về lựa khi bố tôi chưa có nhà.

Gia đình tôi ngoài bố mẹ và tôi ra còn có chị gái và bà nội. Ông nội tôi mất từ trước khi tôi ra đời, giờ chị còn bà nội. Chị gái tôi năm nay học cấp 3, lớp 11. Chị tôi học giỏi lại ngoan ngoãn, chẳng bù cho tôi. Tôi chẳng thích học. Sau này tôi sẽ làm quân nhân, như trong mấy bộ phim tôi hay xem, cầm súng bắn kẻ địch vô cùng oai hùng.

Tôi vô cùng quần bà nội. Bà nội tôi ngoài 70 tuổi rồi. Bà ở bên tôi từ bé, hay bảo vệ tôi trước những trận đòn roi của bố. Bà bảo: “Đánh nó làm gì cho hư người, bảo ban con cái nhẹ nhàng thôi!”. Có mấy lần bà giận bố tôi đến mấy ngày chỉ vì ông đánh tôi đau quá, tước cả máu ra, bà xót. Từ hồi còn bé, tôi đã hay nằm ngủ với bà. Người bà có mùi dầu thoaang thoaang, làn da nhăn nheo ram ráp. Bà hay kể chuyện cổ tích cho tôi nghe. Lớn hơn thì bà hay bật đài cho tôi nghe trước khi đi ngủ. Trên đài của bà hay có mấy kênh ca hát dân ca, nhạc vàng,...Tôi nghe từ bé đâm ra nghiện. Không phải tôi không thích nhạc trẻ mà tôi nhận ra rằng, những câu hát trên chiếc đài của bà không phải là không dễ chịu...

Đợt đó, bọn trẻ con trong làng tôi rộ lên một bắt đom đóm bỏ vào vỏ trứng làm đèn. Chúng nó còn sơn trứng đủ màu làm mấy dây đèn trông rất hay. Thế là tôi với thằng Tuấn, thằng Hưng quyết tâm không thể thua bạn kém bè. Tối hôm ấy ăn cơm xong chúng tôi hẹn nhau ra bờ đê sau làng để bắt đom đóm. Chúng tôi còn cá nhau xem ai bắt được nhiều đom đóm hơn. Tôi với hai thằng chia nhau ra mỗi đứa một góc, hẹn nhau 1 giờ nữa ở trên đê, so xem ai nhiều đom đóm hơn.

Thế là tôi cầm chắc trên tay cái vợt với cái lọ thủy tinh bà tôi rửa cho tôi ở nhà, bắt đầu nhảy xuống mấy bụi cây gần bờ sông để tìm. Mê mải một lúc, tôi cứ đi dần lên trước, chiếc hũ của tôi mới được tầm chục con đom đóm, không thể nào thua chúng nó được, tôi đã cực gần hết số bi của tôi rồi.

Càng tiến về trước, đom đóm bay lên càng nhiều. Tôi vô cùng phấn khích vợt lấy vợt để.

Thế rồi, đập vào tai tôi là một tiếng hát trong trẻo. tiếng hát hay như ở trong chiếc đài của bà tôi vọng ra vậy:

“Bóng trăng trắng ngần...Cố cây đa to...có thằng Cuội già...Ôm một mối mơ...”

Tôi tò mò tiến lại gần để xem nguồn gốc tiếng hát đó từ đâu ra.

Trước mặt tôi là một thửa ruộng gần sông, đom đóm bay rợp trời. Cảnh tượng đập vào mắt tôi thơ mộng lạ thường.

Ở mồm đá gần bờ sông, có một cô bé tầm trạc tuổi tôi, đang ngồi ngêu ngao hát, một bài hát rất hay mà tôi đã từng nghe nhưng không nhớ tên. Xung quanh cô bé, đom đóm quây đầy. Quả thực đẹp như trong những bộ phim hoạt hình vậy. Tôi cứ đứng im như phỗng lắng nghe cô bé hát, sợ phá nát bầu không khí này. Giai điệu bài hát cứ lặp đi lặp lại, nhiều lời thế nhưng lại không hề nhàm chán. Tôi rất muốn biết được tên bài hát này. Tôi từng nhìn thấy các anh trai dùng đàn guitar để hát. Tôi cũng rất muốn học. Tôi mà hát được bài này thì tuyệt đỉnh.

Cô bé hát hết bài hát rồi bắt đầu ngân nga giai điệu. Tôi đánh liều một phen, bèn rón rén lại gần cô bé, tính hỏi tên bài hát.

“Ê! Cậu gì ơi!” Tôi cất tiếng.

Cô bé quay đầu lại nhìn tôi ngạc nhiên. Một khuôn mặt xinh xắn nhưng tôi chưa gặp bao giờ. Thực ra làng tôi khá rộng, lại có nhiều lối vào. Khu nhà tôi nằm ở phía Đông làng, nhà đứa nào gần thì thân với đứa ấy, chứ tôi cũng không biết hết trẻ con trong làng. Có lẽ cô bé này ở khu khác.

“Ừ?” Cô bé nói: “Có chuyện gì thế?”

“À thì...” Tôi gãi đầu. “Cái bài hát...cậu vừa hát ấy...hay quá!”

“Ừ, cảm ơn cậu” Cô bé nhoẻn cười. “Tối rồi cậu còn ra đây à?”

“Ừ...tớ đi bắt đom đóm...”

“Hi hi...” Cô bé cười. “Cậu dùng vợt thế kia bắt được mấy đâu...Đom đóm bay hết ấy. Phải đợi nó đậu xuống cành tre hay cành cây rồi bắt nhẹ nhàng ấy...”

Thấy cô bé có vẻ thân thiện, tôi cũng thấy vui vui.

“Thế...cậu ra đây làm gì?” Tôi hỏi

“À...Sắp Trung thu rồi mà. Tớ ra đây xem trăng.Chỗ này quang nhất, trăng sáng nhất làng đấy.”

“Ừ nhưng mà hôm nay đã đến Rằm đâu? Làm gì có trăng?”

“Tớ cứ ra thôi, theo thói quen, nhớ đâu bắt gặp thì sao?” Cô bé lại cười hiền.

“Thế...cho tớ hỏi tên bài hát được không?” Tôi đi thẳng vào mục đích chính.

“À...Là bài Thằng cuội ấy...Cậu thấy hay à?”

“Ừ...Có vẻ nhiều lời nhưng vẫn hay.” Tôi đáp.

“Nó có 5 lời tất cả ấy.” Cô bé nói.

“Khiếp..nhiều thế mà cậu vẫn nhớ được hết á?”

“Ừ, tại nó đầu đơn giản là lời bài hát” Cô bé nói ra chiều bí mật lắm.

“Thế nó là cái gì?”

“Là những câu chuyện cả đó!”

“Thật á?” Máu tò mò trong tôi nổi lên. Lời bài hát mà có cả câu chuyện sau đó ư?

“Câu chuyện như nào cơ?”

“Cậu thích nghe không? Đó là những bí mật thú vị lắm đấy.” Cô bé hỏi tôi, đôi mắt trong veo tinh nghịch làm tôi muốn gật đầu liên. Ở nhưng mà như thế thì vô vậ quá. Tôi lại gãi đầu: “Ồ...nhưng mà hôm nay tớ phải bắt đom đóm đã...Bạn tớ chờ...”

“Thế thôi, ” Cô bé nói. “Để hôm khác cũng được. Từ giờ đến Trung thu tớ toàn ra đây ngồi ấy mà. Cậu qua lúc nào cũng được. Nhớ mang cái gì ăn là được.” Cô bé nháy mắt với tôi làm tôi nhột nhột.

“Ừ..ừ được rồi...” Tôi cảm giác như tai tôi đỏ dừ lên. “Thế...thế mai tớ qua”. Nói rồi chân tôi tự động lùi lại phía sau.

“Mà cậu tên gì thế?” Tôi hỏi.

“Tớ tên Chi nhé.” Cô bé đáp.

“Ừ..ừ, ơ thế nhà cậu ở đâu nhỉ?” Tôi hỏi nốt.

“Nhà tớ ở bên phía Trạm Y tế xã ấy, bên phía Tây...” cô bé nói.

“Thế chào Chi, tớ đi nhé, hẹn cậu sau...” Nói rồi tôi chạy vụt đi. Khuôn mặt vẫn nóng bừng bừng. Bình thường tôi hay trêu chọc lũ con gái lắm. Chẳng hiểu sao trước mặt Chi tôi lại lúng túng đến thế. Chắc là do cô bé hát quá hay?

Ngày hôm sau, tôi đã tới sang nhà một đứa bạn. mượn máy của nó tìm ngay tên bài hát mà tôi được nghe Chi hát. Tôi cứ nghe đi nghe lại. Thằng bạn cứ bảo tôi đỡ hơi, lui ra cho nó chơi game. Công nhận hay thật. Đã thế còn ẩn chứa câu chuyện trong đó nữa chứ. Tôi tò mò không biết Chi kể cho tôi nghe những chuyện gì. Thế là tôi cứ thấp tha thấp thỏm đợi đến tối. Tôi không dám kể cho mấy thằng bạn nghe, chúng nó sẽ trêu tôi đến hết năm mất.

Tối hôm ấy, tôi ăn quỳnh quáng cho xong bát cơm rồi chạy tới đi ra ngoài. Giọng mẹ tôi gất lên phía sau: “Bảo! Bảo! Đã làm bài tập chưa???”

Tôi hét toáng lên: “Tí về con làm...” rồi chạy biến đi. Tôi hơi lo lắng không biết Chi còn đó không...

2. Chương 2: Thằng Cuội

Tôi men theo con đường cũ để tìm đến cánh đồng cạnh bờ sông hôm qua tôi đã đi. Mãi nói chuyện với Chi nên hôm qua tôi mất một đồng bi cho thằng Hưng, nó bắt được hơn 3 chục con đom đóm. Đi được nửa đường tôi chợt nhớ ra lời hứa hôm qua với Chi: Mang cho cô bé ít đồ ăn vặt để nghe kể chuyện. Thế là tôi đành quay lại, rẽ qua hàng tạp hóa để mua một gói bim bim. Mẹ tôi vẫn cho tôi tiền ăn vặt hàng tuần, tôi có để ra một chút để tiết kiệm. Tôi mua xong lại chạy vụt đi.

Tính tôi tò mò từ bé, cứ có cái gì muốn biết là phải hỏi cho bằng được thì thôi. Thế là tôi cứ háo hức nhảy chân sáo trên con đường làng để đến chỗ hẹn hôm qua.

Những con đom đóm vẫn bay lượn khắp không gian, như chào mừng tôi quay lại chốn này. Từ xa xa, tôi đã nghe thấy giọng hát trong trẻo ngân nga của Chi rồi. Chi vẫn đang hát bài hát ngày hôm qua. Tôi mừng thầm trong lòng. Đứng sau bụi cây, tôi đợi Chi hát xong bài hát rồi mới nhảy ra.

“Chào cậu...” Tôi nói.

Chi ngoảnh đầu lại vẫy vẫy tôi. “Lại đây!”

Tôi lại gần Chi, chìa ra gói bim bim. “Đây nhé, công kể chuyện. Giờ kể cho tớ nghe đi.”

Chi bảo: “Đây, ngồi cạnh tớ. Bóc bim bim ra ăn đi!”

Tôi khẽ khàng ngồi xuống mồm đá cạnh cô bé. Bờ sông man mát, gió thổi liu liu. Chỉ có trăng là tuyệt nhiên không thấy.

“Hôm nay vẫn chưa có trăng nhỉ...” Tôi nói rồi lấy tay bóc gói bim bim ra. Tôi bốc cho Chi một ít. Chi cầm lấy và cười: “Ừ..nhiều mây quá...”

Nói xong Chi ngước lên nhìn bầu trời.

Tôi cứ ngồi bên cạnh và ngước nhìn lên theo, dáng vẻ lúng túng.

Mãi một lúc sau tôi mới mở lời: “Ồm...Chi kể chuyện đi...Bài hát đó như nào?”

“Cậu muốn nghe từ chuyện nào?” Chi quay sang hỏi tôi.

“Thì,,từng chuyện một đi?”

“Thế kể từ chuyện thằng Cuội trước nhé?” Chi cười. Xong cô bé lại mỉm cười nhẹ, ngâm giai điệu trong cổ họng, hát lên lời bài hát đầu tiên:

”Bóng trăng trắng ngà

Có cây đa to

Có thằng Cuội già

Ôm một mối mơ

Lặng im ta nói Cuội nghe

Ở cung trăng mãi làm chi...

Bóng trăng trắng ngà...”

Tôi mừng thầm trong bụng, rồi vui vẻ nói: “À, chuyện thằng Cuội á? Tớ biết rồi!”

Chi quay sang nhìn tôi ngạc nhiên: “Sao cậu biết được? Những chuyện thế này không phải ai cũng biết đâu...”

“Sao mà không biết? Bà tớ kể cho tớ mà?” Tôi mỉm cười ranh mãnh. Tưởng gì chứ chuyện thằng Cuội bay lên cung Trăng tôi có nghe bà tôi kể hồi bé rồi. Có một lần tôi nghe một chú chỉ cho một đứa bạn tôi: “Có nhìn thấy thằng Cuội ở trên cung Trăng không?” rồi chỉ lên vầng trăng tròn trên trời. Tôi nhìn lên chẳng thấy gì nên lại sinh tính tò mò, về nhà hỏi bà ngay. Đêm hôm đó, bà đã kể cho tôi nghe sự tích thằng Cuội với cái cây thần có phép cải tử hoàn sinh. Cuội vốn là một tiểu phụ, sau một lần giết hổ con trong rừng, vô tình thấy được hổ mẹ mớm lá cây cho các hổ con sống lại thì mới biết được chiếc cây thần đó, bèn mang về. Điểm đặc biệt là không được tưới cây bằng nước bẩn, nếu không cây sẽ bay lên trời...Ai ngờ về sau, vợ Cuội lại tưới nhầm cây bằng nước bẩn, thế là cây bay lên trời, Cuội tiếc cây bám theo cũng bay theo cây lên tận Cung trăng luôn, không về được...

Tôi cười khúc khích thích chí lắm. Tôi tưởng câu chuyện của Chi như nào chứ...

“Bà cậu mất rồi à?” Chi quay sang hỏi tôi.

“Không....” Tôi cau mày. “Sao cậu hỏi lạ thế?”

“Tớ xin lỗi, không có gì... Thế câu chuyện cậu nghe là gì?”

“À thì cái chuyện mà Cuội tưới cây thần bằng nước bẩn nên bị bay lên trời theo cây chứ gì?” Tôi cười.

Chi chỉ im lặng lắc đầu. “Thế thì không phải đâu...Chuyện đó ai chả nghe rồi..Nhưng câu chuyện trong bài hát này không phải thế...”

“Ồ...” Tôi cũng mất vài giây. “Thế cậu kể đi. Tớ ngồi nghe này...”

Bằng chất giọng trong trẻo, Chi bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện đầu tiên của cô bé.

” Cuội ở trong bài hát này không phải là thằng Cuội đã bay lên cung trăng của cậu đâu. Cuội ở đây cũng là một người đàn ông sống trong một ngôi làng. Ông ấy tên là Tân.

Tân không có vợ con, ông ta làm nghề thợ mộc.

Cả cuộc đời của ông ta luôn chăm chỉ với nghề. Ông ta xấu xí, khắc khổ lại nghèo đói nên chẳng ai lấy cả. Thế nên ông ta chỉ lấy công việc làm niềm vui thôi...

Thế rồi tới một hôm...Một tai nạn xảy ra. Ông ta bị chiếc máy tiện cửa đứt bàn tay. Đột đó, cả gia đình ông ta phải chạy chữa cho ông ta bao nhiêu tiền của. Thế nhưng bàn tay thì không cứu được. Ông ta cụt tay từ đó.

Không có một tay, ông ta không thể làm thợ mộc được nữa. Mất việc, ông ta đâm ra chán chường, đã nghèo đói lại càng thêm nghèo đói. Bọn trẻ con trong làng gặp ông ta thì luôn luôn trêu chọc: “Tân cụt tay, Tân cụt chân, chỉ còn thân, lăn lông lốc!”

Mỗi lần nghe thấy thế ông ta đều điên dại lên, chạy đuổi theo bọn trẻ rồi về nhà đập vỡ hết đồ đạc trong nhà. Cũng có mấy lần ông trưởng làng đến tận nhà để vận động ông ta xin trợ cấp, thay đổi tính tình, làm lại cuộc đời. Thế nhưng cứ khi ông trưởng làng đến cửa, ông ta lại cầm con dao bầu ra khua khoắng làm trưởng làng sợ hãi. Ông ta hét lên: “Tao không phải người tàn tật, không phải thương hại tao!”. Được vài lần như thế thì ông cũng đành kệ.

Người dân trong làng ngày càng xa lánh ông ta hơn. Từ khi mất đi một bàn tay, Tân sống rất chật vật. Ông ta không quen với việc này. Những người hàng xóm xung quanh luôn nghe thấy tiếng đồ đạc của ông ta đổ vỡ trong nhà. Có thể là do ông ta vụng về hay lại lên một cơn điên dại nào đó.

Ngày này, người dân trong ngôi làng đó chỉ thấy lão Tân ngập trong men rượu. Kiếm được bao nhiêu tiền, ông ta đổ hết vào rượu. Sự tự trọng của ông ta dần dần bị ăn mòn theo năm tháng. Nhiều lần túng bấn quá, ông Tân lại sang nhà những người dân ngọt nhạt, xin mượn tiền, hứa sẽ cố gắng kiếm tiền để trả. Người dân trong làng một phần vì thương ông ta tàn tật lại thân cô thế cô, một phần vì nể tình làng nghĩa xóm nên đều cho ông ta mượn không nhiều thì ít tiền.

Thế nhưng những số tiền đó nhanh chóng biến mất trong những lít rượu ông Tân đổ vào người. Càng ngày càng ít người dám dốc hầu bao ra cho lão Tân mượn tiền. Ông ta viện đủ cớ, đủ lí do để xin tiền người dân. Nhiều lần như vậy, mọi người kháo nhau: “Ông Tân nói dối như Cuội”. Thời đó, người dân chưa biết thằng Cuội cung Trăng đâu, mới chỉ biết thằng Cuội nói dối thôi... Thế là ngôi làng đó có thêm một thằng Cuội. Không xin được tiền ở làng mình, ông ta đành phải lân la sang các khu vực khác để ăn xin. Ông ta quần băng trắng, lê lét trên những con đường làng để ăn xin, giả như mình nghèo đói què quặt lắm.

Thế nhưng giấy không gói được lửa, dần dần người ta cũng biết ông ta đang diễn một màn kịch trước mặt mọi người. Thế là người dân những vùng lân cận không ai không biết đến tên lão “Tân Cuội”.

Thời gian cứ thế trôi qua, người dân càng không còn bận tâm đến lão ta hơn nữa. Chẳng ai nhận ra đã một thời gian rồi, lão Tân không còn xuất hiện trên con đường làng...”

“Ồ thế chuyện gì xảy ra thế?” Tôi hỏi

Chi nở một nụ cười kì quái rồi kể tiếp

“Vào một buổi sáng, có một người phụ nữ đi chợ đầu mối về sớm, đi ngang qua gốc cây đa đầu làng, thì thấy...”

“Thấy gì???”

“Thấy lão Tân Cuội đã treo cổ tòng teng ở đấy từ bao giờ.”

“Khiếp thế!!” Tôi rùng mình. “Sao tự dưng lại tự tử?”. Tôi hỏi nhưng Chi chỉ cười rồi kể tiếp

” Gốc đa đó là gốc đa thiêng của làng, người ta còn phải lập miếu ở ngay đó, thế mà lão Tân lại dám làm vậy...Người dân trong làng mang xác lão xuống rồi đem chôn ở nghĩa địa sau làng, cũng chẳng có mấy ai hương khói cả. Mọi chuyện cứ bằng đi như thế. Và rồi một ngày, cái nhà cũ của lão Tân Cuội vốn dĩ chẳng ai ở tự dưng cháy bùng bùng trong đêm.”

“Li kì thế”. Tôi tròn môi.

“Thế là từ đấy, những sự kiện kì quái bắt đầu xảy ra ở ngôi làng đó. Có người say rượu đi đêm về tự dưng chạy loạn khắp làng, hét lên: “Cây đa cháy...Cây đa cháy...” rồi ngã lăn ra đất bất tỉnh. Người dân chạy ra đầu làng thì tuyệt nhiên không thấy gì..Cây đa vẫn đứng đó lặng lẽ, sừng sững trong bóng đêm, mờ ảo giữa làn sương.”

Câu chuyện bắt đầu đi theo chiều hướng ghê rợn hơn, không như những câu chuyện cổ tích mà bà tôi thường kể cho tôi nghe. Nhưng tính tôi trước giờ có sợ gì đâu nữa là dăm ba câu chuyện trẻ con của một đứa con gái. Chính ra tôi tò mò nhiều hơn. Cảm giác quen thuộc giống như là những lần xóm mắt điện, cả lũ trẻ con rủ nhau sang nhà một đứa thấp nển kể chuyện ma, hù dọa nhau vậy nên tôi vẫn nghe tiếp. Có khi nghe xong, tôi lại có cả tá chuyện để ba hoa chích chòe với chúng nó.

”Một đêm, có một ông hành khất từ nơi khác đến, tối một ngồi nghỉ dưới cây đa đầu làng thì thiu thiu ngủ mất, người dân đi qua cũng không buồn gọi dậy. Sáng hôm sau người dân cũng phát hiện ra ông ta đã chết cứng queo từ lúc nào, toàn thân tím ngắt, mắt trợn trừng như có điều gì kinh hãi lắm...Chẳng ai hiểu có chuyện gì xảy ra, chỉ nghi ông ta trúng gió đột tử. Thế rồi đến một hôm, sự thật được phơi bày, một người đàn ông ở gần đấy, nửa đêm mất ngủ, bước ra ngoài hiên nhà mới nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng. Trên cành cây đa, vắt vẻo một dáng người dài thông, gầy guộc với nước da trắng tái, đang ôm lấy cành cây, cười khằng khặc. Đu bám trên những cành đa khác là một bóng hình đen sì quắt queo. Hai bóng dáng ấy cười văng vẳng trong đêm thâu, tay cầm chiếc cốc hạt mít cụng vào nhau như đang ăn mừng. Và khi ông ta nhìn rõ hơn, thì cánh tay của con ma đu trên cây đó, bị cụt mất bàn tay...

“Thế là ông ta thành ma ở cây đa, mà quấy nhiễu dân làng?” Tôi hỏi.

“Ừ...Sau vụ ấy mọi người vẫn còn bán tín bán nghi, cho đến khi ngày càng nhiều những sự việc bất thường xảy ra: một đám trẻ con tò mò quây quanh gốc đa chơi Vòng quay socola, rồi cứ thế dính chặt vào thân cây không tách ra được...Chỉ khi mọi người đi khẩn vãi cúng đồ mặn với rượu thì chúng nó mới tách được nhau ra, khi ấy lũ trẻ con còn bị đòn một trận vì người lớn tưởng chúng nó bày trò nghịch ngợm. Một vài ngôi nhà trong làng trong đêm khuya khoắt bỗng bắt lửa rồi cháy lan từ nóc nhà xuống, may mà phát hiện kịp thời nên không ai thiệt mạng cả...Những ngôi nhà ở đầu xóm, nhiều đêm nghe tiếng gõ cửa, nhưng thập thò ra mở lại chẳng thấy ai...Người dân sống trong lo sợ.”

“Thế là xong hả? Giờ xử lí sao đây?” Tôi hỏi tiếp.

“Người ta mới mời một ông thầy giỏi ở trên vùng núi xuống để trừ tà ma. Giờ mọi người đều tin rằng hồn ma của lão Tân Cuội không siêu thoát được, ở lại để nhiễu nhiễu dân làng. Ông thầy ấy mới tới đầu làng, vừa nhìn thấy cây đa đã quỳ sụp xuống, tay ôm lấy cổ, mặt tím ngắt cả đi như bị ai bóp cổ chặt, người ta quýnh quá đành phải lấy nước tiểu trẻ con hắt vào thì ông ta mới lặn ra thở dốc. Vừa hồi sức cái, chẳng nói chẳng rằng, ông ta chỉ hỏi ngôi nhà cũ của Cuội, rồi chạy thẳng đến đó.”

“Chạy đến đó làm gì???”

Chi chột thổ dài rồi nói: “9 giờ rồi. Tổ phải về thôi.”

“Ồ thế còn câu chuyện đang dang dở mà???” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Mai, tổ kể nốt cho mà. Tổ phải về rồi. Cậu cũng về đi, tổ không về ngay, không được đâu.”

Chi vẫy vẫy tay ra chiều bảo tôi về đi. Tôi cũng chẳng biết nói sao bèn lúi húi đứng dậy.

Tôi chào Chi rồi định quay đi thì nghe thấy giọng cô bé: “Ê này!”

Tôi bèn quay lại.

“Cậu tên là gì nhỉ? Tổ quên chưa hỏi”

“À tớ tên Bảo.” Tôi nói rồi tính quay đi tiếp thì Chi lại nói:

“Tớ xin lỗi nhé. Có thể câu chuyện làm cậu sợ. Cậu có sợ ma không?”

Lúc ấy máu sĩ gái trong người tôi nổi lên, tôi soạn cho mình một vẻ mặt bình thản nhất có thể rồi quay lại: “Ừ, đương nhiên là không rồi, dăm ba cái thứ đó sao dọa được tớ!”

Nghe thấy câu trả lời Chi lại cười hiền, ánh mắt lóe lên sự vui vẻ: “Ừ, thế hẹn Bảo mai nhé, tớ vẫn ra đây!”.

Tôi chào Chi lần nữa rồi bước đi, trong lòng vẫn ngổn ngang câu chuyện vừa rồi. Đoạn kết của nó là gì đây?

3. Chương 3: 5 Phút Cuộc Đời

Tôi đi mon men theo con đường cũ dẫn ra khỏi bãi ruộng để đi vào làng. Bóng đêm đen đặc bao lấy tôi. Câu chuyện vừa nghe làm tôi không khỏi rùng mình. Sao Chi can đảm thế, dám ra bờ sông ngồi một mình. Dù miệng bảo không sợ nhưng tôi cũng vẫn biết sợ chứ. Biết đâu ở giữa những bụi cây đen sì kia, lại có thứ gì bất chợt nhảy bổ ra trước mặt tôi. Đầu làng tôi cũng có một cây đa. Sự liên tưởng đến câu chuyện kia không khỏi làm tôi rợn rợn. Càng nghĩ càng thêm sợ, tôi cầm mặt chạy cho thật nhanh về nhà. Chắc hẳn ai cũng từng có cảm giác, tưởng tượng ra rằng có thứ đằng sau đang đuổi theo mình, và chỉ cần mình bước chân vào trong sân nhà là mình sẽ được an toàn. Tôi cũng nghĩ như thế, và cái ý nghĩ đó khiến tôi dồn hết sức lực để chạy, lưng gai lên và cho tới khi tôi nhìn thấy chiếc cổng nhà tôi đang mở hờ, ánh sáng từ bên trong hắt ra ngoài. Tôi chạy ù vào trong sân, thở phào nhẹ nhõm. Tôi bước vào trong phòng khách, không gian vắng lặng. Hình như bố tôi vẫn chưa về, may quá. Bình thường nếu có ở nhà ông sẽ ngồi ở giữa gian phòng khách nho nhỏ, bật tivi lên xem một lúc mới đi ngủ.

“Mẹ ơi...!” Tôi cất giọng gọi mẹ. Đi chơi xong về tôi vẫn cảm thấy hơi đói bụng. Chắc trước lúc đi tôi ăn ít quá. Tôi muốn nhờ mẹ đem cho ít cơm ăn rồi ngồi học sau. Thế nhưng chẳng thấy mẹ tôi đâu cả. Giờ này bà còn đi đâu được nhỉ? Chị tôi hôm nay xin phép lên nhà bạn ngủ một hôm, nhà bạn chị cách đây phải mấy cây. Bố tôi phải đeo chị tới tận nơi bàn giao đường hoàng rồi mới yên tâm đi về.

“Bà ơi! Con đói quá!!” Tôi cất tiếng gọi bà nội. Thế nhưng đáp lại tôi chỉ là sự im ắng khác thường.

Mọi người đi đâu hết rồi không biết. Thế là tôi đành phải tự mò xuống bếp kiếm cái ăn.

Vừa mới bước chân vấp gian bếp phía sau nhà, tôi chợt nhìn thấy một dáng người đang nằm sấp dưới nền nhà. Tôi chạy lại thì nhận ra đó là bà nội tôi.

“Bà ơi!! Bà sao thế!???” Tôi vô cùng hoảng hốt la lên. Người bà tôi cứ rũ xuống nền đất, lồng ngực phập phồng yếu ớt. Tay chân tôi run rẩy, không biết phải làm sao. Tôi không có điện thoại di động, giờ chạy đi tìm bố mẹ tôi thì muộn mất. Tôi đành phải bỏ bà nằm đó chạy sang đập cửa nhà hàng xóm. Rất may chú hàng xóm nhanh nhẹn, gọi thêm mấy người nữa sang nhà tôi xem thế nào, đồng thời gọi ngay cấp cứu. Một bà già ở gần nhà tôi cũng biết mẹo sơ cứu, lấy kim châm vào 10 đầu ngón tay bà tôi cho máu rỉ ra. Một lúc sau xe cứu thương đến thì bà tôi mới được mang lên cáng đưa đi. Lúc đó thì tôi thấy bố mẹ tôi hốt hải chạy về.

“Bà sao rồi...bà sao rồi...” Mẹ tôi cứ hỏi trong hoảng hốt, tay vẫn còn cầm nguyên túi đồ gì đó. Mặt bố tôi thì cau lại nghiêm trọng lắm, sau khi trao đổi qua loa với mọi người xung quanh thì nhảy luôn lên xe cứu thương ngồi. Mẹ tôi chỉ kịp đưa cho tôi túi đồ của mẹ và nói: “Ở nhà trông nhà nhé, khóa cửa vào”, rồi cũng theo chân bố tôi leo lên xe ngồi.

Tôi cũng chỉ biết bần thần nhìn mọi thứ diễn ra, tay chân vẫn còn run rẩy. Tôi rất lo cho bà nội, mong bà sẽ không sao. Tôi nghe đâu loáng thoáng mọi người bảo bà tôi bị tai biến.

Thế là đêm đó tôi phải ở nhà một mình. Lần đầu tiên trong đời. Nhà tôi cũng khá rộng, chỉ có một tầng nhưng nhiều gian. Ở ngoài có sân bê tông và đằng sau có một khoảnh vườn nhỏ. Gian bếp nằm tách biệt

bên ngoài sân. Phòng tôi nhìn ra vườn, nằm bên cạnh nhà kho chứa đồ rồi mới tới phòng chị tôi. Đi qua một cái hành lang mới tới phòng của bà và bố mẹ. Muốn qua được những phòng đó phải đi qua phòng khách. Tuy nhiên tôi vẫn có những nỗi sợ riêng, nhiều hôm bật đèn cũng không dám ngủ. Vì thế nên hôm nào có thể là tôi lại chạy sang phòng bà ngủ cùng bà chứ không ngủ riêng.

Hôm nay tôi rất muốn sang nhà thằng Tuấn và thằng Hưng xin ngủ nhờ, thế nhưng mẹ tôi đã dặn tôi phải ở lại trông nhà rồi. Khu làng tôi cũng không phải là không có trộm. Trộm ở đây nhiều khi không phải người mà là những con thú hoang hay nhảy vào nhà cắn xé kho thóc lúa,...Ý mẹ tôi chắc bảo tôi trông nom kho lương thực cho gia đình, để ý tiền của. Có việc gì phải gọi nhà hàng xóm ngay.

Đêm đó tôi đánh răng rửa mặt ừ ừ rồi vào phòng ngồi làm bài tập. Tôi cứ bật tất cả đèn đóm trong nhà lên, ngồi co ro ở bên chiếc bàn gỗ ngồi học. Tôi cũng bật cả tivi lên cho có tiếng người. Lúc ấy cũng phải gần 11 giờ đêm rồi. Xong bài, tôi tắt đèn định đứng lên nằm xuống giường ngủ thì nghe cái “Xoạch”. Một tiếng động vọng ra từ cánh cửa chớp nhìn ra vườn. Tôi quay qua đó thì không thấy gì nữa.

“Xoạch”. Tiếng động lại vang lên, nghe như có thứ gì quẹt vào song sắt.

Tôi hơi rờn rợn, lại gần song sắt hơn để nhìn. Hay có con gì đang quẹt vào song cửa?

“Xoạch”

Và thứ đó hiện ra ngay trước mắt tôi. Một đôi bàn chân của người. Đang treo lơ lửng ngoài khung cửa sổ, một bàn chân trắng bệch gãy gập. Đôi bàn chân cứ đung đưa đung đưa trước mặt tôi rồi thoát cái biến mất...

Tôi hét lên thật to, chạy thẳng sang gian nhà bên kia, cầm theo chiếc đèn pin, chui vào góc giường của bà trùm chăn ngồi thu lu. Tôi đã khóa hết tất cả các cửa ra vào rồi, dù có là thứ gì...cũng không vào được đâu...

Tôi lần lớp chiếu của giường, móc lên một chiếc dao. Bà nội tôi hay để dao ở đầu giường ngủ như thế này, nhất là những khi ngủ với các cháu. Tôi ôm chặt chiếc dao vào người, run lên bần bật, nước mắt đã rớt ra vì sợ. Hay là tôi nhìn nhầm nhỉ? Có khi nào câu chuyện hôm nay vẫn còn ám ảnh tôi không?

Tích tắc tích tắc...Tiếng chiếc đồng hồ trên tường rơi vào tai tôi trong cơn mơ màng.

“Rầm...rầm...Lạch cạch...” Tiếng động gì đó vang lên mới khiến tôi tỉnh hẳn. Tôi mở mắt ra. Tôi đang ngồi ngủ gục trên giường của bà từ bao giờ. Ngoài kia vẫn là đêm khuya tịch mịch. Tiếng động tôi vừa nghe thấy vọng xuống từ trên trần nhà.

Tiếng ngói nhà tôi vang lên loạch xoạch..loạch xoạch như có thứ gì đó đang dẫm lên đó. Tiếng động cứ vang lên xa xa rồi lại gần gần, cứ như thứ đó đang đi đi lại lại trên mái nhà tôi. Tôi sợ lắm rồi nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ lạc quan rằng đó chỉ là một con mèo hoang nào đó. Hình ảnh tôi nhìn thấy trước khi ngủ khiến tôi không thể không nghĩ rằng, trên mái nhà mình có một người nào đó...đang đi đi lại lại. Mẹ tôi bắt tôi ở nhà trông nhà là sai lầm, sai lầm thật rồi...

Tôi cứ vật vờ mê mê tỉnh tỉnh như thế cho đến tờ mờ sáng, tiếng cổng sắt nhà tôi vang lên ken két. Tôi lại mở mắt ra. Tôi cảm thấy mừng vì ánh sáng ban ngày đang dần trở lại. Tôi mới rón rén bước chân xuống giường, tay vẫn lăm lăm con dao.

Tiếng cửa phòng khách xịch mở, tôi nhòm ra ngoài thì thấy mẹ tôi đang xách mấy túi nilong bước vào. Tôi thở phào nhẹ nhõm, chạy vội ra ngoài: “Mẹ!”

Mẹ tôi quay sang: “Sao dậy sớm thế?”

“Con không ngủ được...Con sợ lắm...” Tôi ngập ngừng.

Mẹ tôi thở hắt ra: “Sợ cái gì mà sợ, con trai lớn tòng ngồng sắp cao hơn mẹ rồi, nhà thì bao nhiêu là việc. Có ai mười mấy tuổi đầu còn sợ ngủ riêng không?”. Nói thế rồi bà lại đi đi lại lại thu vén việc nhà, tôi chẳng biết nói gì thêm về chuyện này, càng không dám nói cho mẹ nghe những hiện tượng lạ xung quanh nhà hôm qua. Sau khi hỏi thăm tình hình của bà, tôi quyết định vào cố gắng chợp mắt thêm một lát rồi đi học. Bà tôi bị tai biến, giờ vẫn còn chưa tỉnh, các bác sĩ đang cố gắng hết sức. Tôi nghe mẹ tôi nói rằng, thật may hôm qua tôi về nhà lúc đó. Mẹ tôi rời nhà để đi mua đồ được có 10 phút thì bà xảy ra chuyện. Trước khi

đi mẹ tôi vẫn còn nhìn thấy bà tôi mạnh khỏe bình thường. Chỉ cần chậm thêm 5 phút nữa thôi, có lẽ giờ đây tôi đã không còn bà nữa...

Những ngày sau đó là những ngày tháng bận rộn của gia đình tôi. Bà tôi vẫn nằm trong viện nên bố mẹ tôi và các bác phải thay phiên nhau vào trông nom bà. Chính vì thế mà việc trong nhà tôi lại cần phải lo lắng nhiều hơn bình thường. Vắng bà, tôi buồn lắm, không còn ai để ngủ cùng nữa. Tôi cứ xin chị tôi cho ngủ cùng phòng vì tôi không dám ngủ một mình. Phòng chị tôi be bé nên tôi để tấm đệm gấp đôi ở dưới đất để nằm. Tôi không dám thức quá 11 giờ đêm nữa...

Bằng đi phải tới hơn tuần tôi không trở lại chốn cũ bên dòng sông kia. Việc bà nội tôi đi viện làm tôi quên khuấy đi mất cô bé tên Chi đang ngồi đợi tôi để kể nốt câu chuyện. Một phần cũng bởi vì tôi hơi sợ những câu chuyện của cô bé nên chưa dám quay lại.

Tối hôm ấy, tôi đang đi từ nhà thằng Tuấn về thì đi ngang qua lối dẫn vào con đường cũ. Tôi thấy có bóng người chạy đằng trước trông rất quen, hình như là thằng Hưng thì phải.

“Hưng! Ê!”

Tôi gọi giật giọng nhưng bóng người đó đã chạy đi khuất ở khúc quanh. Tôi bèn đuổi theo, tôi hơi tò mò không biết giờ này thằng Hưng còn đi đâu? Sao không rủ tôi với thằng Tuấn đi cùng?

Tôi chạy theo nhưng trước mặt chẳng có ai nữa. Đi tiếp hay dừng đây? Trong lòng tôi lúc này lại có chút tò mò và dlay dứ. Tôi tự hỏi không biết Chi có còn ở đây không? Hay Hưng cũng biết Chi như tôi?

Tôi tiến lại gần hơn chốn cũ rồi nhìn vào trăng cỏ rộng cạnh bờ sông ấy.

“Tôm..tôm” –tiếng nước vang lên. Có một cô bé đang ngồi buồn chán, lắng hồn đá xuống sông. Tôi hơi mừng: 1 vì Chi vẫn còn đó, 2 là...Hưng không phải chạy đến tìm Chi. Vậy là bí mật của tôi vẫn được bảo toàn.

Tôi tiến lại gần Chi rồi chào cô bé. Nhìn thấy tôi, ánh mắt Chi trông rạng rỡ hơn hẳn. “Ồ! Bảo! Sao mấy hôm nay không qua đây...”

“Ừ, nhà tớ có chút chuyện...” Tôi tần ngần

“Sao thế?” Ánh mắt Chi lo lắng.

“Bà tớ phải vào viện ấy mà...” Tôi nói rồi ngồi xuống bên cạnh Chi.

“Khổ thế...Chắc không sao đâu...”

“Ừ..tớ cảm ơn!”

Thế rồi bầu không khí im ắng dần. Tôi không biết nói gì đành gọi chuyện: “À thế...kể nốt câu chuyện đi chứ nhỉ?”

“À ừ...” Chi nói rồi bắt đầu hắng giọng kể...

Tôi im lặng lắng nghe câu chuyện. Có lẽ cái kết của câu chuyện sẽ khiến tâm trí tôi bớt bị ám ảnh hơn...

”Ông thầy đó..chạy thẳng về phía ngôi nhà cũ của lão Tân Cuội...Giờ chỉ còn trơ khung xương. Ngôi nhà đen sì trong ánh sáng ban ngày trông vẫn mang vẻ kì quái khó tả. Ông thầy sùng sục bước vào trong căn nhà tan hoang đổ nát, mắt cứ chăm chú nhìn xuống dưới chân như đang tìm tòi cái gì đó. Thế rồi ông ta cứ lấy tay đào đào bới bới đám tro tàn phủ đầy nền nhà. Những người dân hiếu kì chạy theo sau không hiểu chuyện gì, cứ ngỡ ông ta bị ma nhập.

Thế rồi ông thầy bới lên 1 mảnh giấy nho nhỏ còn sót lại dưới nền nhà gơ lên xem xét. Dường như đó là một phần còn sót lại của bức ảnh nào đó.

“May quá...Vẫn còn đây!” Ông thầy hét lên rồi đút mẩu giấy đó vào túi áo.

Người dân cứ xì xào bàn tán không biết ông ta định làm gì. Tối hôm đó, ông ta xin lập một đàn lễ ở trước cây đa đầu làng”

“Ông ta làm thế để làm gì nhỉ? Sự thật là gì thế??” Tôi tò mò.

Ánh mắt Chi lấp lánh những tia bí mật. Cô bé mở miệng kể tiếp.

4. Chương 4: Gió Không Có Nhà

” Tối hôm đó ở trước cây đa đầu làng, họ mở một đàn lễ to thật to, có xôi mận thịt thà rượu...Ông thầy không cho ai đến xem cả. Mọi người phải ở trong nhà hết. Chỉ có vị trưởng làng và một người đi cùng ông thầy đứng ở đó. Ông ta khấn vái đầu tâm tiếng thì từ giữa cây đa, khói bắt đầu bốc lên. Cây đa dần dần bén lửa cháy lách tách lách tách.

Ông trưởng làng rú lên: “Chết rồi.. cháy rồi...Sao tự nhiên lại cháy!!!Đây là cây đa thiêng của làng, mau dập lửa!!!”

Ông thầy nắm lấy cổ áo ông trưởng làng rồi quát: “Bình tĩnh lại! Đây không phải là thật!” Đoạn ông ta hét lên: “Vong ma mau hiện hình đi!!! Tại sao lại trú ở nơi đây!!”

Đúng lúc đó thì ngọn lửa bùng lên dữ dội hơn, liếm sang cả phía 3 con người đang đứng ở đó. Trong đám lửa đó khê vang lên tiếng cười gần khùng khục. Ông thầy cau mày rồi bắt chéo 2 tay tạo thành hình thoi rồi nhìn mắt qua đó rồi bắt chợt rừng mình suýt ngã ngửa ra sau.

“Sao...sao vậy thầy...?” Ông trưởng làng run run hỏi.

“Cái làng này...đã thờ cúng 1 con quỷ...suốt những năm qua...Chắc hẳn lão Cuội gì đó mà mọi người đồn thổi...khi còn sống đã khiến con quỷ này để ý...và bị nó bắt đi rồi...”

“Quỷ ư??? Từ hồi lập miếu ở cây đa này, làng tôi làm ăn thịnh vượng hẳn. Có nhiều cháu đi thi đều đỗ đạt. Sao có thể nói là quỷ được!!!”

“Ông có bảo với tôi là người đàn ông đó treo cổ ở cây đa này hả? Thế tại sao lại là ở cây đa, khi ông ta có thể tự vẫn ở nhà mình? Con quỷ bắt mất hồn người đàn ông này rồi. Nó ngửi thấy mùi oán niệm. Đối với quỷ, rượu thịt cúng đều đặn cũng không bằng việc ăn một linh hồn đầy oán niệm...Và có lẽ hàng đêm, nó đã thâm thì vào tai người đàn ông này, xúi giục ông ta tự vẫn để lôi kéo linh hồn ông ta...” Ông thầy thở hắt ra.

“Đáng tiếc là chẳng ai nhận ra điểm khác thường của người đàn ông này cho tới khi ông ta kết liễu cuộc đời mình.”

Nghe thấy ông thầy nói thế vị trưởng làng thở dài. Giờ ông mới nhớ ra không dưới 3 lần ông đi làm về qua đầu làng thấy lão Tân Cuội nằm vật vờ say rượu dưới gốc đa...

Ông thầy tiếp tục nói: “Lúc mới đến đây...Chúng đã điên cuồng định giết tôi..May mà không sao. Con ma cụt tay cứ rít lên điều gì đó về việc người dân làng đã phá hủy mất những kỉ vật yêu thương nhất của lão ta...”

“Thế thế...đó là sao???” Ông trưởng làng lắp bắp.

“Tôi nhặt được một tấm ảnh...một phần tấm ảnh..dường như là của 1 người phụ nữ nào đó...là điều vong hồn này còn lưu luyến với thế gian và có thể coi như là...chút lương tâm cuối cùng của ông ta...nhưng đến khi mọi thứ bị hủy hoại thì...” ông thầy lắc đầu. “Ông ta đã nghe theo lời của con quỷ kia, tặng thêm oán hận mà phá phách...”

“Thế...thế giờ làm thế nào ạ?” Ông trưởng làng lúc ấy mới hỏi.

“Giờ chỉ còn cách... chặt cây đa này đi để chúng không có chỗ trú ẩn. Rồi cầu siêu cho hai vong hồn ấy.”

“Không...không được đâu...” ông trưởng làng lắp bắp. “Cây đa này là biểu tượng, là niềm tin của làng tôi..nếu như chặt đi...sau này...nhỡ có chuyện gì tôi không thể đỡ nổi đâu...”

Giọng ông thầy lạnh lùng: “Tùy ông thôi. Bấy lâu nay người dân làng ông nuôi dưỡng cho con quỷ này bằng lòng tham, đánh đổi mọi thứ để có được điều mình mong muốn. Không phải cái gì cũng tự nhiên có được. Nếu như ông không muốn chặt cây đa đi thì tôi sẽ lôi vong hồn của lão Cuội ra và cất giữ trong một nơi khác. Vong hồn này đã bị con quỷ kia nắm giữ nên tôi không thể cầu siêu được, không dễ dàng lấy đi thứ đồ thuộc về người khác..Chỉ có cách đó...”

Ông trưởng làng im lặng 1 lúc rồi gật gật đầu.

Ông thầy bắt đầu làm lễ chiêu hồn, mời hồn của lão Tân Cuội nhập vào người cùng đi với ông. Người đó chợt rú lên từng tràng cười khàn khặc, rũ rượi trên nền đất, rồi cất cái giọng lè nhè như say rượu:

“Tao hận cái làng này. Tao hận tất cả chúng mày. Tao sẽ không để cho chúng mày sống yên đâu...Lũ đốn mạt..đám đốt nhà tao...Đám đốt kỉ vật của cô ấy...”

“Là ai cơ?” Ông thầy cất giọng hỏi.

“Là người tao yêu nhất...Giờ..giờ..tao sẽ giết từng đứa một...”

“Cô ấy là ai? Dừng lại đi. Ông vốn đâu phải người như thế...ông hãy từ bỏ hận thù đi...”

“Không được...Tao đã hứa với nó rồi...”

“Nó..là kẻ đã thấu tóm ông phải không...?” Chưa kịp dứt câu hỏi, lão Tân Cuội trong thân xác của người kia đã rú lên quần quai ra chiều đau đớn lắm. Rồi người đó ngã vật ra đất mà ngất đi.

Ông thầy nói: “Lão ta bị con quỷ kia kéo về rồi...” và lấy trong túi ra lọ nước hắt vào người kia cho tỉnh lại.

Ông thầy thở dài rồi nhờ người đó lấy từ trong túi đồ ra một chiếc gương to có chạm khắc. Ông thầy ôm chiếc gương trước ngực và bắt đầu xoay tròn. Miệng ông nhắm chú. Ngọn lửa trên cây đa bắt đầu biến đổi bập bùng như đang nhảy theo một điệu nhạc ma quái.

Ông thầy càng xoay chiếc gương nhanh, những tiếng rít lên trong ngọn lửa đó càng ngày càng lớn hơn. Thế rồi ông thầy đẩy mạnh chiếc gương ra đằng trước. Một tia lửa cuốn lên rồi đâm thẳng vào trong chiếc gương. Lực đó đẩy ông thầy loạng choạng ra phía sau. Lúc đó người đi cùng thầy mới vội phủ 1 tấm vải đỏ lên trên chiếc gương đó.

“Xong..tôi nhốt hán ta vào đây rồi. Con quỷ kia sẽ không có ai sai bảo để phá phách dân làng nữa...Thế nhưng...còn ma quỷ còn đau khổ...ông nên sớm nói với người dân...diệt trừ nó đi...”

Nói rồi ông thầy trao lại chiếc gương có phủ tấm vải đỏ cho ông trưởng làng, đồng thời dặn dò:

“Đừng bỏ tấm vải này ra...và vào các đêm trăng tròn, nhất là khi ánh trăng bạc trắng trên nền trời, phải chú ý đến tấm gương này. Ngày trăng rằm là khi âm khí vượng nhất...Ông ta sẽ cố gắng thoát ra...”

Ông trưởng làng ghì chặt chiếc gương vào lòng rồi gật đầu cảm ơn ông thầy đó. Ngọn lửa trên cây đa cứ bì bùng cả đêm hôm đó...Nhưng đến khi ánh sáng ban ngày rọi xuống, thì ngọn lửa đó biến mất không để lại dấu vết gì...Ông thầy kia đục 1 lỗ ở trên thân cây đa rồi nhét 1 lá bùa vào thân cây, nghe nói là để trấn yểm bớt sự hoành hành của con quỷ cây đa kia. Rồi sau đó, ông thầy kia cũng rời đi sớm.”

“Ồ...” Tôi trầm trồ “Thế chẳng nhẽ cây đa vẫn ở đó?”

“Tớ cũng không rõ nữa...đó là quyết định của cả dân làng đó. Có người họ hàng của lão còn tiết lộ về người phụ nữ trong bức ảnh kia của Tân Cuội- đó là một người phụ nữ mà ông ta yêu say đắm hồi còn trẻ, thế nhưng không đến được với nhau. Và lão ta chưa một giây phút nào quên đi người phụ nữ ấy. Và vào cái đêm định mệnh đó, có mấy thanh niên trong làng say xỉn ngồi hút thuốc lá trước cổng nhà lão. Và thế là một mối lửa vào đêm khô hanh đã thiêu hủy hoàn toàn những gì lão ta trân quý nhất. Con quỷ kia cũng từ đó mới khơi dậy được lòng hận thù của lão ta với ngôi làng đó, thấu tóm linh hồn của ông ta. Rồi đó, người ta ví von rằng chiếc gương nhốt linh hồn Tân Cuội... tròn giống như trăng ngày Rằm. Và hán ta chính ”ông Cuội” bị nhốt ở trong ”cung Trăng” làm bằng gương trong lời bài hát đấy.” Chi cười tít.

“Bảo sao lời bài hát lại là ”thằng Cuội già“. Vì tớ nghe trong chuyện cổ tích thì anh Cuội vẫn còn trẻ mà.”

“Ừ...có lời kể rằng, sau này, ở ngôi làng đó...vào những đêm trăng trắng ngà. Một ánh trăng sáng đại chứ không vàng vọt như những đêm Rằm thường..thì trẻ con người già lại gần cây đa đều nghe thấy lời thì thầm của con quỷ: ”Lặng yên ta nói Cuội nghe...Ở cung Trăng mãi làm chi...Cả con quỷ đó lẫn Tân Cuội đều chờ đợi một ngày Rằm nào đó có thể thoát ra khỏi chiếc gương. “Ôm một mối mơ” là vậy đó. Vào những ngày trăng độc như thế, người lớn cũng cấm trẻ con nhìn thẳng vào Trăng...”

“À ra vậy...” Bầu không khí lặng cả đi sau câu chuyện đầu tiên. Thật là éo le.

“Tớ không ngờ lời của 1 bài hát lại ẩn chứa nhiều điều như vậy.” Tôi nói.

“Câu chuyện thứ hai cũng chẳng kém đâu.” Chi nháy mắt.

“Còn nữa cơ à? Tớ tưởng chỉ có câu chuyện về Cuội thôi?”

“Không đâu.”

“Lời thứ hai làm gì có câu chuyện nào. Còn chẳng có người nào làm sao mà thành chuyện?”

“Ai bảo cậu không có?”

“Đây nhé” Tôi nói rồi đọc lời bài hát thứ hai lên:

”Gió không có nhà

Gió bay muôn phương

Biển biệt chẳng ngừng

Trên trời nước ta..

Lặng nghe trăng gió bảo nhau

Chị kia quê quán ở đâu...”

“Đó...làm quái có người mà thành chuyện được.” Tôi khẳng khái. “Cậu lại lừa tớ rồi...”

“Không mà...Gió là Phong đấy.” Chi nói, mặt vẫn nghiêm túc như không có gì đùa cợt ở đây.

“Phong á???”

“Suyttttt”. Chi đưa tay lên môi rồi suýt tôi: “Nói bé thôi không Phong nghe thấy đấy”

“Gì thế???” Tôi bắt đầu cảm thấy rợn rợn.

“Phong có thể nhìn thấy cậu khắp mọi nơi...Mặc dù anh ấy không có đâu.” Chi nói thản nhiên.

“Phong là gió á?” Tôi hỏi.

“Ừ. Nhưng gió không phải là gió đâu. Gió là anh ấy...”

Đúng lúc Chi vừa nói xong thì những cơn gió ở đâu thổi thốc lên từng cơn lạnh buốt. Những cành cây xào xạc trong bóng đêm. Tôi nhìn xung quanh mà thấy tự dưng gai người.

“Thế cậu..kể câu chuyện về anh gì đó đi...”

“Ừ rồi...” Chi cười. Và bằng giọng trong trẻo như thường thấy, Chi bắt đầu kể cho tôi câu chuyện thứ hai của cô ấy.

“Phong sống cách chúng ta khá lâu rồi ấy. Anh ấy là một thanh niên trẻ tuổi, hiền lành. Anh ấy làm nghề vận chuyển. Bôn ba trên khắp các nẻo đường là chuyện thường thấy. Có những đêm anh ấy không được ngủ...Mất đồ ngẫu lên. Cuộc sống của anh trôi qua bình lặng và cơ hàn...Anh sống trong một căn nhà cũ kĩ do ba mẹ để lại ở trong một con ngõ nhỏ ở thành phố. Anh cảm thấy mình còn may mắn hơn nhiều người khác vì ít ra anh còn có một mái nhà để tránh nắng mưa...”

Tôi gật gật đầu: “Thế cũng bình thường mà”.

“Ừ, và mọi chuyện chẳng còn bình thường nữa. Cho đến một ngày, anh ấy gặp tình yêu của đời mình...”

Tôi mỉm cười. Có lẽ câu chuyện này sẽ tươi sáng hơn câu chuyện trước tôi nghe?

“Anh ấy gặp cô ấy trong một lần đi giao hàng...Hôm ấy anh ấy rất vội vì quá nhiều hàng đến hẹn mà không giao kịp. Anh ấy xách theo cả đồng hồ trên tay, chạy vội theo địa chỉ ghi trên hàng...Khi gõ cửa ngôi nhà ấy, một cô gái ra mở cửa. Anh ấy luống cuống lựa hàng, và đánh rơi một số món đồ xuống chân cô ấy. Cô gái ấy đã nhẹ nhàng nhặt lên và đưa cho anh ấy. Giây phút hai ánh mắt chạm nhau, anh ấy đã biết cuộc sống của mình sẽ không như trước nữa...”

“Lãng mạn rồi đây.” Tôi bình luận.

“Sau khi đưa cho cô gái món đồ mà cô ấy cần, anh tính rời đi, nhưng cô gái nhiệt tình xách hộ anh ít đồ ra tận xe tải. Họ đi bên nhau một đoạn đường và anh ấy đã gợi chuyện. Cô gái sống một mình ở đây. Món đồ anh vừa giao là của bố cô ấy gửi từ quê lên cho...Anh đánh liều xin cô gái số điện thoại liên lạc. Và rất may là cô ấy đồng ý. Tối hôm sau, sau nhiều giờ làm việc vất vả, anh ngã lưng xuống giường và bắt đầu suy nghĩ...anh ấy rất vui. Anh vẫn nhớ như in địa chỉ của cô gái ấy. Nhớ nụ cười của cô. Sáng hôm sau, anh quyết định ra bắt điện thoại gần nhà và quay số điện thoại của cô ấy...”

Tôi vẫn im lặng lắng nghe.

“Từ đó họ trò chuyện nhiều hơn. Nhiều lần anh mạnh dạn tới tận cửa nhà, tặng cô một đóa hồng và đón cô đi chơi. Anh cảm thấy như là đã gặp được định mệnh của đời mình. Anh tâm sự với cô mọi chuyện, kể cả những cảm giác cô đơn khi ở một mình trong căn nhà trống vắng trong ngõ tối. Và cô cũng cảm thấy như vậy. Hơn 1 năm sau thì họ về chung 1 nhà.”

“Thế là kết đẹp đúng không?” Tôi hỏi Chi.

“Đáng tiếc là...Mọi sự lại không như anh ấy tưởng tượng.”

“Vậy thì như nào???” Tôi muốn biết tiếp.

Tiếng gió xung quanh lại thốc lên mạnh hơn như phụ họa cho nửa sau đầy đen tối của câu chuyện.

5. Chương 5: Lời Thì Thầm

“Ê...hình như bão à?” Tôi nhìn xung quanh thấy cây cối bắt đầu lắc lư mạnh hơn. Tôi cảm thấy hơi sợ sệt. Giờ vẫn còn là trời hè nhưng những cơn bão sẽ dữ dội hơn bao giờ hết.

“Hay mình đi về đi. Tớ thấy có vẻ sắp bão rồi đấy...” Tôi quay sang nhìn Chi rồi giục. “Ngồi đây tí bão to nguy hiểm lắm...”

Chi chỉ cười: “Yên tâm đi, bão ngày mai mới về...Giờ, chỉ là gió đang kể chuyện thôi...”

“Thật á, sao cậu biết? Cậu xem dự báo thời tiết rồi à?”

“Ừ” Chi gật gật “Thế có muốn nghe nốt chuyện không?”

Tôi cũng tò mò nên bảo: “Ừ cậu cứ kể nốt đi...Nhưng mà bão quá là phải về luôn đấy nhé.”

Chi bắt đầu kể tiếp:

” Cuộc sống ban đầu của Phong và người vợ của mình rất êm đẹp. Phong về nhà vào những tối muộn và vợ anh luôn ngồi chờ anh bên mâm cơm còn ấm nóng trên bàn. Anh cảm thấy đây đích thực là hạnh phúc. Tuy nhiên công việc sinh nhai anh vẫn phải làm, và anh phải vắng nhà nhiều hơn. Nhiều đêm anh đi về thì vợ anh đã đi ngủ từ lâu, hai người không nói với nhau một câu nào. Vào những ngày nghỉ hiếm hoi, anh cố gắng đưa vợ đi chơi. Nhưng có vẻ vợ anh vẫn rất thờ ơ. Năm đó, khu phố nơi anh ở cần giải tỏa để làm đường. Trong cái rủi vẫn có cái may, nhà anh nay ở trong ngõ có khả năng cao sẽ được đưa ra ngoài mặt đường mới. Anh rất vui mừng. Bao nhiêu năm qua làm việc vất vả, cuối cùng anh cũng đã được đền đáp.

Anh nói với vợ rất nhiều về những dự định của anh trong tương lai...” Chi khoát tay ra không trung ra vẻ về một cái gì đó to lớn lắm.

“Ừ ừ..thế xong rồi sao...?” Tôi giục. Ở ngoài đây lạnh quá, tôi sắp phải về nhà rồi.

”Và rồi một đêm...Anh trở về nhà. Hôm đó anh báo đi công tác nhưng đơn hàng lại bị hủy nên anh được về nhà. Anh huyết sáo và tiến lại gần ngôi nhà của mình. Tay anh lăm lăm một bó hoa hồng nhỏ bọc trong bóng kính. Anh dự định sẽ làm vợ của mình bất ngờ, tặng cho cô một đóa hồng như những ngày hai người còn yêu. Giờ này chắc vợ anh đang ngủ rồi. Anh rón rén khê khê mở khóa cửa nhà và đi vào.

Dưới ánh đèn mờ, trên chiếc bàn ăn cũ kĩ còn nguyên tàn dư của một bữa ăn. Vợ anh ăn hết chỗ này à? Trong bầu không khí còn lẫn vẩn mùi thuốc lá của một ai đó. Anh có bao giờ hút thuốc lá đâu?

Mối nghi ngờ dâng lên khiến anh khê khàng tiến lại gần phòng ngủ. Phòng của vợ chồng anh đã tắt đèn. Anh nhòm vào. Và ở trên giường ngủ hình như không phải chỉ có một người. Anh sững sờ đánh rơi bó hoa xuống đất.

Máu điên nổi lên, anh bật đèn rồi lao ngay vào giường, tung chăn ra và đè chặt dáng hình đó xuống dưới giường rồi hét lên: “Chúng mày làm gì thế??? Mày là thằng nào???”

Vợ anh nằm cạnh ngồi bật dậy hoảng hốt chưa nói được câu nào. Tên tình nhân đã bị ghì chặt xuống giường. Anh nhận ra hần, đó chính là tên công tử bột ở một ngôi biệt thự to đầu phố. Hần sống cùng bố mẹ, nghe đâu ông bố làm chức to trên tỉnh.

Anh dồn hết cảm hờn đấm mạnh vào mặt tên gian phu. Anh uất hận lắm nhưng lại không dám đánh vợ. Vợ anh dừng bên giường chỉ biết hét lên: “Dừng lại đi!!, Dừng lại...”

Nghe giọng vợ anh vang lên, anh như mất hết sức lực, anh buông thõng tay, mắt đỏ ngầu nhìn sang vợ: “Sao...sao em lại làm thế với anh...?”.

Tên tình nhân thừa lúc đó đá anh ngã xuống giường.

“Tôi.. tôi...tôi không muốn ở với anh nữa...anh xem..anh đi biệt suốt ngày...lại chẳng có tiền...”

“Nhưng anh đi làm vất vả chỉ vì em mà?”

“Tôi không muốn! Tôi không muốn chôn vùi đời mình ở đây...Lúc đầu thì...anh cũng tốt đấy...nhưng mà cuộc sống này...tôi không muốn!” Vợ anh hét vào mặt anh những câu từ đau đớn.

Những câu nói ấy làm anh không thể tin được. Máu điên anh lại nổi lên, anh lao vào tên nhân tình: “Là mày!!! Tất cả là tại mày!! Mày dụ dỗ cô ấy...”. Thế rồi họ đấm nhau điên cuồng. Một hồi, anh Phong ghì chặt được tên kia xuống đất. Một tên công tử bột ăn sung mặc sướng làm sao địch lại được một gã đàn ông sương gió bao năm như anh. Thế rồi anh cứ bóp chặt cổ của người đàn ông đó trong sự gào thét của vợ anh. Đường như lúc đó anh chẳng nghĩ được gì nữa.

Thế rồi “Choang”- một vật cứng đập vào đầu anh. Anh nằm vật ra đất. Người đang tâm cầm chiếc gạt tàn trên bàn ngủ đập vào đầu anh chính là người vợ của anh bao tháng ngày qua. Một dòng máu đỏ chảy từ vết thương của anh ra nền đất đỏ loang lổ.

Cô ta ngồi sụp dưới đất run rẩy. Tên tình nhân lúc ấy mới ngồi dậy ho sù sù, nhìn thấy cảnh đó thì chạy lại ôm cô vợ. Cô ta lại gần lay lay anh nhưng không thấy anh động đậy gì thì mới òa khóc lên: “Hình như em giết người rồi...Gọi..gọi cấp cứu đi anh...”

“Không được gọi...” Hần ta nói. “Lộ vụ này ra coi như...bố anh giết anh đấy.”

“Thế giờ làm thế nào...?”

“Em chẳng bảo là chỉ mong hần đi cho khuất mắt, còn muốn chiếm căn nhà của hần còn gì. Anh bảo, căn nhà này về sau được giá lắm đấy...”

“Thế..anh định làm gì?”

“Anh...có nhiều mảnh đất ở quê lắm...đất trồng trọt thôi nên chả để làm gì...Bây giờ mình phi tang đi...” Nói rồi hần rút ra một điều thuốc, tay run run để hút.

“Phi tang như nào...?” Cô vợ quệt nước mắt hỏi “Liệu...liệu có sao không...em sợ lắm...”

“Cứ để anh...” Nói rồi hắn ta lôi xềnh xệch thân thể bất động của Phong vào nhà tắm, kêu cô vợ lấy cho anh ta một cái dao thật sắc. Cô vợ đành làm theo.

Hắn ta khứa 1 đường vào cổ của anh Phong. Máu phọt ra tung tóe và anh ho dữ dội.

“Chết rồi chết rồi..Hắn ta chưa chết...”. Đôi tay cầm cán dao của hắn ta run lên. Tia máu phun ra yếu dần rồi tắt hẳn. Phong lúc này không còn cựa quậy gì nữa.

“Làm rồi làm tới luôn...” Hắn ta nói rồi cố rạch đứt đầu Phong ra khỏi cơ thể. Tay hắn yếu nên đành phải gọi cô vợ vào cùng làm. Xong việc, hắn gói ghém đầu của Phong vào trong một cái bọc, bọc trong túi ni lông nhiều lớp, còn phần thân, hắn ta đặt vào trong một chiếc thùng xốp. Làm nghề vận chuyển nên nhà của Phong không thiếu thùng các tông, thùng xốp.

Cô vợ nhìn thấy thế thì cứ nôn mửa ra vì quá ghê tởm. Tên tình nhân cứ hút hết điều này đến điều khác rồi bình tĩnh làm mọi thứ. Giờ đã là 2 giờ sáng. Phải nhanh lên. Hắn ta thay rửa nhanh chóng rồi bảo: một cái túi, nhanh lên, không được sót thứ gì.” Hắn ta giục cô vợ. Cô ta cun cút làm theo. Hắn ta cầm lấy chìa khóa xe tải rồi cùng cô vợ khênh tất cả đồ đạc và chiếc thùng xốp chứa xác của Phong ra xe. Họ cố gắng làm thật nhanh, không để ai nhìn thấy. Hắn ta bị mặt mũi kín mít rồi leo lên xe lái đi ngay trong đêm.

Từ ngày hôm sau, việc của cô vợ chỉ là diễn. Diễn một màn kịch đau khổ khóc lóc khi chồng mình thu ghém quần áo bỏ đi ngay trong đêm. Và nghiêm nhiên ngôi nhà trở thành nhà của cô ta. Ba mẹ của Phong mất sớm, chỉ để lại cho anh ta căn nhà ấy. Hai vợ chồng chưa có con nên căn nhà trở thành nhà của cô ta. Vào đêm hôm đó, không một ai hay biết Phong đã biến mất đi đâu. Chẳng ai biết rằng, phần đầu của Phong đã bị tên cầm thú kia chôn sâu 10 tấc đất ở một trong những mảnh vườn của hắn. Chẳng ai biết rằng, cả chiếc xe tải có chứa đựng bí mật khủng khiếp kia đã bị hắn ta nhấn chìm xuống một dòng sông, chiếc thùng xốp có chứa thi thể của Phong được buộc đá nặng và mãi mãi chẳng thể nổi lên...Thật là dễ để một người lao động bần cùng không người thân thích biến mất khỏi thế gian này..”

“Khiếp sao ghê thế? Chẳng nhẽ sau này không ai phát hiện ra vụ giết người đó?” Tôi quay sang Chi hỏi.

“Nếu biết thì gió đã không găm gào...” Chi đáp

“Phong đã biến thành những cơn gió...bay đi khắp mọi nơi, như trước khi còn sống anh ấy đã từng....Cậu nhớ lời bài hát đó chứ?” Chi lại quay sang hỏi ngược lại tôi.

“Ờ..thì đấy...Gió không có nhà, gió bay muôn phương. Đó là vì anh ta bị cướp mất nhà à?”

“Ừ đúng...” Chi gật đầu.

“Tức..tức là..anh ta ở khắp mọi nơi à...” Tôi hỏi run run.

“Đúng rồi đấy...Anh ấy có thể nghe thấy cậu...” Chi mỉm cười. “Anh ấy đang đi tìm vợ của mình để nói chuyện...Miệt mài, từng ngày từng giờ...Cứ hề thấy người nào giống vợ mình là anh ấy lại hỏi. ”

“Hỏi gì cơ?”

“Chị kia quê quán ở đâu ấy...Để xem có đúng vợ mình không.Vào những hôm trời bão như thế này, cậu có thể nghe thấy tiếng nói của anh ấy rõ nhất đấy.” Chi cười phá lên. “Sao cậu ngốc thế, lời bài hát kể rõ thế còn gì...”

“Ừ..hóa ra là thế...Lúc nghe tớ cũng thấy khó hiểu, tự nhiên là hỏi chị này chị nọ ở quê quán kia làm gì...Nghe cũng khó thật đấy. Mà chuyện có thật không thế? Sao cậu lại biết?”

“À...Họ kể cho tớ nghe đấy.” Chi nói và thắt chặt thêm chiếc khăn quần cổ.

“Họ là ai?” Tôi hỏi. “Họ biết sao họ lại không giúp những người trong câu chuyện?”

“Là những người lạ...gặp tớ nên họ kẻ thôi. Họ không có khả năng giúp.” Chi nhún đôi vai nhỏ nhắn. “Cũng lâu quá rồi...”

Tôi cứ ngồi đó bán tín bán nghi không biết có nên tin hay không. Nghe mấy chuyện đó tôi cảm thấy nó không thực tế lắm. Căn bản là, tại sao không một ai biết nhưng Chi lại biết? À không, những người kể cho Chi lại biết? Tôi nghĩ thế nhưng không dám hỏi. Dù sao Chi cũng bảo rằng họ không có khả năng giúp mà.

“Ừm...Tớ...” Tôi cảm thấy hơi khó mở lời. “Những câu chuyện cậu kể rất hay...Làm tớ bất ngờ...ờm...tớ rất thích bài hát đó..và tớ không nghĩ đằng sau nó là những câu chuyện hay như thế...”

Ánh mắt Chi nhìn tôi vẫn chờ đợi tôi nói tiếp.

“Nhưng mà...tớ nghĩ là tớ không nên nghe thêm nữa...” Tôi khó nhọc nói ra. “Tớ rất xin lỗi...”

Mặt Chi hoảng hốt rồi hỏi tôi: “Tại sao...Tại sao thế? Tớ kể chán quá à?”

“Không không...Không phải thế..tớ bảo cậu kể hay mà...Thế nhưng mà tớ bận quá...tớ sẽ không có nhiều thời gian ra đây đâu...”

“Cậu nói dối.” Chi nói bình thản. “Tớ vẫn thấy hàng tối cậu đi chơi, cậu có bạn đâu? Cậu nói thật đi, cậu sợ chứ gì?”

“Không,...tớ sợ đâu..” Mặt tôi méo xệch cả đi. Sao cô ấy lại biết tôi nói dối nhỉ.

“Nhưng mà...nghe 1 chuyện rồi thì phải nghe hết đây...” Chi nói.

“Tại sao???”

“Tớ sẽ rất buồn đấy. Tớ háo hức kể cho cậu lắm mà...”. Chi làm mặt cún con khiến tôi khó mà kiềm lòng được.

“Ừ hic..” Tôi gãi gãi đầu. “Thì nghe nốt vậy...”

“Mới cả khi nghe dở dang câu chuyện này...Nhiều thứ không hay sẽ xảy ra lắm.” Mặt Chi có vẻ nghiêm trọng.

“Sao lại thế?” Tôi hỏi.

“Cậu cứ biết thế là được rồi. À, cậu hứa với tớ một chuyện được không?”

Tôi gật gật đầu.

“Những chuyện tớ kể cho cậu, cậu không được nói với ai nhé? Được không?”

“Ừ thì tớ đã kể cho ai đâu...” Tôi cười trừ. Thế là tôi mất dự định có chuyện phiếm để kể cho lũ bạn của tôi rồi.

Bất chợt Chi nắm lấy tay tôi làm tôi bủn rủn.

“Cảm ơn cậu đã lắng nghe tớ. Cậu tốt thật đấy...”

“Có gì đâu..Cậu kể còn mất sức hơn...”

“Được rồi, hẹn cậu mấy hôm tới nha. Tớ sẽ kể cho cậu câu chuyện thứ ba.”

“Nhất định rồi.” Tôi nói mà chẳng kịp suy nghĩ gì thêm.

Sau đó tôi tạm biệt Chi để đi về. Trên con đường tôi về, lá cây vẫn xào xạc. Sau khi nghe xong câu chuyện thứ hai tôi cảm thấy sợ hãi hơn. Đường như từ khắp mọi hướng đều có ánh mắt nhìn về phía tôi.

Trong đầu tôi văng vẳng lời bài hát và hình ảnh ghê rợn trong câu chuyện kia:

”Gió không có nhà

Gió bay muôn phương

Biển biệt chẳng ngừng

Trên trời nước ta...”

Tôi lại cố gắng bước nhanh hơn. Trong không gian dường như lẫn quất những tiếng thì thầm của gió.

6. Chương 6: Rằm Tháng 7

Ngày hôm sau thì bão về thật.

Sáng tôi đi học về thì chui luôn vào nhà. Chiều còn có buổi học thêm nữa nhưng tôi tính kêu mẹ xin nghỉ. Gió bắt đầu lồng lộng trên mái nhà. Những hàng cây xung quanh ngã nghiêng trong gió.

Đợt bão này không quá mạnh, sẽ qua nhanh thôi. Thế nhưng vẫn nên ở nhà. Giờ này mà ra ngoài đường có khi tôi sẽ bay vút lên trời mất. Tôi có nghe lũ bạn tôi nói thế: “Trời bão, không ở trong nhà sẽ bị cuốn đi rất xa.” Hồi còn bé, tôi từng được đọc cuốn truyện kể về phù thủy xứ Oz, với con đường lát gạch vàng. Ở đầu câu chuyện, có một cơn bão cuốn cô bé đi thật xa. Dù câu chuyện rất hay nhưng từ đó tôi lại sợ những cơn gió lớn. Nhớ đâu một ngày nào đó, một chiếc vòi rồng kéo đến và cuốn tôi lên, đem tôi đi đâu đó thật xa nơi đây thì sao? Thật đáng sợ.

Vì thế nên những ngày bão như thế này, tôi cứ nằm lì trong chăn, bật chiếc đài của bà lên để nghe nhạc. Bà tôi đã tỉnh lại, có đỡ hơn nhiều nhưng vẫn còn hơi yếu, phải nằm lại viện mấy hôm nữa để theo dõi. Tình hình phục hồi được như thế này, cũng may là do được phát hiện sớm...

Mấy hôm nay khó ngủ, tôi toàn mang chiếc đài của bà sang phòng chị ngủ. Bật được một lúc lèo nhèo thì chị tôi quát bắt tắt đi. Buổi tối bố tôi về nhà, thấy tôi cứ lúi húi nằm bên phòng chị thì ngó đầu vào rồi quát: “Bão! Đi về phòng ngủ!”

“Ồ...Con muốn ngủ ở đây mà bố!”

“Về phòng đi. Không được ngủ với chị nữa. Có phòng riêng sao cứ không chịu ngủ? 12,13 tuổi đầu rồi chứ có ít ỏi gì đâu? Đi về!” Bố tôi quát. Ông có vẻ rất thích uốn nắn tôi thành một thằng con trai tử tế đĩnh đạc.

Tôi phụng phịu lắc đầu. Ông lại quát: “Nhanh lên! Bình thường đã suốt ngày nũng nịu bà rồi.”

Thế là tôi đành ôm chăn ga gối đệm hậm hực mang về phòng mình.

Buổi tối hôm ấy, gió vẫn vũ càng mạnh hơn. Tôi ngồi trong phòng để làm bài tập trên lớp. Bão như thế này chắc Chi cũng không mò ra bờ sông đâu nhỉ.

Tiếng gió rít rất mạnh bên ô cửa sổ. Tôi nghe mà rợn cả tóc gáy. Nghe tiếng gió rít lúc này...chẳng khác gì tiếng người đang gào rú.

Tôi cố gắng tập trung vào bài tập toán khá khó vẫn còn đang làm dở trên bàn.

“Á aaaa...Cứu...” Tôi nghe loáng thoáng trong tiếng gió gầm gào ngoài cửa sổ tiếng người nói.

Tôi quay ngoắt lại phía sau. Không phải. Không phải đâu, do tôi thần hồn nát thần tính thôi, y như đêm hôm trước.

Tôi lại cúi xuống làm bài tập tiếp, tay run run. Tôi không thể kể những điều này với ai, thứ nhất là vì lời hứa với Chi. Thứ hai là bởi nếu tôi nói ra, bố mẹ tôi sẽ cho tôi ăn đòn nát đít vì tội ăn chơi lêu lổng rồi nghe bậy nghe bạ về lại người không ra người, ngợm không ra ngợm.

Thế là tôi cứ cắn răng bơ đi mọi thứ. Trong khi rõ ràng, xung quanh tôi là tiếng gào thét của con người. Tai tôi nghe rõ như vậy. “Ú....uuuuuuuu....Á....aaaaaa”....

Mắt tôi liếc xéo sang bên cửa sổ. Một khung cảnh đập vào mắt tôi.

Rất nhiều khuôn mặt mờ như sương đang trôi lênh bênh ngoài cửa. Điều tôi nhìn rõ nhất chính là những chiếc miệng đang há to gào thét trong bầu không gian đầy những âm thanh rú rít ma quái. Tôi quá sợ hãi buông rơi cây bút đang cầm trên tay. Miệng không thể thốt ra một lời nào.

Tôi nhắm mắt lại rồi mở mắt ra. Bên ngoài cửa sổ lại chỉ là một màn đêm đen đặc với tiếng gió rít lên từng hồi, cây cối đổ rạp. Mưa bắt đầu rơi lộp độp xuống.

Tôi sợ quá bèn ôm hết đồng bài tập ra ngoài phòng khách ngồi làm. Mẹ tôi thấy thế liền bảo: “Sao con ra ngoài này? Vào phòng học đi! Ngoài này ồn lắm!”. Bố tôi đang ngồi xem tivi ở đó cũng bảo

“Vào phòng học đi con.”

Tôi chống chế: “Con...con học ngoài này. Có gì khó hiểu thì con hỏi bố nhá...” Rồi lại cắm cúi làm bài tập tiếp.

Bố tôi tắt tivi đi ngủ cũng là lúc tôi phải trở về phòng ngủ của mình. Ông đứng dậy theo dõi tôi thu dọn sách vở và vào tận phòng ngủ mới thôi. Hôm nay làm sao tôi trốn sang phòng chị ngủ được đây? Bố tôi chắc chắn sẽ không cho.

Bước vào phòng tôi rúm ró hết cả lại. Tôi cứ để đèn sáng trưng thế rồi leo lên giường. Tôi nằm co ro ở một góc giường, mong cho đêm nay sớm qua.

Ở ngoài trời mưa vẫn cứ rơi.

“Độp...độp...Cộc...cộc...”

Tôi mở bừng mắt ra. Phía trên đầu tôi vẫn là ánh đèn điện sáng choang. Chắc tôi vừa ngủ thiếp đi mất.

Tiếng động vẫn đều đều: “Cộc..cộc...” Tôi cứ nghĩ đó là tiếng mưa rơi vào đầu. Thế nhưng không phải.

Tiếng động đó phát ra từ phía cửa sổ phòng tôi.

Tôi nhìn về phía đó thì thấy....một người đang gõ gõ vào cửa sổ phòng tôi trong màn mưa bão mịt mù.

Tôi nhìn rõ bàn tay của người đó đang đều đều chạm vào ô cửa. Một tia chớp lóe lên, tiếng sấm vang lên cái đùng trên nền trời. Và khoảnh khắc mà không gian ngoài kia sáng lên trong chớp lát, tôi nhìn rõ người đó. Đó là một người đàn ông không có đầu. Chỗ đáng nhẽ ra phải là một chiếc cổ thì lại không có gì cả, thay vào đó là máu nhều nhọt.

Tôi hét toáng lên âm nhà.

5 phút sau thì bố mẹ tôi chạy sang mở cửa phòng tôi thì thấy tôi đang ngồi rúm ró ở trên giường, mặt cắt không còn một hột máu.

“Sao thế??” Bố tôi hỏi.

“Có...có...có người...có người ngoài cửa sổ...”Tôi meo meo.

“Ai cơ? Trộm á hay thế nào?”Bố tôi chống nạnh đứng ở cửa hỏi.

” Ma đấy bố ơi...Con ma không đầu...” Tôi gần như khóc đến nơi.

“Mày lại luyên thuyên cái gì? Học thì không học hành đi suốt ngày chơi lêu lổng. Lại xem phải cái gì rồi mơ man linh tinh đúng không? Xem có ai lớn tướng thế này rồi, cao hơn cả mẹ cả chị đến nơi mà còn suốt ngày đòi ngủ với bà không?”

“Thôi nhẹ nhàng thôi.”Mẹ tôi bảo bố. “Mà cũng sắp Rằm Tháng 7 rồi đấy...Nói chung là cũng phải để ý một tí.”

Nói với bố thế xong mẹ tôi quay sang tôi rồi bảo: ” Thôi lại vác đệm sang phòng chị ngủ đi.”

Nghe thấy thế tôi mừng rỡ quá bèn nhanh chóng thu dọn chăn gối rồi mang sang phòng chị ngủ. Tôi lại rải đệm ra nằm đất.

Đêm đó tôi nằm ở chỗ của mình, cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Sao tôi cứ có cảm giác là những câu chuyện của Chi đeo đuổi tôi tới tận đời thực....Mà Rằm Tháng 7 thì sao mà phải để ý nhỉ?

Sáng hôm sau trời chỉ còn mưa tầm tã. Và tôi vẫn phải đi học như thường ngày chứ không được nghỉ.

Giờ ra chơi, đa phần mọi người đều ở trong lớp học, tụ tập thành các nhóm nói chuyện chứ không ra sân được vì trời vẫn còn mưa ướt. Tôi lại lần la lại chỗ thằng Hưng thằng Tuấn đang ngồi. Ngồi bàn trên bàn dưới còn có mấy đứa con gái nữa.

Chúng tôi tán phét linh tinh về mấy chương trình ti vi gần đây được một lúc thì cái Liên- ngồi bàn trên cất tiếng góp chuyện: " Ui giời, dạo gần đây tối nào tao cũng phải phụ mẹ xếp đồ cúng cô hồn rồi cúng Rằm, chẳng có thời gian mà xem đâu..."

Thằng Tuấn quay sang: "Cúng...cô gì cơ?"

"Cô hồn tháng 7 âm ý. Chúng mày không biết à? Gà thế." Con Liên bĩu môi.

Tất cả lắc đầu. Câu nói của Liên làm tôi nghĩ tới lời nói của mẹ tôi tối qua. Tôi cũng thắc mắc rằm tháng 7 thì có gì đặc biệt, tôi bèn cất tiếng hỏi:

"Rằm tháng 7 thì như nào?"

"Tháng 7 âm sẽ là tháng Âm phủ mở cửa để cho các vong hồn lên chơi ở hạ giới, nhận thêm đồ cúng lễ... Vì thế ở khoảng thời gian này, những vong hồn ẩn dật sẽ rất nhiều, có thể gây ảnh hưởng tới cuộc sống của con người. Vì thế nên vào tháng này mới có nhiều điều kiêng kỵ thế đó..." Liên giải thích.

Lúc này tôi mới mắt chữ O mồm chữ A hiểu hiểu hơn tí. Bảo sao mẹ tôi nhạy cảm với những sự kiện tâm linh đến thế. Cửa Âm phủ sẽ mở tới Rằm Tháng bảy, vào ngày đó cửa Âm phủ cũng đóng và âm khí tỏa ra mạnh mẽ nhất.

"Tao phải gấp đồ lễ giúp mẹ đấy nhiều lắm. Năm nào mẹ tao cũng cúng mà." Liên nói.

Tôi nghe xong thì cũng rùng mình, Bây giờ giả sử tưởng tượng trong không gian xung quanh đều vất vưởng những hồn ma đi lẫn với người sống...thì ai mà chịu cho nổi.

Tôi hỏi han thêm Liên về những điều kiêng kỵ mà nó vừa nhắc tới nhưng nó chỉ nhớ được vài điều. Thôi thế cũng được có còn hơn không. Tôi sẽ cố gắng làm theo để không phải nhìn thấy vong ma nữa.

Hết giờ, tan học, tôi nhìn thấy bóng thằng Hưng trước mặt thì lại gần vỗ vai: "Ê..tối nay sang nhà thằng Tuấn chơi game không?"

Thằng Hưng ngẫm nghĩ một hồi rồi trả lời: "Thôi..chắc là thôi..hôm nay tao bận rồi..."

Tôi kháy nó: "Mày thì bận cái gì?? Hay vương em nào hả??"

"Em nào con khi." Nó quả tôi.

"Thôi mày đừng có điều đi. Mới hai hôm trước tao còn thấy mày đi ra sau làng nhé."

"Mày có nhầm không đấy? 5 hôm nay tối tao chẳng đi đâu hết...". Mắt nó tròn xoe không một tia vẩn đục. Tôi không cảm thấy nó đang nói dối tôi.

"Hôm trước tao nhìn thấy một người giống y hệt mày. Mặc cái áo cũng giống mày luôn, đi ra sau làng. Tao nhìn thấy tao mới đuổi theo đấy nhưng không gặp nữa..."

"Mày lại nhìn nhầm tao sang ai rồi. Tao chẳng đi đâu hết. Còn người giống người thì bình thường thôi mà." Hưng nhún vai rồi đi tiếp, để lại tôi đứng tần ngần giữa sân trường.

"Liệu tôi có nhìn nhầm thật ư?"

Nghe câu chuyện cảnh báo sáng nay của Liên về Tháng 7 âm lịch, lại không có thằng Hưng đi cùng nên tôi quyết định ở nhà buổi tối, không đi chơi lêu lổng nữa. Thế nhưng đến 8 giờ, bố tôi lại sai tôi ra đầu ngõ mua cho ông cây thuốc. Tôi không dám từ chối, bởi nếu tôi làm thế bố tôi lại được thể té lên bài ca ăn chơi đua đòi của tôi rồi không giúp được bố mẹ cái gì...

Tôi chạy ù ù thật nhanh từ nhà ra đầu ngõ để mua cây thuốc. Mua xong tôi lại nhanh nhanh chóng chóng chạy về nhà. Thế nhưng cầm tung tủy quá nên ở giữa đường tôi làm văng cái túi đen đánh bộp xuống đất. Tôi đành dừng lại để nhặt lên.

"Bảo ơi!" Một tiếng gọi ngắn gọn vang lên đằng sau lưng tôi. Một giọng nói rất quen thuộc mà tôi chẳng lần đi đâu được. Là giọng thằng Hưng chứ ai. Tôi vừa gặp nó sáng nay còn gì.

Tôi hét lên đáp rồi quay lại ra sau:

“Tao đây...Đổi ý rồi à?”

Thế nhưng chẳng có ai cả. Đằng sau tôi chỉ là một màu đen với đồng ruộng mấp mô bí hiểm. Tôi sờn da gà từ đầu tới hết chân. Rõ ràng tai tôi nghe thấy tiếng gọi đó mà. Nghĩ thế nên tôi vợ vội gói đồ rồi chạy hết tốc lực về nhà.

Đêm ấy tôi về nhà và lại ngủ bên phòng chị. Cuối tuần đó nếu ổn thì bố tôi đã định xin cho bà ra viện rồi bởi kinh tế gia đình không đủ để trả tiền viện phí cho bà. May quá, căn phòng của bà sẽ đỡ trống vắng hơn.

Đêm hôm đó, tôi nằm mơ một giấc mơ rất kì lạ.

Tôi đang ngồi chơi ở mái hiên, ngay trước chiếc cửa thông với sân ngoài. Trong nhà lúc đó chỉ có một mình, không có thêm ai khác. Bất chợt một giọng nói nam trầm âm vang lên ngay sau lưng tôi, nhưng tôi lại không thể nào nhìn thấy mặt. Người đó nói:

“Đóng cửa vào đi, không vong vào nhà đấy...”

Người đó vừa dứt lời thì tôi thấy một đứa bé gái tóc cột đuôi ngựa, tầm tuổi tôi, chạy thẳng thật nhanh qua cổng căn nhà đang mở toang ra cùng với một tràng cười trong như suối. Tôi cảm thấy sợ hãi. Mơ xong tôi tỉnh dậy thì cũng tới giờ đi học. Tôi không biết tôi có nên tin vào giấc mơ này không, người đó đang muốn nhắn nhủ với tôi điều gì? Chỉ còn 1,2 ngày nữa là Rằm Tháng 7 rồi. Tôi đã thử nói giấc mơ của mình với mẹ. Mẹ tôi cũng là người duy tâm nên may mắn là bà có lắng nghe tôi. Bà bảo: “Thế mấy ngày tới con cứ đóng cửa với cổng vào là được...”

Hình ảnh cô bé ở trong mơ ám ảnh tôi mất mấy ngày. Tôi cũng không có thời gian qua thêm với Chi nữa. Không biết cô bé có còn đang chờ đợi tôi ở đó không. Thực sự thì tôi thấy rất áy náy với Chi vì đã để cô ấy chờ đợi lâu. Nhưng những hình ảnh đeo bám làm tôi cảm thấy thực sự hoang mang không biết nên làm gì...Lời nói của Chi cứ vang vang: “Đã nghe rồi thì phải nghe hết, nếu không nhiều chuyện không hay sẽ xảy ra...”

7. Chương 7: Dế Mèn

Thế rồi bằng đi sau đó vài ngày, giấc mơ đó lại trôi tuột khỏi trí não tôi như một áng mây trời. Mọi người thường biết mà, đa số đều không thể nhớ được giấc mơ của mình sau khi tỉnh dậy. Tôi nhớ được những chi tiết như vậy là siêu rồi ấy chứ. Và thế là tôi vẫn cứ miệt mài chơi bởi lều lổng những ngày sau đấy. Cơn bão hôm trước cũng đã tan đi và những nỗi sợ hãi đêm hôm trước của tôi dường như cũng tan đi theo. Bầu trời sau cơn bão có vẻ quang đãng hơn. Cái nắng gắt chói chang đang quay trở lại khiến khung cảnh có thêm phần hoang dại.

Tôi vẫn chẳng quyết định được là mình có nên đi gặp lại Chi hay không nên tôi cứ để đó đã, tính sau. Nhà thằng Lân đầu xóm có máy tính mới, bố nó mua cho nó nhân dịp sinh nhật. Thế là mấy hôm nay tôi với mấy thằng kia tụ tập ở bên đấy suốt để chơi game. Máy mới nên nhiều trò chơi mới lắm. Tôi cứ thích mê cả đi.

Hôm trước ngày Rằm, nhà tôi đã làm bữa cỗ nho nhỏ rồi. Mẹ tôi bảo rằng mai mẹ có việc lên huyện nên làm sớm trước một ngày, mai đỡ cật rập, vì mai là thứ Hai mà, thứ Hai thì nhiều việc lắm. Tin mừng là bà tôi đã được về nhà nằm theo dõi thêm, tôi lại được nằm ngủ với bà rồi. Bố mẹ tôi cũng không phản đối gì vì nếu có tôi ngủ cùng, nếu có gì bà cũng dễ gọi. Bà tôi yếu đi hẳn, chân tay cứ run run. Thế nhưng bố tôi bảo bà phải chịu khó thi thoảng vận động thì mới tốt. Chiều nào ông đi làm về cũng đều đưa bà nội đi dạo quanh xóm rồi lại đưa về. Bà tôi ở nhà mẹ tôi phải ở bên cạnh trông bà suốt, sợ bà lại xảy ra chuyện gì. Cũng chính vì thế mà mẹ tôi phải làm Rằm vào Chủ nhật, khi mà có bố tôi ở nhà trông bà.

Mâm cỗ ngày Rằm của nhà tôi có tận 7 món trông vô cùng ngon mắt. Chiều hôm ấy tôi đi học về đã xõng xộc chạy vào nhà, quăng ngay cái cặp lên bàn học rồi đi xem mẹ với chị rán nem dưới bếp. Mùi nem rán xộc lên thơm phức làm tôi không kìm lòng được, phải ra xin nhón vài miếng.

Tối hôm ấy, tôi chẳng vội vàng mà ních cho thật no thì thôi. Ăn xong tôi phụ mẹ mang bát đĩa xuống bếp rồi là lê vào phòng ngủ (thực chất bây giờ tôi chỉ dùng để học) của tôi rồi nằm lăn kềnh ra giường xoa bụng. No quá, canh bóng mọc ngon quá. Tôi cứ thăm nghĩ thế rồi tính xem lát nữa học xong tôi sẽ sang nhà ai chơi. Sang nhà thằng Lân mãi cũng ngại mà....

Tôi đang nằm mien man suy nghĩ thì bất chợt có tiếng gọi vọng vào: “Ê! Bảo!”

Tôi giật bắn cả mình ngồi bật dậy. Tôi bị chợt từ lần trước rồi. Bỗng nhiên gương mặt và hai bàn tay của thằng Tuấn xuất hiện lấp ló ngoài cửa sổ, bàn tay nó nắm lấy khung cửa, miệng cười hì hì.

“Là mày à! Làm gì mà khiếp thế!! Sao lại ra đây? Sao không vào nhà?” Tôi nói

“Sang nhà thằng Hưng chơi đi, hôm nay nghe đâu nó mượn được bộ đồ chơi lego của anh họ nó đấy!” Thằng Tuấn đáp, vẫn đứng thập thò ở ngoài vườn nói với tôi.

“Thế à??? Qua lắp máy bay đi!! Tôi hào hứng đáp. ”Nhưng tao vẫn còn bài tập...Mai nhớ cô kiểm tra...”

Tao làm xong rồi mai tao cho chép. Thôi đi đi, nhanh lên!” thằng Tuấn giục. “Tao chạy sang trước nhá!” Nó rồi nó vẫy tay với tôi rồi chạy biến ra ngoài cổng mất dạng, Tôi cuống cuống thay cái áo cho tử tế rồi cũng chạy ra ngoài phòng khách thật nhanh, tìm đến cái cổng trước khi bố tôi kịp ngăn lại.

“Thằng Bảo!!! Mày lại đi đâu!! Ở nhà đỡ mẹ dọn dẹp đi!...” Giọng bố tôi vọng lại từ phía sau. Nhưng tôi kệ, chắc lát nữa ông sẽ quên. Bộ đồ chơi lego của thằng Hưng có sức hấp dẫn hơn tất cả.

Tôi chạy qua chiếc cổng đang mở toang để tìm đến với sự tự do. Trên con đường làng vắng tanh với ánh đèn vàng vọt, chẳng có một ai hết. Thằng Tuấn sang nhà thằng Hưng trước rồi, giờ tôi phải chạy mau sang không chúng nó chơi hết mất.

Tôi cứ chạy vụt đi trong ánh đèn vàng để sang nhà thằng Hưng thì bỗng “Rầm” 1 cái, tôi thấy đầu đánh cái cọc rồi tôi ngã bật ngửa ra sau. Tôi mãi chạy quá mà đâm sầm vào ai đó.

”Ui ui...Tôi xuyết xoa đứng lên rồi ngẩng mặt lên nhìn xem mình vừa đâm sầm vào ai. Người đó cũng đang cúi húi dưới đất.

Khi định hình kĩ thì tôi chợt nhận ra đó là...

“Chi...ơ...Tớ xin lỗi...Tớ vội quá...”

Hóa ra tôi đâm sầm vào Chi. Cô bé vừa đi từ trong con ngõ bên phải ra

“Ui...chân tớ xước cả rồi...” Chi nói.

“Thôi chết rồi...Tớ xin lỗi...” Tôi cuống cuống đỡ Chi dậy rồi xem vết thương của cô bé. Chi bị một vết xước sâu ở cẳng chân trái. Lúc này ngã văng ra chắc chân của Chi cào vào hàng dây kẽm gai bên đường.

Chi cứ đứng ôm chân xuyết xoa. Tôi không biết nên làm thế nào thì hỏi: “Cậu đang đi đâu thế? Hay về nhà tớ lấy bông băng nhé?”

“Tớ đi mua ít đồ...Thôi tớ không về nhà cậu đâu ngại lắm. Mà tí vết thương này băng bó làm gì. Hay ra sông rửa đi là được...” Nói rồi cô bé đứng dậy cả nhắc cả nhắc định đi thì tôi mới bảo:

“Để tớ dìu cậu ra sông nhé...” Nói rồi tôi đỡ lấy cánh tay của cô bé mà dìu đi. Chúng tôi men theo một con ngõ khác để ra chỗ ven bờ sông như mọi khi. Giờ này ánh sáng dom đóm chẳng còn nhiều sau đợt bão.

Tôi đứng đợi Chi dùng tay vốc nước sông lên rửa sạch vết máu chảy còn lem trên cẳng chân rồi định sẽ sang nhà thằng Hưng.

“Ê...Cậu có nghe tiếng dế không???”

“Tiếng dế á?? Không. Tớ có biết rõ tiếng dế như thế nào đâu...” Tôi cau mày.

“Hôm nay tớ nghe tiếng dế nên định đi bắt...” Chi đáp.

“Cậu bắt dế làm gì? Cậu định chơi chọi dế à? Trong làng mình đám trẻ con làm gì có đứa nào chơi chọi dế? Cậu là con gái mà cũng thích chơi dế à?” Tôi cười cười.

“Không...đương nhiên là không..Hôm nay sát ngày Rằm mà nghe rõ tiếng dế kêu thế này..Để bắt được con dế thần lắm...”

“Dế thần...?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Ừ con dế có đốt chân màu đỏ ấy, trên lưng nó có hình mặt người...Tớ đang định đi mua thêm hộp gia vị để đựng thêm dế ấy mà...rình này giờ chẳng được con nào...” Chi cúi xuống bãi cỏ nhìn quanh quất.

Tôi cũng im lặng lắng tai nghe xem có tiếng kêu nào lẫn trong tiếng cỏ xao động xung quanh hay không...

Tôi chỉ nghe thấy những tiếng Grecc..grec rất nhỏ lẫn trong tiếng gió.

“Con dế thần thì như nào...?” Tôi tò mò hỏi. Nghe Chi kể tôi cũng muốn thử bắt lấy con dế đó lấy le với bạn bè.

“Nó đặc biệt thế nào..thì liên quan tới câu chuyện thứ ba ấy...” Chi lẩm bẩm và vẫn cúi mặt xuống tìm tiếp.

“Kể cho tớ đi...” Mắt tôi sáng lên.

Chi thở hắt ra rồi bảo: “Thế ra kia ngồi đi” Chi chỉ ra mỏm đá sát bờ sông chúng tôi hay ngồi. Thế là tôi lại lò dò ra đấy ngồi. Tôi lắng nghe Chi bắt đầu kể.

“Đương nhiên là câu chuyện này liên quan đến lời bài hát thứ 3 rồi. Cậu còn nhớ chứ?”

“Ừ...thì thoáng tớ vẫn hay sang nhà bạn nghe..” Đúng là thi thoảng tôi vẫn bật bài hát này trong list nhạc có sẵn của tôi. Nghe nó một cách bình thường nhất có thể để tự thuyết phục bản thân rằng, đây chỉ là một bài hát bình thường.

” Lời bài hát thứ 3 có nói đến một con dế mèn...Đúng không? Đó là nguồn gốc của con dế thần đi giày đỏ...” Chi nói.

“Ừ cậu cứ kể đi...”

“Câu chuyện này nói về một đôi vợ chồng người hát xẩm rong trên hè phố Cậu biết đấy, vào mấy chục năm trước cơ, nghề hát xẩm rong vẫn còn thịnh hành lắm. Những người nghệ sĩ hay ngồi trên mảnh chiếu rải ngoài chợ ấy, vừa hát vừa xin tiền...Có những còn giả mù để làm ấy. Công việc cũng vất vả lắm mà chả thu được mấy đồng đâu...”

Tôi gật gật. Bây giờ những người hát rong vẫn còn nhiều mà. Tôi còn lạ gì họ.

“Ừ đấy...Đôi vợ chồng đó tên là Năm Thước. Chồng tên Năm, vợ tên là Thước. Cả hai đều làm nghề hát xẩm rong này...Họ nghèo lắm, nhưng vì chẳng còn kế sinh nhai nào khác nên đành phải tiếp tục nghề này. Ngày xưa họ quen nhau trong một kếp hát đi lưu diễn. Được một thời gian thì bắt đầu yêu nhau. Vài năm sau đấy, họ chính thức trở thành vợ chồng, và khi ấy, cô Thước theo chân chồng về quê nội để sinh sống. Trước ngày cô rời đi, cô ruột của cô Thước đã dẫn cô đi xem bói.Và bà bói đó bảo: ”Hai người này lấy nhau không bao giờ vượng được, còn khắc nhau kẻ sống người chết, không tuyệt đường này thì tuyệt đường kia, tuyệt đối không nên lấy!!”

Người cô lúc nghe xong thì sợ lắm, tính khuyên bảo Thước đừng nên theo người đàn ông đó nữa: một kẻ nghèo khó lại còn khắc mệnh đến thế. Cô ruột của Thước định mai mối cho cô con một vị cán bộ trên tỉnh. Cô Thước có nhan sắc mặn mà lại thêm tài đàn hát duyên dáng nên cũng không ít kẻ tán tỉnh. Thế nhưng làm sao có thể ngăn được một trái tim yêu nghệ thuật chạy theo một tâm hồn đồng cảm với mình. Và bất chấp mọi lời can ngăn của gia đình, Thước đã chạy theo tiếng gọi của tình yêu, đặt chân đến một vùng đất xa lạ.

Đó là một con xóm nhộn nhịp vào ban ngày nhưng vắng lặng vào ban đêm. Ở gần đó chỉ có một ga tàu với vài chuyến tàu trong ngày. Họ thường cố gắng biểu diễn ở gần ga tàu đó, mong khách vắng lại sẽ thưởng cho họ những đồng bạc lẻ để có thể tiếp tục sinh sống. Và họ cứ sống trong bản hàn như thế. Cuộc đời tăm tối của họ như được chiếu sáng lên sau khi họ có được một đứa con trai kháu khỉnh. Hai người hạnh phúc lắm, trong căn nhà thuê lụp xụp, không một lúc nào với đi tiếng nói tiếng cười. Tất cả những gì tốt đẹp nhất, cả hai đều giành cho đứa bé. Cậu bé lớn lên mạnh khỏe cho tới 4 tuổi.

Năm ấy kinh tế khó khăn hơn. Người dân không còn tiền để phung phí vào những chiêu trò trên đường như hát xẩm nữa. Thế nên gia đình nhà Năm Thược cũng lâm vào cảnh đói kém khốn cùng...”

Câu chuyện đến đây khiến tôi nhớ tới những năm xóm tôi mất mùa, mặt mũi ai cũng ỉu xiu như đưa đám, nhiều nhà còn phải mót thức ăn. Tôi cũng thương cảm lắm. Nghe thấy vậy những nỗi xót xa không tên dấy lên trong lòng tôi khó tả.

Chi vẫn kể tiếp

“Họ phải đi xa hơn, lên những nơi gần thành phố để tìm kiếm thêm cơ hội cho mình. Thằng cu con được gửi lại nhà hàng xóm. Hầu như ngày nào họ cũng đi diễn từ sáng sớm đến tối mịt mới về, thi thoảng mới mua được cọng rau ít cháo...Tết sắp đến và họ đang cố gắng kiếm thêm chút gì để làm quà Tết cho cậu con trai đang ở nhà. Và cuộc sống cứ thế trôi đi cho đến một ngày, khi đang hát dở trên phố, cây gỗ của Thược đã gãy làm đôi, và cô cảm thấy điều không lành xảy ra. Cô giục ông Năm mau chóng về nhà ngay vì cô cảm thấy rất sốt ruột. Và khi vừa đặt chân về đến xóm, họ đã nhận được một hung tin khiến họ chẳng thể chịu đựng nổi...”

“Hung tin gì nữa? Khổ thế chưa đủ à?”

Chi quay sang nhìn tôi im lặng và không nói gì. Cô bé trông đã mất đi vẻ tươi tắn ngày trước khi tôi mới gặp Chi. Dưới hốc mắt cô bé có quầng thâm và gương mặt gầy gò hơn tôi nhớ.

Đột nhiên Chi ôm lấy lồng ngực thở dốc.

8. Chương 8: Ma Đói

Tôi cuống cuống đỡ lưng cô bạn: “Sao thế? Tự dưng cậu mệt à? Vết thương sao à? Hay cậu về nhà nghỉ đi?”

Chi chỉ im lặng lắc đầu rồi lẩm bẩm những gì tôi không nghe rõ: “Quá nhiều nỗi đau...không thể chịu...”

“Nhà cậu ở đâu tớ đưa cậu về?” Tôi vẫn giục nhưng Chi khoát tay, lại ngẩng mặt lên và mỉm cười như chưa có gì xảy ra. “Tớ không sao. Chỉ khó chịu chút thôi.” Thế rồi cô bé lại chỉnh lại chiếc khăn mỏng buộc ở cổ. Chắc Chi là đứa yếu đường hô hấp nên mới bị như thế này. Sau vụ của bà tôi tôi sợ phát khiếp, nhờ đâu Chi lại lăn đùng ra đây lại chết tôi...

“Thôi đi về đi...” Nãy giờ mãi chuyện mà tôi quên bống mất cái hẹn sang nhà thằng Hưng...

“Nghe nốt đi nào...Đang dở chuyện.” Chi nói bằng giọng chắc đinh làm tôi cảm thấy khó mà thỏa hiệp.

“Ừ thì nghe nốt...” Tôi nghĩ chắc là nhanh thôi.

“Hung tin đó...Chính là...Đứa con trai duy nhất của họ đã bị tàu hỏa cán chết vào chiều ngày hôm đó...”

“Trời ơi...”

“Chiều hôm đó, thằng bé chạy chơi theo những đứa trẻ trong xóm ra đường tàu. Nói là nhờ trông nhưng ai cũng bận việc nên thằng bé gần như chẳng có một ai để mắt đến. Nó chạy theo lũ trẻ trong xóm đi rồi về nên mọi người cũng kệ. Nhưng mọi người không nhớ ra rằng, thằng bé mới có 4 tuổi thôi. Và nó không thể lường trước được những nguy hiểm ở đường tàu....Thì thể thằng bé bị cán nát bét khó lòng mà nhận dạng được. Nhận được tin cô Thược như ngã gục. Lời tiên đoán năm nào của người thầy bói cứ văng vẳng trong đầu bà: “Không tuyệt cái này thì sẽ tuyệt cái kia...” Cô quỳ xuống và gào lên trong đau khổ khi mà ông Năm cũng ôm lấy vợ mà khóc trong im lặng...Họ đã đặt cho thằng bé một đôi giày đỏ ở trên phố, gom đủ tiền là sẽ lấy về...Ấy thế mà giày chưa kịp đi thì thằng bé đã chẳng còn trên cõi đời này nữa!

Từ ngày hôm đó căn nhà của hai vợ chồng đóng cửa im lìm. Cô Thược dường như phát điên, cứ khẳng khẳng đòi lấy bằng được đôi giày của thằng bé về. Vào ngày tang lễ, cô Thược đặt đôi giày vào quan tài của

thằng bé rồi mỉm cười: “Con ơi...Đi giày vào...rồi về với mẹ con nhé...” Thế rồi cô cứ cười mừng rỡ cả ngày, đứng ngóng ở ngoài cửa và khẳng khái bảo với chồng là có giày thì con sẽ về...Ông Năm mặc dù cũng rất đau khổ vì mất đi mụn con trai, chỉ có mấy tuần mà đầu tóc ông đã bạc đi rất nhiều, thế nhưng ông đành phải vứng vàng để giúp đỡ vợ. Vợ ông đã không còn như trước được nữa rồi. Ông vẫn muốn đi làm nhưng lại sợ vợ ở nhà xảy ra chuyện gì. Nghĩ đến cảnh phơi mặt ra kiếm từng đồng một ông uất muốn khóc nấc lên. Nghèo đói thật khiến con người ta không còn hi vọng sống nữa. Nhiều lúc ông muốn đập nát tất cả nhạc cụ, dứt bỏ cái nghề bị coi là “xướng ca vô loài”...Rồi một đêm, giữa đêm hôm khuya khoắt, ông thấy tiếng vợ mình cười lên khanh khách. Ông mở mắt choàng tỉnh thì thấy vợ ông đang rũ rượi bên ô cửa sổ, trong tay khum khum giữ cái gì đó và cười rất hạnh phúc. Ông chạy lại gần đây một thì vợ ông ngẩng lên nhìn ông rồi cười với ánh mắt hoang dại: “Anh ơi, con mình về thật rồi này!” Nói rồi cô mở hé tay cho ông nhìn vào bên trong. Bên trong đó là một con dê nâu to, 4 chân của nó khỏe khoắn và đặc biệt là hai chân sau có vệt đỏ khác lạ. Ông bực tức cầm lấy vai cô vợ mà lay mạnh: “Em tỉnh lại đi! Con chúng mình đi thật rồi! Nó không còn trên cõi đời này nữa! Anh nuôi sống em quá khổ sở rồi!”. Cú lay mạnh làm cô Thược run tay và con dê nhảy tót đi đâu mất. Thấy thế cô Thược quỳ sụp xuống đất mò tìm rồi khóc rú lên: “Anh làm mất con rồi!!!” Nhìn thấy cảnh đó ông chỉ biết ôm đầu bất lực. “Con mình đi giày đỏ! Anh không nhìn thấy à? Nó chỉ có thân xác đó thôi...Đêm...em nghe thấy tiếng gõ cửa mà...Con gọi mẹ ơi...Em ra gần cửa sổ thì thấy con...Giả lại con cho em!!!!” Cô Thược gào lên như điên như dại.

Những ngày sau đó, cô Thược lang thang khắp nơi trong xóm chỉ để tìm con dê mèn có đôi chân có vệt đỏ đó. Thế rồi chợt nhớ ra rằng con trai mình thích nghe bố mẹ mình hát ru đi ngủ như thế nào, cô lại lôi đàn cũ ra, vừa run run vừa đánh vừa hát vừa gọi con...Giai điệu không còn là giai điệu...Thế nhưng cô cứ cố đánh ngày qua ngày. Ông Năm vẫn cố gắng ra ngoài kiếm tiền, đành phải để vợ ở nhà, nếu không sẽ chết đói cả hai. Vào tới đêm thứ năm thì con dê mèn ấy lại về. Cô Thược mừng rỡ lắm, lại bắt nó lại, quyết tâm không để lọt mất nó một lần nào nữa. Cô đựng nó vào trong một hũ nhựa có đục lỗ. Ngày ngày cô đều ngồi trò chuyện với con dê. Người dân xung quanh vùng đều đồn thổi bảo rằng cô ta phát điên rồi. Thế mà chẳng được bao lâu, con dê lại đi đâu mất dạng...”

Những mẩu chuyện vong hồn hóa động vật quay về thế này tôi cũng từng được nghe ở đâu đó. Thế nhưng rồi sau đó câu chuyện này sẽ đi về đâu?

”Cô Thược lại phát điên lên đi tìm con dê đó một lần nữa. Và đương nhiên hôm đó ông Năm không có nhà. Lần cuối mọi người nhìn thấy cô Thược là khi cô ôm cây đàn vừa đi vừa hát trên phố, vừa hát vừa gọi tên con, vừa khóc. Ai nhìn cũng thương nhưng lại có phần sợ sệt không dám lại gần. Người ta chỉ biết rằng sau đó, cô ta ôm cây đàn nhảy vào trước đoàn tàu để tự tử. Ông Năm đi làm về thì gần như bất lực không thể chịu nổi nữa. Ông ta cứ quỳ ở trước xác vợ hơn một ngày một đêm. Người dân xung quanh phải cố gắng động viên rồi thay ông lo hậu sự.

Bằng đi 1 tuần, ông Năm xuất hiện, quần áo xộc xệch, râu tóc không cạo, và ông ta cứ ngồi ở gần ray tàu hát xẩm từ sáng đến tối, mọi người đi qua cho tiền ông ta cũng không thềm bận tâm. Ông ta cứ hát như thế, hát đến hụt hơi, không nhúc nhích thêm một phân nào. Chỉ khi đêm xuống, người ta mới thấy cảnh tượng kì lạ, có vài con dê cứ nhảy lách tách xung quanh chỗ ông ta ngồi. Chỉ khi ấy ông ta mới mỉm cười đôi chút. Thế rồi qua 3 ngày, ông ta đã gục xuống. Không ăn, không uống gì và ra đi lặng lẽ. Nhiều người nghĩ rằng ông ta hát xẩm lúc đó không phải để xin tiền mà là mong ước gặp lại vợ con, níu kéo những viên cảnh xa xôi từ những năm nào đó. Tâm trí của ông ta đã không đặt vào trần gian này nữa rồi.

Rồi vào những ngày trăng sao giăng đầy trên bầu trời, những con dê lại xuất hiện. Người ta bảo đó là linh hồn của những người hát xẩm hiện về. Ông trời cũng thương cảm thấp đèn sáng lên – là những “sao sáng ngàn muôn” trong lời bài hát đấy, để họ có thể tìm thấy nhau...Thế nhưng đáng tiếc là họ đã trở thành những con ma đói, sống một kiếp đời lầm than, chết cũng không có người tưởng nhớ tới. Quanh năm suốt tháng chỉ lẩn quất trên thế gian này để kiếm cái ăn, để mưu cầu hạnh phúc. Thời điểm bây giờ là Rằm Tháng Bảy, vong ma đói nhiều lắm...” Chi quay sang tôi cười mỉm.

“Vậy là câu chuyện hát xẩm buồn như vậy. Không phải họ ”Hát xẩm không tiền“...mà là để gọi về quá khứ ư?”

Chi gật đầu. “Có khi bây giờ họ vẫn chưa thực sự gặp lại được nhau. Gia đình đó ấy...Họ ẩn trong những con dê...Muôn đời...” Nói rồi Chi ngồi lặng im một lúc lại bắt đầu hát bài hát đó. Tôi nghe mà thấy sờn da

gà.

“Xong rồi đó...cậu về đi...Tớ đã kể hết được 3 chuyện rồi nhĩ...” Chi nói với tôi.

“Ừ cũng đã kể gần hết rồi còn gì. Tớ cứ thắc mắc tại sao cậu lại biết được những chuyện này? Có người kể cho cậu à?”

“Đương nhiên là thế rồi. Nhưng giờ tớ chưa nói được cho cậu là ai cả. Nếu muốn nghe tiếp thì rảnh cứ ra đây nhé. Nhưng nhớ trước Trung thu nha!” Chi chào tạm biệt tôi. Tôi đứng lên vẫy tay rồi rời đi. Chẳng hiểu sao nghe xong câu chuyện này tôi lại cảm thấy rất buồn. Nhỡ như tôi cũng không được gặp bố mẹ tôi như thế thì sao?

Tôi bước chậm chậm về nhà. Đêm nay trăng sáng quá, mai là Rằm rồi.

Sáng hôm sau tôi đến lớp, đập vào vai thằng Hưng mà hỏi: “Ê, bộ lego thế nào rồi? Hôm qua tao vướng chút chuyện nên không sang được. Hai thằng chơi lè nhé!!!”

“Ồ sao mày biết tao vừa mượn được bộ Lego?” Thằng Hưng quay sang hỏi làm như ngạc nhiên lắm.

Tôi bắt đầu nóng gáy: “Thằng Tuấn bảo tao còn gì? Hay mày chỉ muốn nói cho nó thôi? Bạn bè kiểu gì thế???”

“Ồ nhưng mà tao còn chưa nói...” Thằng Hưng chưa kịp nói dứt câu thì tôi đã hăm hăm đi về chỗ, trống vào tiết lúc ấy cũng vừa điểm. Bạn bè chán quá. Trước giờ làm gì cũng có cả 3 đứa, thế mà bây giờ chúng nó đối xử với tôi như thế này đây. À đâu phải nói thằng Hưng chứ, tôi quan tâm đến nó thế mà nó còn so đo tính toán với tôi! Chắc sợ tôi mượn bớt đồng lego của nó về lắp.

Hết giờ học, tôi làm bộ dỗi bỏ về thẳng luôn, không đợi chúng nó về cùng nữa. Tôi cảm nhận được ánh mắt khó hiểu của chúng nó dõi theo tôi.

Tôi về nhà tối hôm ấy, ăn cơm xong lủi thủi đi học với vẻ mặt buồn rầu. Mẹ tôi còn thấy lạ mà hỏi: “Hôm nay con sao đấy? Lại bị điểm kém à?” Thì tôi cứ lắc đầu chẳng nói. Cơm tôi ăn có 1 bát.

Thời gian tích tắc trôi qua. Học xong mới là lúc tôi thấy đói bụng. Thế là tôi ra sân đi về phía nhà bếp để tìm cái gì ăn. Gian chính nhà tôi lại không hợp để tủ lạnh. Bố tôi bảo để hết dưới bếp.

Khi lại gần gian bếp trong bóng tối nhập nhoạng, tôi nghe thấy tiếng sột soạt rất rõ.

Tôi lò dò lại gần xem, nghi là lại có chuột chó gì đó ăn vụng rồi. Tôi với tay bật đèn bếp màu vàng lên.

Đập vào mắt tôi là một cảnh tượng khó tin nổi.

Ở một góc phòng có một bóng đen mờ đang ngồi thu lu gặm cơm cháy. Khuôn mặt nó teo tóp vào, và nó nhai theo kiểu thích thú lắm.

Tôi hét lên thất thanh. Chân tôi như bị đông cứng tại chỗ. Tôi quay lưng chạy ra cửa bếp thì cảm thấy có một luồng gió thốc mạnh từ phía sau lưng khiến sống lưng tôi lạnh buốt. Tôi ngã ngửa ra đằng trước như có ai đó đẩy, điều cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi bất tỉnh là ánh trăng ngày Rằm tròn vành vạnh trên nền trời.

9. Chương 9: Mê Sảng

(Viết theo ngôi thứ 3)

Nghe thấy tiếng hét của Bảo, bố mẹ Bảo đang trong giấc ngủ thì giật mình tỉnh giấc. Cả bố và mẹ Bảo ra khỏi phòng rồi chạy ra ngoài sân xem. Mẹ Bảo thấy con trai đang nằm ngã ra dưới sân thì hoảng hốt chạy lại gần xác thằng bé lên.

“Bảo! Bảo! Tỉnh lại đi!”

Thế nhưng thằng bé vẫn cứ im lìm. Người rũ ra như tàu lá chuối. Mẹ Bảo run rẩy cả người bảo bố thằng bé gọi ngay cho cấp cứu. Cả nhà nhộn nhạo cả lên. Trong đêm đó Bảo được đưa vào viện.

Kết quả của cuộc thăm khám tổng quát của các bác sĩ bệnh viện đem lại bất ngờ cho bố mẹ Bảo. Họ kết luận rằng: Bảo chẳng có một tổn thương nào về tim hay não bộ. Các cơ quan nội tạng giữ chức năng bình thường. Như vậy chẳng có lí do nào cho sự bất tỉnh của Bảo. Bảo chỉ giống như đang ngủ thôi.

Bố Bảo- ông Khôi không chấp nhận điều đó. Chẳng có lí do gì mà thằng bé không tỉnh dậy. Ông cho rằng các y bác sĩ ở đây không có chuyên môn. Tối sáng ông sẽ lại đưa thằng bé lên bệnh viện tuyến trên.

Bảo vẫn cứ nhắm mắt im lìm, thở nhẹ nhẹ. Mẹ Bảo bắt đầu khóc lóc chẳng biết chuyện gì đang xảy ra. Bố Bảo bế thằng bé rời khỏi bệnh viện, mẹ Bảo đi theo sau trên hành lang. Họ cứ đi phăm phăm như thế ra ngoài.

Họ đi ngang qua một ông lão đang bước chậm chậm trên hành lang. Ông năm nay đã ngoài 80, vừa trải qua ca mổ sỏi thận. Giờ ông phải tập đi trên cái gậy 4 chân, cứ bám theo hành lang mà bước tới. Ở cái tuổi gần đất xa trời rồi, ông cảm thấy sống vui được thêm bao nhiêu ngày cứ sống.

Ông đi chậm chậm ngang qua đôi vợ chồng đang bế đứa trẻ tầm 10 mấy tuổi trên tay. Thế nhưng điều ông nhìn thấy không chỉ có mỗi thế. Ở trên bụng và ngực thằng bé, có một bóng người quắt queo đen đúa ngồi trên đó liên tục bới gì đó lên ăn và ăn. Ông có cảm giác như cái bóng đen đó đang ăn mất tinh khí của thằng bé đó vậy. Ông lão bất chợt rùng mình kinh hãi. Ông chẳng còn sợ gì trên thế gian này nữa nhưng từ trước đến giờ cũng chẳng bao giờ ông nhìn thấy mấy thứ này. Nhưng khoảng thời gian gần đây, ông thường xuyên nhìn thấy những bóng hồn vất vưởng góc hành lang xó tường của bệnh viện. Chẳng nhẽ ông điên rồi ư?

Sáng ngày hôm sau bố mẹ của Bảo xin nghỉ làm buổi sáng để đưa cậu con trai út lên bệnh viện tỉnh. Ông bố nghĩ con mình bị trúng gió. Chẳng có khi nào vừa ra sân đã bất tỉnh lâu đến thế. Cần phải nhanh lên, trúng gió có thể gây ra những biến chứng về sau nếu như không được xử lí kịp thời. Mất cả buổi sáng đi lòng vòng trong bệnh viện chụp chiếu, họ chẳng phát hiện ra điều gì bất thường. Bác sĩ nói rằng cậu bé sẽ sớm tỉnh lại thôi. Có thể trước khi ngất, nếu xét về mặt tâm lý thì có thể cậu bé đã bị sốc hoặc sợ hãi điều gì đó, tự khóa tâm trí mình lại và chưa tỉnh lại được. Bố mẹ Bảo đành đưa cậu bé về và có đôi chút yên tâm hơn khi bác sĩ nói rằng cậu bé sẽ tỉnh lại.

Thế rồi gần 3 ngày trôi qua mà Bảo vẫn chưa tỉnh dậy. Bố mẹ đành phải truyền đạm cho cậu bé. Nằm trên giường, Bảo ngày càng gầy guộc thấy rõ. Tại sao lại thế?

Trong khi đó thì Bảo đang như thế nào?...

(Trở về với cái nhìn của Bảo)

Tôi cảm thấy mình đang trôi ở đâu đó. Tôi chẳng còn nhớ gì.

Xâm chiếm tôi là cái đói còn cao. Tôi biết là mình đang nằm. Ngực tôi nặng trĩu và tôi khó có thể cử động được gì. Hay tôi đang mơ?

Thế rồi loẹt quẹt rất nhẹ vang lên bên tai trái tôi. Nghe như có ai vừa khẽ khàng đứng bên giường tôi vậy.

“Ai thế?” Tôi nghĩ. Thế nhưng tôi chẳng mở mắt quay đầu lại được mà nhìn xem đó là ai. Tôi chỉ cảm nhận được đó là một vóc dáng thấp bé nhỏ nhắn.

“Sao...mấy hôm nay cậu không đến nữa?” Một giọng nói nhẹ như gió thoảng vang lên bên tai tôi. Và tôi biết chủ nhân của giọng nói ấy.

Tôi thực sự muốn trả lời thế nhưng đầu tôi rỗng tuếch và tôi không biết trả lời như thế nào.

“Tớ đến thăm cậu đấy. Không thấy cậu đến nên tớ phải cất công mò đến tận đây đấy. Những câu chuyện phải được hoàn thành...” Cô bé nói tiếp. Và đương nhiên tôi không đáp lại được.

Giọng nói ấy ngày càng sát vào tai tôi. Và kì lạ là tôi không hề nghe tiếng thở.

“Bảo à...Đợi cậu tỉnh lại, tớ kể cho cậu nghe tiếp câu chuyện thứ 4 nhé? Có khi nghe xong, cậu lại tỉnh dậy được?”

Thế rồi giọng nói ấy bắt đầu kể tiếp. Thân xác tôi như bị kim chọt xuống khó có thể nhúc nhích được.

"Sáng rơi xuống đồi

Sáng leo lên cây

Sáng mồi chân rồi

Sáng ngồi xuống đây..."

Cùng trông ánh sáng cười vui

Chị em ta hãy đùa chơi...

Đó..cậu không nghe thì tội nghiệp họ lắm. Chắc hẳn ai khi nghe bài hát cũng tưởng đây là ánh sáng trắng đó nhỉ? Thế nhưng không phải đâu..." Giọng nói ấy cười lên khinh khích khiến tôi sợ đến quần quai. Sao thế nhỉ? Đầu óc tôi lúc này không thực sự tỉnh táo...Tôi liên tục lẩm nhẩm: "Nếu đây là giấc mơ...xin cho tôi tỉnh giấc đi...lắm ơn....tỉnh đi mà..." Tôi cứ lẩm nhẩm như thế trong tiềm thức...

"Suyttttt..yên nào. Đừng đi vội. Ở đây cậu mới nghe được tổ chứ? Mời tổ vào nhà mà không nói chuyện là bất lịch sự lắm..." giọng nói ấy vẫn ngọt xớt lạnh lạnh bên tai tôi.

Tôi cảm thấy người tôi cứ rét lên từng cơn. Ngực tôi vẫn nặng trĩu. Và cảm giác gai gai khắp người đang lan ra. Người tôi buồn lắm, dường như có thứ gì đó...đang bò đang chạm khắp cơ thể của tôi. Tôi khó chịu lắm, cố gắng giãy giụa mà dường như chẳng có gì thay đổi.

Giọng nói kia vẫn ngân nga bên tai tôi, giai điệu của bài hát đầy kinh khủng ấy. Mọi chuyện bắt đầu tệ đi khi tôi nghe những bí mật nằm ẩn trong bài hát đấy. Tôi thường xuyên mồi mết trong người, dễ cáu gắt hơn. Và giờ đây tôi đang ở đâu thế này?

"Cậu biết không...Cái giá phải trả cho niềm tin quả thực rất đắt đấy. Câu chuyện thứ 4 không phải về ánh sáng đâu...Đó là câu chuyện về anh Sáng, đương nhiên rồi. Và sẽ chẳng ai còn nhớ về anh ấy nếu như không có câu chuyện này....Sáng có một anh bạn thân rất thân...thân từ khi còn bé và khi lớn lên họ vẫn dính với nhau như Sam. Bạn thân anh ấy tên Chương. Lớn lên, họ có những dự định xa xôi hơn cho cuộc sống của mình. Họ dần tách ra xa nhau..thế nhưng họ vẫn không quên hẹn mỗi tháng 1 lần vào ngày 15 cùng gặp nhau quán trà đá đầu làng để tâm sự, chia sẻ và giúp đỡ nhau trong cuộc sống. Đôi lúc những cuộc gặp mới là chất xúc tác để duy trì mối quan hệ..."

"Haha...và cậu biết thứ gì phá bỏ một tình bạn dễ dàng nhất không? Đó chính là...lợi ích!"

Giọng nói vẫn độc thoại bên tai tôi:

"Dù thân nhau đến như vậy, thế nhưng éo le thay cả Sáng và Chương cùng yêu một người con gái trong làng, nàng tên là Lan. Chương luôn luôn thao thao bất tuyệt về cô gái đó với Sáng, ca ngợi cô đẹp như thế nào, làm thế nào để chinh phục được cô gái ấy. Còn Sáng luôn im lặng và giấu đi tình cảm thật của mình.

Éo le thay, sự đĩnh đạc và thâm lặng của anh Sáng lại làm rung động trái tim nhạy cảm của cô gái đó. Anh cảm nhận được tình cảm của cô dành cho mình thế nhưng vì e ngại người bạn thân của mình nên anh không dám tiến tới. Lan buồn bã thất vọng vì không thể nào khiến anh có thể mạnh dạn hơn. Ngày mà Chương thổ lộ với cô về tình cảm của mình cùng với một chiếc vòng tay đắt tiền, cô đã thẳng thừng từ chối. Trong lòng cô chỉ có anh Sáng, dù Chương có bóng bẩy và tỏ vẻ hơn so với vẻ mộc mạc trầm ngâm của anh Sáng. Là một cô gái thông minh, dường như cô ngầm hiểu ra lí do tại sao anh Sáng lại cố kìm nén bản thân mình...

Vào một buổi tối sau đó, Lan đã lấy hết can đảm để đứng đợi anh Sáng trước cửa nhà anh. Cô hẹn anh gặp riêng mình ở một góc gần đó, và cô đã nói hết ra những suy nghĩ của mình, rằng cô hiểu lí do anh làm thế nhưng anh hãy sống thật với cảm xúc của mình, nói rằng cô đã từ chối thẳng thắn cậu Chương bóng bẩy bạn của anh rồi. Thế nhưng anh Sáng rất khó xử, anh chẳng nói được điều gì. Lan mới hẹn anh rằng, cô sợ đợi anh ở ngọn đồi sau làng, vào đêm trăng tròn của tháng đó. Cô sẽ đợi anh tới khuya, chờ anh tới khi anh đã sẵn sàng đối diện với tình cảm của mình.

Những ngày sau là những ngày khó ngủ của anh Sáng. Anh Sáng và Chương đi uống rượu cùng nhau, anh nghe Chương tâm sự trong im lặng. Chương buồn, có nói rằng đã cố gắng lo lắng vật chất cho Lan, cố gắng

chinh phục cô nhưng không được. Anh Sáng chẳng biết nên nói gì, chỉ biết nói bạn đừng quá buồn, còn công việc phải lo. Giờ anh khuyên Chương nên cố gắng với Lan cũng không được, mà bảo bạn quên đi thì cũng không nữa.

“Hay cố chê tao nghèo hủ mày?” Chương nói với giọng làu bàu và con mắt đỏ ngầu.

“Lan không phải người vậy đâu...” Sáng nói yếu ớt.

“Chắc chắn là thế rồi...” Chương đập mạnh chén rượu xuống bàn.

Vào ngày Rằm tháng ấy, Lan đứng chờ anh Sáng ở dưới một gốc cây trên đỉnh đồi. Ánh sáng trăng tròn vành vạnh trên đầu. Cô từng đọc được ở đâu rằng, nếu ở bên cạnh người mình thích dưới ánh trăng tròn như thế này, mọi ước vọng hạnh phúc của mình sẽ được chứng giám. Cô đã ngồi đợi rất lâu. Càng lâu càng lâu lồng ngực cô càng thổn thức. Hình như anh ấy không đến thật, liệu cô đã nhầm ư? Có lẽ anh không thích cô thật, chứ không phải vì lí do kia. Giọt nước mắt của cô đang lăn dài xuống đôi gò má. Ánh trăng đang dần bị mây che khuất đi. Cô cố gắng quệt những giọt nước mắt đang rơi lăn xuống và đứng dậy khỏi chỗ ngồi để đi xuống đồi.

Cô đang chậm chậm bước xuống thì có một bàn tay kéo cô lại.

“Lan!” – cô quay gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt ra sau nhìn.

“Em tưởng anh không đến chứ?” Lan thảng thốt khi nhận ra anh Sáng đang níu lấy tay mình. Gương mặt anh ướt đầm mồ hôi, hơi thở mạnh. Cảm tưởng như anh chạy rất nhanh đến đây vậy.

“Anh...may quá...anh sợ em về mất rồi...anh xin lỗi để em đợi lâu...”

“Vậy ý anh là...?” Ánh mắt Lan đầy dò hỏi.

Hai người nhìn nhau một lúc và anh Sáng khẽ khàng ôm lấy Lan. Và thế là họ đã về bên nhau. Trước lúc đến đó, anh Sáng đã đi đi lại lại trong sân nhà mình cả tối...Day dứt không biết có nên đến gặp Lan không. Anh thực sự rất muốn đến nhưng nghĩ đến bạn mình, anh lại...Thế nhưng đến giây phút cuối cùng ấy, anh đã nghe theo con tim mình và chạy thực mạng tới ngọn đồi, trong lòng chỉ thầm mong Lan vẫn ở đó...

Từ đó, ngọn đồi trập trùng ấy trở thành điểm hẹn bí mật của họ. Đồi chỉ trồng cây rừng nên đêm tối tối cũng không có mấy ai qua lại. Họ đều là người ở đây nên thông thuộc đường đi, hồi còn bé, họ đã chẳng cùng đám trẻ con trong làng lên đây chơi cả ngày...

Bằng đi một thời gian, Chương bận việc ở xa thì anh cũng trở về làng gặp cậu bạn của mình như mọi khi. Lần này anh ta ấp ủ một dự định lớn. Và lần gặp này anh về để mượn tiền Sáng.

Nhìn thấy Chương, cảm giác tội lỗi vẫn tràn ngập Sáng khiến anh chẳng dám nhìn vào mắt bạn mình. Nghe bạn mở lời, Sáng đồng ý ngay, anh cảm giác như việc giúp đỡ này sẽ bù đắp cho những gì bản thân đã làm...Anh cố gắng đưa hết số tiền tiết kiệm cho Chương mượn...

Thế rồi sau đó...”

Giọng kể lạnh lót này giờ bỗng nhiên méo máo khóc lóc nghe rợn cả người...

“Sau đó...biết sao không?”

Tôi vẫn mơ màng lắng nghe giọng nói đó khóc cười bên cạnh, chỉ thầm mong có người nào đó gọi tôi dậy...

;iXX]

10. Chương 10: Quỷ Nhi

(Chương này viết theo cái nhìn của nhân vật bà nội Bảo)

Tôi cảm thấy khắp người đau nhức, hơi thở phát ra nặng nhọc. Sau ngày đi viện về, người tôi yếu hẳn đi, da dễ cứ lỏng lẻo, chân tay run run. Nhiều khi, tôi vẫn có những cơn choáng nhẹ khiến cơ thể chao đảo. Vì thế mà tôi cứ phải nằm trên giường suốt, đắp chiếc chăn mỏng ngang bụng. Ở cái tuổi này rồi, nhiều khi tôi nghĩ mình đi sớm bao nhiêu càng đỡ cho con cháu bấy nhiêu. Nhiều khi chỉ vì quyến luyến các cháu mà tôi cố gắng gượng từng ngày.

Mấy hôm nay, thằng Bảo, thằng cháu đích tôn mà tôi yêu quý nhất tự dưng bị ngã ở sân nhà, rồi nằm mê man mãi không tỉnh. Tôi thương cháu lắm. Thằng bé hơi nghịch ngợm nhưng lại rất lanh lợi, hiểu thảo. Từ tám bé đến giờ, một tay tôi chăm bẵm thằng bé, từ việc tắm rửa đến ăn uống. Nó cũng quẩn quít tôi lắm, hễ cứ đi đâu về là một câu bà, hai câu bà. Nó rất thích ăn đồ ăn tôi nấu và thích nằm ngủ cạnh tôi, vắt đôi cẳng chân ngày một nặng lên đùi tôi và ngủ khi khì. Nhìn những hình ảnh ấy của nó, không ai có thể không mỉm lòng được. Thằng bé cũng thảo lão lắm, có cái gì ngon đều gói ghém một ít mang về cho bà. Trước đây nó còn hay tíu tít kể cho tôi nghe về chuyện trường lớp, bạn bè của nó nhưng dạo gần đây nó ít kể hơn hẳn. Có lẽ là thằng bé sắp lớn rồi, sắp thành một chàng trai, không cần vòng tay chở che của người bà này nữa. Bất giác tôi thở dài, lồng ngực cứ nặng trĩu. Nghĩ đến cháu đang nằm bất động ở bên phòng kia, tôi lại xót xa đến quặn ruột.

Tôi cố gắng ngồi dậy từ từ. Những cơn choáng nhẹ vẫn chưa dứt khiến việc đi lại của tôi gặp khó khăn. Tôi vẫn cố gắng được ngày nào hay ngày ấy. Dạo gần đây tôi hay mơ thấy ông Kha, tức là chồng tôi, về bên giường tôi ngồi lặng lẽ. Ông mất lâu rồi, sau một đợt cảm nặng, bỏ lại tôi một mình, giường đơn gối chiếc. Ông về, cứ nắm lấy bàn tay tôi mà xoa xoa, ánh mắt vẫn chứa chan bao điều như ngày ông còn sống. “Ông về đón tôi đi hả?”, tôi đã hỏi ông như vậy, nhưng ông chỉ lắc đầu. Ông lấy một bàn tay đặt ngang trong không khí, ở một vị trí khá thấp, như để ám chỉ chiều cao của một người nào đó. “Coi chừng nhé...”- tôi chỉ nhớ ông nói đến vậy. Giờ già rồi, trí nhớ cũng sụt giảm đi nhiều.

Tôi lật chăn, dò dẫm tìm đôi dép cao su đi trong nhà rồi khó nhọc đứng dậy. Mỗi ngày hôm nay tôi vẫn cứ nằm bệt trên giường, muốn sang trông cháu mà thằng Khôi không cho, sợ bà mệt! Tôi biết vợ chồng chúng nó lo lắng lắm, nhìn mặt đứa con dâu tôi là biết. Chúng nó vẫn giấu tôi về tình trạng thằng bé, chắc sợ tôi lo lắng nhiều. Năm nay năm hạn gì không biết, khổ thân cháu tôi.

Tôi lết từng bước chậm chậm ra khỏi phòng mình rồi bước dọc hành lang dài, đi ngang phòng khách. Tôi tiến dần lại gần phòng cháu trai của mình. Tôi muốn xem nó ra sao rồi. Giờ này chắc thằng Khôi lại đi đâu đó ngoài xóm, còn cái Thảo (con dâu) đang lúi húi dọn dẹp dưới bếp rồi, con Trang- chị gái thằng Bảo chắc đang học trong phòng. Căn nhà im ắng, không có tiếng ti vi như mọi khi.

Vừa bước đến cửa phòng, tôi vội nhìn về phía giường của thằng bé nằm bên trái. Cảnh tượng đập vào mắt tôi là cảnh tượng lần đầu tiên tôi nhìn thấy trong đời.

Thằng bé đang nằm thẳng cẳng trên giường, mặt nghiêng sang một bên, đôi lông mày cau lại. Sát bên giường, có một cô bé trạc tuổi thằng Bảo, có mái tóc đen dài ngang lưng, đang cúi mặt xuống, ghé sát vào tai Bảo thì thầm gì đó. Tay nó bắt chéo sau lưng và nó cứ đứng bên giường như thế.

“Cháu bạn Bảo à?” Tôi cất giọng hỏi. “Đến thăm Bảo hả?”

Con bé ngẩng lên nhìn thẳng vào tôi rồi mỉm cười nhẹ. Một gương mặt rất quen thuộc đối với tôi. Hay tôi gặp con bé này ở đâu rồi nhỉ? Con bé chẳng nói một câu nào rồi lại cúi xuống thì thầm vào tai thằng Bảo tiếp. Tôi thấy lạ nhưng không dám gàn. Nó làm cái gì thế nhỉ?

Chắc nghe giọng tôi nên con dâu bước ra từ bếp dưới sân lên, đi lại gần phía tôi từ lúc nào mới cất giọng hỏi: “Mẹ! Mẹ ra đây làm gì, gió máy lắm lại ốm ra! Mẹ nói chuyện với ai đấy?”

“Ừ, mẹ xem thằng Bảo thế nào...Có đứa bạn nó tới thăm nó thôi...” Tôi đáp.

“Có bạn Bảo tới chơi à? Hôm qua mới có mỗi thằng Tuấn thằng Hưng qua thôi...Hôm nay không biết là ai...Sao bạn nó đến mà con không biết nhỉ?” Thảo nói. Nói xong cô cũng rảo bước vào trong phòng thằng Bảo, tôi chuẩn bị bước vào theo thì Thảo nói: “O, bạn thằng bé về rồi ạ?”

“Dâu...mẹ vừa ở đây nói chuyện với nó mà...” Tôi nói rồi bước thêm 1 bước nhìn vào trong phòng cho rõ hơn.

Con bé vẫn đứng đó với cái dáng ấy. Thì thào vào tai thằng bé. Bất chợt người tôi lạnh toát, hai bên cánh tay nổi hết da gà lên.

“Đâu hả mẹ?” Cô con dâu quay lại phía tôi hỏi.

“Mày...mày...là ai?” Tôi cứ nhìn thẳng về phía con bé đó mà nói.

“Mẹ à...con đây mà...?” Thảo có vẻ vô cùng ngạc nhiên vì tự nhiên tôi nói linh tinh. Chân tôi tự dưng mủn cả ra, tôi loạng choạng chột ngã về phía sau. Bỗng nhiên từ đâu, một dòng máu nóng thốc lên trong khí quản tôi. Tôi muốn bảo vệ thằng bé quá.

“BIẾN ĐI!!!!” Giọng tôi run run cất lên rồi cứ nhìn chăm chăm về phía con bé đó mà nói, cầu mong nó biến đi. Thế nhưng nó chỉ ngẩng lên lại cười và rồi cúi xuống.

Nó là thứ gì vậy?

Cô con dâu đứng bên cạnh tôi vẫn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó cứ ngơ ngơ ngác ngác nhìn tôi. Giờ có nói nó cũng không hiểu. Tôi run rẩy đi chậm chậm về lại hướng phòng ngủ của mình. Tôi vội vàng lục tìm trong ngăn kéo bên đầu giường...chuối tràng hạt mà tôi hay dùng mỗi lần đi đọc kinh trên chùa. Tràng hạt đó đã được sư trụ trì chùa đó ấn chú...

Tôi lại vội vàng mang chuối tràng hạt sang bên phòng thằng bé trên đôi chân run rẩy của tôi. Tôi chỉ mong là, những điều tôi vừa nhìn thấy chỉ là chút đáng trí, sinh ảo giác của người bà bệnh tật này thôi.

Bước qua khung cửa, tôi khẽ nhắm mắt rồi mở ra. Đón chào tôi vẫn là con bé đó, nó nở nụ cười rộng ngoác, ánh mắt hơn hở trên gương mặt đối lập với những quầng thâm dưới mắt và nước da trắng tái đùng đục. Tôi chạy lại gần thằng bé. Con bé chột cau mày khó hiểu. Thế rồi đến khi nó thấy tôi giơ tràng hạt ra thì đôi mắt nó ánh lên những tia giận dữ vằn đỏ. Nó lắc đầu quầy quậy: “Nàoooooooooooooooooo...”

Tôi vẫn cố đeo tràng hạt vào tay thằng bé, trong đầu lẩm nhẩm Chú đại bi. Tôi khẽ lay thằng bé: “Con ơi!! Dậy với bà con ơi!! Đừng nghe lời nó...”

Con bé lùi mạnh về phía sau, đầu nó không ngừng lắc.

Lúc ấy tôi mới suy nghĩ bằng cả ý chí của một người bà, suốt 70 năm qua, hét lên: “CÚT ĐI!!!!”

Trong phòng ngủ nhỏ của thằng bé thốc lên 1 cơn gió lớn. Tôi nghe thấy những tiếng thì thào đang bao phủ khắp căn nhà. Cơn gió thốc mạnh làm tôi ngã dúi dụi xuống giường. Trước khi mọi thứ lặng thinh trở lại, câu nói tôi nghe rõ nhất là: “Nó là của tao.”

Cái Thảo thấy tôi ngã xuống giường thằng bé thì chạy vội lại đỡ.

“Mẹ..sao tự nhiên lại ngã thế? Mẹ có choáng lảo không? Hay lại tái phát?”

Tôi chỉ lắc đầu, nước mắt chột rĩ ra: “Chết rồi con ơi...Thằng Bảo nhà mình...bị quỷ nó đeo bám rồi...”

Cô con dâu im lặng rồi mới nói: “Mẹ nói gì thế?...Để con đưa mẹ về phòng nhé...”

Dường như nó không tin tôi mà chỉ nghĩ tôi bị lẫn thôi.

“Mẹ nói...thật...! Mẹ vừa nhìn thấy...vong quỷ...”

“Chuyện gì thì gì...mẹ cứ đợi bố nó về xem thế nào..mẹ nhé!”

Hơn tiếng sau thì bố thằng cu về. Tôi đang nằm ở trong giường cũng phải cố gắng bật dậy mà nói với con trai mình những gì mình nhìn thấy. Vợ chồng chúng nó bán tín bán nghi.

Sau cùng, thằng Khôi bảo tôi cứ nghỉ ngơi trong phòng, có gì hai vợ chồng sẽ cố gắng dàn xếp.

“Chuyện tâm linh không đùa được đâu..con trai ạ...” Tôi cố nói với nó 1 câu.

Tôi cứ ở trong phòng mình mà chẳng thể ngủ được. Tôi uống thuốc xong cứ nằm chong chong. Trong đêm thâu, tôi nghe loáng thoáng tiếng vợ chồng chúng nó ở phòng bên cạnh vọng sang.

“Hay là...mẹ bị ảo giác rồi?”

“Cứ để xem thế nào...”

Cả đêm tôi cứ nằm nghĩ cách nào giúp đứa cháu của tôi. Tại sao lại như thế này? Trước đây tôi không hề nhìn thấy mấy thứ ô uế như vậy...Nhưng mà từ khi đi viện về...Mọi thứ có vẻ đã khác. Nếu như chúng nó không chịu mời thầy về cúng cho thằng bé, có lẽ tôi sẽ tự đi nhờ...

Cách đây mấy chục cây số, tôi nhớ có một ông thầy khá nổi tiếng. Có lẽ dù bằng cách nào, tôi cũng sẽ lặn lội tới tận đó để nhờ. Đây có lẽ là những điều cuối cùng mà người bà này có thể làm cho cháu trai.

Tôi ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Đến 5h sáng tôi lại tỉnh giấc. Người già mà, chẳng bao giờ ngủ quá được 5 giờ sáng. Tôi tỉnh dậy vệ sinh rồi tập thể dục một lát, đợi vợ chồng con trai dậy sẽ đi mua đồ ăn sáng cho cả nhà. Tôi phải mau chóng khỏe lại để giúp đứa cháu trai mà tôi yêu quý. Có lẽ, lời ông già của tôi nói...là chuyện này...Gia đình nhỏ bé của tôi sắp gặp sóng gió nên ông mới về dặn dò.

Xong xuôi, tôi lò dò bước vào nhà. Giờ này vẫn chưa thấy chúng nó dậy. Tôi chạy sang xem thằng Bảo một tí. Mong rằng có chiếc vòng tràng hạt, tạm thời nó sẽ không dính phải nguy hiểm nữa.

Thế mà khi bước vào phòng thằng bé, tôi sững sờ.

Tôi thấy nó đã tỉnh dậy từ bao giờ, ngồi lặng thinh trên giường. Đôi mắt mở to nhưng đang nhìn xuống.

“Bảo!! Bảo tỉnh rồi hả con!!” Tôi mừng rỡ chạy lại gần nó.

Nó thờ ơ quay lên nhìn tôi.

“Con à, con mệt lắm không con?”

“Con đói.” Thằng bé nói gọn lỏn.

“Ừ rồi...ừ rồi! Để bà xuống bếp lấy cơm cho con nhé!” Tôi mừng rỡ.

Đoạn tôi chạy ra ngoài phòng ngủ, khua cả nhà dậy. “Này! Khôi, Lan! Thằng Bảo nó tỉnh rồi!!

Nghe vài câu gọi của tôi, vợ chồng chúng nó mừng rỡ chạy ra khỏi phòng, cuống quýt chạy thẳng sang phòng cậu con trai.

Giọng cô con dâu vang lên nửa mừng nửa tủi: “Con ơi!! Cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi...Mẹ sợ quá con ơi!”

“Ồ...con làm sao ạ?”

“Con ngã ra sân rồi bất tỉnh mất mấy ngày nay rồi...Thế con có nhớ sao ngã không?”

Bầu không khí im lặng đôi chút.

“Không. Mẹ ạ. Con chỉ đi lấy cơm ăn.”

“Ừ rồi...thế giờ con thấy trong người thế nào?” Bố thằng bé hỏi.

“Con đói.”

“Ừ...bà nội đi lấy cơm nhé..để mẹ lấy nước con uống...lát xong mẹ đưa con đi tắm rửa qua nhé...”

“Thấy bất thường gì phải nói ngay cho bố mẹ! Nhớ chưa con” Ông bố dặn dò.

Tôi mừng rơi nước mắt. Có thể mọi chuyện đã qua rồi.

Tôi xuống bếp để lấy cơm, mang lên cho nó ăn. Tôi cố gắng đơm thật đầy và bung thêm đĩa thịt. Thằng bé này ăn khỏe lắm, bữa nào cũng phải 3 bát, nó ngón thịt còn hơn thằng bố nó thời thanh niên nữa.

Thế nhưng vào những ngày sau đó, tôi nhận ra là tôi đã nhầm.

11. Chương 11: Triệu Chứng Lạ Kỳ

Thằng Bảo chỉ mất có 2 ngày để ở nhà bình phục lại. Sang đến sáng ngày thứ ba, bố Bảo đã đưa thằng bé đến trường. Tôi vẫn thấy lo cho thằng bé lắm. Nó có vẻ lảm lì khác thường. Chỉ được cái là ăn nhiều nên bố mẹ nó đều mừng rỡ mong rằng thằng bé sẽ chóng khỏe lại.

Sáng hôm ấy nó đi học, như mọi lần, tôi đều cố gắng bước ra cổng tiễn các cháu. Bố nó đèo nó ngồi giữa, chị nó ngồi sau để lên trường. Trước khi bước lên xe, nó nói: “Chào bà cháu đi học...” bằng một giọng nói với âm sắc đều đều đến lạ. Như chẳng có chút hồn nào trong đó. Tôi vẫn lấy làm lo cho thằng bé lắm. Từ lúc nó tỉnh dậy, nó dường như không phải thằng cháu tôi nữa.

Mỗi tối ăn cơm xong, nó còn chẳng chạy đi chơi như mọi lần. Có lẽ nó mệt. Thế nhưng điều lạ là thằng bé cũng chẳng mò sang phòng tôi ngủ như mọi khi nữa. Nó cứ về phòng nó chơi thơ thẩn gì đó tôi không rõ. Tôi thoáng có chút buồn. Những linh cảm về ngày hôm đó của tôi vẫn dấy lên trong lòng. Tôi tính cuối tuần này sẽ lên chùa xin ít bùa cầu bình an về cho thằng bé. Chắc tôi phải nhờ thằng con trai đưa đi.

Thế rồi cả tuần trôi qua, gần đến cuối tuần rồi thì bầu không khí trong nhà của tôi có chút xáo trộn. Chiều hôm đó, mẹ của thằng Bảo, cái Thảo, được gọi đến trường gặp mặt cô giáo chủ nhiệm. Cô giáo phản ánh rằng thời gian gần đây, Bảo có chút khác lạ. Vì em trở lại học sau những ngày dài nằm viện nên thầy cô và các bạn cũng dành nhiều sự quan tâm chú ý hơn cho Bảo. Thế nhưng dường như cậu bé chẳng có chút phản ứng nào. Trong giờ học, Bảo thường ngồi lơ đãng và nhìn ra ngoài cửa sổ. Giáo viên có kiểm tra vở thì thấy Bảo chẳng ghi bài nghiêm túc nữa mà chỉ nguệch ngoạc vài dòng.

Bảo không còn lanh lợi như trước nữa. Ngày trước, GVCN còn phải thường xuyên tách bộ ba Bảo Hưng Tuấn ra không chỉ sợ chúng gây mất trật tự trong lớp. Thế mà giờ đây Bảo cũng không thêm ra chơi với các bạn nữa. Nghiêm trọng hơn là vào buổi học ngày hôm đó, Bảo đã đánh nhau với một bạn trong lớp, chỉ để dành đồ ăn. Lúc này cô giáo chủ nhiệm mới nghe phản ánh của các HS trong lớp về việc Bảo rất hay xin đồ ăn, dành đồ ăn của các trong lớp để ăn. Ban đầu chúng chỉ tưởng đó là trò đùa, cũng vui vẻ san sẻ với bạn, cho đến khi...mọi việc trở nên không còn đơn giản như thế. Cô giáo chủ nhiệm chỉ muốn hỏi thăm xem tình trạng sức khỏe hiện giờ của Bảo ra sao, gia đình có không cho em ăn đủ hay không, hay trong 3 đứa bạn thân có xích mích gì không mà lại khiến Bảo trở nên như vậy. Cô giáo còn bảo, Bảo ăn uống luôn miệng thế nhưng trông thần sắc em chẳng có chút gì khá khẩm, gương mặt vẫn gầy gò hốc hác. Vì thế nên cô giáo rất lo lắng.

Bà Thảo- mẹ của Bảo chỉ biết lắc đầu ngồi im lìm. Ai cũng phải thấy rằng, dạo này Bảo ăn luôn miệng. Mẹ nó còn phải mua nhiều đồ ăn vặt về cho nó ăn, thế mà lúc nào nó cũng kêu ca. Sáng nào đi học thằng bé cũng xin tiền ăn sáng, mua đồ ăn vặt. Bố nó tính không cho nhiều nhưng vì thương thằng con mới ốm dậy nên cũng cho nó thoải mái. Thế mà vẫn không đủ. Thảo cũng có chút sốt ruột, tính đưa thằng bé lên bệnh viện khám lại xem nó bị sao. Hay là do mấy ngày nằm bất tỉnh chỉ truyền đạm với chất dinh dưỡng nên giờ nó thèm đồ ăn?

Tối hôm đó, cả nhà quây quần bên mâm cơm. Hai vợ chồng thằng Khôi thống nhất là thử hỏi han kĩ càng thằng bé xem giờ nó cảm thấy sao. Ở giai đoạn này, quát mắng, đánh con cũng không ích gì. Trong suốt bữa ăn, thằng bé chỉ cầm cúi ăn liên tục mà chẳng thèm bận tâm xem cả nhà đang nói đến chuyện gì.

Khôi quay sang hỏi thằng bé: “Con đói lắm à? Con thấy trong người sao?”

Thằng bé chỉ gật gật rồi ăn tiếp chứ chẳng nói năng gì. Tôi ngồi kế bên gấp thêm miếng đậu cho nó rồi xoa xoa lưng: “Đích tôn của bà! Con ăn thế vẫn đói à? Hay con thèm cái gì?”

Nó chỉ lắc lắc đầu thôi, cũng không nói gì với tôi. Người lớn nhìn nhau đầy mệt mỏi.

Hết giờ cơm, thằng bé với lấy đồng đĩa thức ăn còn sót lại 1 ít trên mâm, vét cho bằng sạch rồi ăn cho bằng hết. Xong xuôi, nó buông bát đĩa xuống ngồi nhìn thòm thòm.

Mẹ thằng bé lại quay sang gọi chuyện: “Con vẫn còn thèm ăn à?”

Thằng bé gật gù, đoạn nó bê bát cơm chia ra phía trước mặt như xin thêm đồ ăn.

Mẹ thằng bé cười khổ não: “Giờ dưới bếp chắc hết đồ rồi...Dạo này mẹ mua toàn thiếu hay sao ấy...Hay con đợi lát mẹ ra đầu xóm xem mấy quán phở họ còn bán không nhé?”

Thằng bé đáp: “Vâng.”

“À trước khi đi cho mẹ hỏi con tí nhé. Sao dạo này mẹ không thấy thằng Hưng thằng Tuấn ghé qua chơi nữa? Con với chúng nó có xích mích gì à?”

“Không.” Thằng bé lắc đầu. “Con chẳng thèm nói với chúng nó. Có mỗi bộ lego mà cũng giấu nhau.”

“À..à ra thế..như nào cơ con?” Thảo vẫn cố gắng hỏi dò thằng bé.

“Thôi, mẹ cho con tiền đi mua đồ ăn vặt. Con lại đói rồi. Xong con đi chơi luôn nhé.”

Đã cả tuần nay rồi, thằng bé mới xin đi chơi. Tôi bấm con dấu. Mẹ nó liền vui vẻ đưa tiền cho nó rồi nhắc nó về sớm.

Thằng bé đứng dậy gật đầu rồi chạy vút đi.

Thằng bé vừa chạy khuất, tôi thở hắt ra, nhìn vào vợ chồng con trai rồi bảo. “Mai thứ 7, Thảo cùng với mẹ lên chùa xin ít bùa xem thế nào. Mẹ vẫn thấy có gì không ổn...” Tôi cứ rào trước, chỉ sợ chúng nó lại kêu tôi gàn dở.

Rất may là lần này cả hai vợ chồng đều im lặng không nói gì. Tôi lại được đà. “Xong..xong rồi Chủ nhật...Khôi đưa mẹ đi đây nhé! Mẹ hơi yếu, nếu không đã tự đi...không phải phiền các con.”

“Đi đâu hả mẹ?” Con trai tôi hỏi.

“Ồ...cách đây đâu hơn 2 chục cây...có thầy pháp giỏi lắm...Mẹ muốn nhờ thầy...xem cho thằng Bảo nhà mình xem thế nào. Chứ mẹ có già, có yếu, chứ mẹ vẫn còn minh mẫn lắm. Mẹ tin là...mình không nhìn nhầm.”

“Thôi thì cứ tùy bà vậy...” Thằng con trai tôi nói rồi rút điều thuốc ra hút. Cái Thảo cũng bảo: “Còn nước còn tát mẹ ạ. Từ lúc đưa thằng Bảo từ viện về con đã chẳng dám tin vào các bác sĩ...” Nói rồi Thảo đứng dậy thu dọn bát đĩa mang xuống bếp.

Tôi nói với theo: “Hôm đó...đưa thằng Bảo theo cùng càng tốt, con ạ...”

Tối hôm đó thằng Bảo về đúng giờ. Nó lại lầm lì đi vào phòng khép cửa rồi chuẩn bị đi ngủ. Khôi nhắc thằng bé: “Nhớ làm đủ bài tập nhé con!”

“Vâng!” Giọng thằng bé vọng ra. Mấy khi mà nó nghe lời bố thế nhỉ?

Đêm tối. Tôi vẫn khó ngủ, đi đi lại lại trong phòng cho giãn gân cốt.

Bất chợt chiếc đài tôi vẫn hay nghe đặt trên đầu giường kêu Xẹt xẹt vài tiếng như nhiễu sóng. Quái lạ, tôi có bật đài đâu. Tôi lại gần vỗ vỗ nó vài cái thì im.

Tôi tính ra phòng khách uống ngụm nước chè cho khoan khoái. Thế nhưng vừa bước ra khỏi phòng, tôi đã nghe tiếng động vọng lại từ phòng của thằng Bảo. Tôi tò mò quá bèn dò dẫm lại gần phòng cháu để xem.

Cánh cửa phòng thằng bé khép hờ. Tôi khè nhòm vào trong.

Thằng bé vẫn chưa ngủ. Nó đang ngồi trong góc tường. Tiếng rột rột phát ra ấy là từ miệng thằng bé. Nó đang ăn bim bim, bánh kẹo. Nó nhai rất nhanh, nhồi liên tục vào miệng, vỏ bánh vỏ kẹo vương đầy khắp sàn nhà.

Nhìn cảnh tượng thằng bé như vậy, tôi cảm thấy rằng những điều gia đình của tôi phải đối mặt không hề đơn giản. Nhìn cách ăn uống của thằng bé như thế...tôi cảm thấy chẳng còn giống người.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi với mẹ thằng bé lên chùa khấn vái rồi xin ít bùa bình an về. Ở nhà thì đã có thằng Khôi đưa đón 2 chị em nhà nó.

Đến đầu giờ chiều thì bố thằng Bảo đưa thằng bé về. Trông dạo này thằng bé gầy gò đen đúa đi hẳn. Tôi nhìn còn thấy xót nữa là bố mẹ nó. Con chị thằng bé còn phải học thêm trên trường nên chưa về. Con Trang cũng là đứa hiền lành, nhưng lại xa cách. Con bé thích đi chơi với bạn bè mình hơn là dành thời gian

cho gia đình. Thông thường thì các cháu gái sẽ quần bà hơn, thế nhưng nhà tôi thì lại ngược lại. Hồi bé con bé cũng tíu tít với bà lắm, đi đâu cũng kêu nhớ bà. Nhưng càng lớn thì con bé lại càng khép kín và xa cách với bà với bố mẹ hơn. Ấu cũng đành chịu. Cái thế hệ bây giờ nó thế thì phải.

Đợi lúc thằng bé ra ngồi ăn trưa với mẹ nó, tôi lên vào phòng thằng bé, bắt đầu nhét bùa vào cho nó. Những tấm bùa vàng tôi xin trên chùa đều là bùa bình an, xua đuổi tà khí ma quỷ, chắc pháp lực cũng không nhiều. Tôi nhét dưới đệm giường của thằng bé một cái. Sau đó tôi lần cặp sách nó, định nhét vào một ngăn cặp nào đó kín đáo để thằng bé không thấy.

Khi tôi mở cặp thằng bé ra, tôi thấy hơi bất ngờ.

Trong cặp sách thằng bé có vài ba quyển sách vở. Thế nhưng tôi nhìn thấy dường như quyển nào trông cũng nham nham nhở nhở. Tôi liền lấy lên mở ra xem. Rất nhiều những trang sách, trang vở bị xé ran ham nhỏ. Có những phần rìa mép còn có chút ướt ướt. Có cả dấu răng. Có lẽ..thằng bé đã xé cả giấy vở ra để ăn trong lúc học. Cổ họng tôi nghẹn lại vì xót xa và thương cháu. Chuyện gì đã xảy ra với đứa cháu trai ngoan ngoãn của tôi rồi?

Tôi vội nhét lá bùa vào ngăn trong cặp sách và mở tủ quần áo thằng bé, nhét thêm 1 lá nữa vào dưới chồng quần áo. Xong xuôi, tôi khê khàng rời phòng, khép cửa lại. Chắc lát nữa phải vào dọn cho nó đóng giấy gói bánh kẹo vẫn còn trong phòng.

Tôi lùi người lại và quay đầu. Giật mình một cái, tôi nhận thấy thằng bé đã đứng lù lù từ phía sau từ lúc nào.

“Bảo! Con ăn xong rồi đấy à?”

“Bà vào phòng con làm gì thế?” Nó hỏi lạnh lùng.

“Bà định dọn dẹp cho con 1 tí ấy mà. Sao tự dưng hôm nay thằng cu của bà khó tính thế hả?”

Nó chẳng nói thêm gì nữa rồi lại đi vào trong phòng đóng cửa lại.

Tối hôm ấy, tôi đang lúi húi dưới bếp, nhìn ra ngoài sân trong chốc lát thì chợt nhận ra bóng hai thằng bé thập thò ngoài cổng.

“Ai đấy!?” Tôi run run hỏi. Cảnh tượng hôm trước tôi nhìn thấy vẫn còn ám ảnh tôi. Không biết..chúng là người hay...ma. Thế rồi đúng lúc đó cô con dâu của tôi bước từ trong nhà ra, mang theo đồ để phơi quần áo. Nó cũng nhìn về phía cổng.

“À! Hưng với Tuấn đấy hả con? Đến tìm Bảo à? Bảo đi chơi rồi con ạ!” Thảo nói.

Tôi thở phào, a ra thế, là hai thằng bạn thân của cu Bảo.

“Ồ...ơ...” Hai đứa chúng nó cứ đùn đẩy nhau xem ai bước vào trước. Cuối cùng thằng Tuấn cũng bước vào sân, theo sau là thằng Hưng.

“Con chào cô...chào bà...Ừm..”

“Có việc gì thế con?” Thảo hỏi, cau mày.

“Chúng cháu có việc...muốn nói ạ...” Thằng Hưng đệm lời phía sau.

“Vào..vào nhà ngồi tí đi...” Tôi xởi lời mời hai thằng bé vào.

“Thôi không cần đâu ạ...” Chúng nó lăm lét nhìn ra đằng sau.

“Chúng cháu chỉ muốn nói là...lúc này...chúng cháu thấy Bảo...”

“Bảo làm sao cơ?” Thảo hỏi, có vẻ sốt ruột.

“Bảo đi ra sau làng...Dạo này chúng cháu thấy Bảo lạ lạ, lại không chơi với chúng cháu nữa...gọi thì nó không nghe...nên chúng cháu có tò mò đi theo...”

“Thì thì...” Thằng Hưng lấp bắp. “Chúng cháu thấy bạn ý, ngồi bên mỏm đá cạnh bờ sông....và và....”

“Và sao?” Tôi cũng hỏi.

“Cháu thấy...chúng cháu thấy nó...ngồi nói chuyện một mình...ạ.” Thằng Hưng meo mào.

“Đúng đấy ạ! Chắc giờ nó vẫn ở đấy...Thế nhưng mà...lúc đó gió rít to kinh lắm, dù ở đây thì chẳng thấy tí gió nào...Chúng cháu sợ quá...nên...nên...”

Tôi với mẹ thằng bé nhìn nhau.

Cái Thảo bảo: “Chỉ chỗ cho cô nhé!” Mẹ thằng bé quả quyết.

“Từ từ đã con! Gọi bố nó đi cùng!” Tôi bảo.

12. Chương 12: Nỗi Căm Hận Còn Cào

(Trở về với cái nhìn của Bảo)

Đói. Rất đói. Đói luôn là cảm nhận của tôi từ lúc tỉnh dậy. Trong giấc mơ đó, tôi nghe thấy tiếng bà nội gọi tôi dậy. Và thế là tôi dậy, ngồi thừ ra giữa phòng. Không thiết làm gì. Mọi thứ trong tôi đều trống rỗng. Con đói cứ gặm nhấm tôi từ bên trong.

Tôi phải ăn. Ăn thật nhiều để xoa dịu cơn đói này. Tôi chẳng hiểu sao mọi người cứ xoắn xít vào tôi từ lúc tôi tỉnh dậy. Chả để làm gì, tôi chả thích. Lui ra đi.

Học hành thật chán. Tôi chỉ thấy đói mà thôi. Đêm nào cũng thế, cơn đói làm tôi không thể ngủ được. Người tôi cứ có kim châm như hàng ngàn con bọ ở dưới da vậy. Nếu tôi không cho chúng ăn...chúng sẽ ăn lại tôi mất.

Đến lớp học, nhìn thấy thằng Hưng thằng Tuấn, tôi chẳng có tí hứng thú. Lũ lừa thầy phản bạn. Tốt nhất là tôi không nên chơi với ai nữa. Loài người toàn lũ lừa dối. Và chỉ có một người, luôn sẵn sàng chia sẻ cho tôi những bí mật mà thôi. Đó chính là Chi.

Bữa cơm hôm ấy, tôi đang ăn. Tôi đang ăn thật nhiều. Thì tự dưng bố mẹ hỏi những câu hết sức khó chịu. Người tôi chả sao cả. Tôi chỉ đói thôi. Và tôi cần ăn. Tôi cần ở một mình. Thấy bức bối quá, tôi xin đi ra ngoài. Tôi sẽ tìm đến nơi khiến tôi thoải mái nhất lúc này. Đó chính là khoảnh ruộng sau làng, cạnh con sông nhỏ. Nơi Chi vẫn chờ đợi tôi ở đó. Luôn chờ đợi tôi bằng tất cả sự kiên nhẫn. Chi sẽ không bắt tôi kể lể, sẽ không hỏi han tôi quá nhiều làm tôi khó chịu. Tôi chỉ việc yên lặng lắng nghe. Và Chi sẽ kể.

Bước chân tôi chậm chạp từng bước tiến lại gần nơi chốn quen thuộc đó. Đạo gần đây tôi đi rất chậm, cảm tưởng như người không có sức vậy.

Chi vẫy tay với tôi, vẻ mặt cô bé vui vẻ tươi tắn lắm. “Ngồi đây ngồi đây!” Chi chỉ tôi chỗ ngồi, và tôi ngoan ngoãn làm theo.

“Hôm trước kể đến đâu rồi nhỉ” Chi chấp tay vào giữa và xuýt xoa bằng cái giọng lạnh lót. “Tở ghét đang kể chuyện mà có người chen ngang lắm!”

“Ừ..cậu kể nốt đi. Tở nghe” Tôi nói. Tôi bóc đồng hồ ăn vặt vừa mua ra nhai rau rầu. Đói quá.

”Bằng đi một thời gian dài...Chương đi biệt xứ làm ăn cùng với số tiền mà mình vay mượn được của Sáng. Ở quê nhà, Sáng vẫn đi làm đều đặn, nuôi người mẹ già ở nhà. Tình yêu của anh và Lan vẫn đẹp như trăng ngày Rằm, ngày càng một khăng khít. Họ vẫn cứ hẹn hò bí mật ở ngọn đồi sau làng. Điểm hẹn quen thuộc vẫn là cây nhãn ở trên đồi. Nhà Lan có nuôi một con chó ta, cô hay dẫn nó lên đồi ngồi chơi với Sáng rồi chạy quanh đỉnh đồi. Khung cảnh lãng mạn như dưới một bầu trời Châu Âu.

Thế rồi gia đình Lan giục cưới. Họ định mai mối cô cho con trai của một người quen. Lan không muốn, cô giục anh Sáng ra mắt bố mẹ của cô, xin phép được cưới. Anh Sáng túng lắm. Đợt đó, mẹ của anh bỗng trở bệnh nặng hơn và anh chưa xoay xở đủ tiền. Dù rất khó nói nhưng anh vẫn muốn xin lại số tiền mà anh đã cho Chương mượn. Anh cố gắng mời Chương về làng để gặp mặt nói khó. Sau này có điều kiện hơn thì anh sẽ cho Chương mượn lại. Lần này anh Sáng cũng quyết định sẽ nói thật với Chương về tình cảm những

năm qua của anh và Lan. Thời gian trôi qua cũng lâu rồi, anh mong bạn sẽ hiểu và hi vọng bạn đã có hạnh phúc mới cho riêng mình.

Chương bắt đầu dĩ trở về làng sau lời mời của Sáng. Anh không biết Sáng mời mình về nhà để làm gì, chỉ biết là có chuyện quan trọng muốn nói. Sáng không biết rằng, những năm qua, Chương làm ăn thất bát và đang có một khoản nợ khổng lồ đeo đuổi.

Ngày gặp nhau, hai người lại ngồi bên chén rượu. Sáng khó khăn mở lời về việc mẹ đang bệnh nặng hơn và cần tiền gấp. Chương tím tái mặt mày, quanh co quanh co. Chương thú nhận mình đang gặp khó khăn, chưa thể trả tiền ngay được. Thấy thái độ của bạn không thoải mái, Sáng cũng không dám nói ra chuyện tình của mình. Sáng bèn hỏi Chương về chuyện tình cảm của anh. Chương lắc đầu. “Tao chắc chắn sẽ lấy được trái tim cái Lan đó!” Chương vẫn quả quyết khiến Sáng càng như thình lặng. Anh vẫn không dám nói ra sự thật. Thế rồi cuộc gặp kết thúc ở đó, Chương lại chuẩn bị rời đi. Sáng loay hoay không biết làm thế nào ép người bạn thân trả tiền khi Lan cứ giục giã. Anh cảm thấy khốn khổ vì cảnh nghèo túng này.

Tối vài hôm sau, Chương định hẹn Sáng đi nhậu nốt một buổi trước khi đi khỏi làng vào ngày kia, thế nhưng Sáng từ chối. Chương lấy làm lạ. Có lẽ vì số tiền nên Sáng giận tránh mặt anh? Thế nhưng vô tình vào buổi tối hôm đó, Chương thấy Sáng đi trên con đường làng. Anh định chạy tới bắt chuyện nhưng Sáng đi nhanh và có vẻ lấm lét nên anh đuổi mãi mới theo kịp khi họ đã bước vào bóng tối của khu đồi sau làng.

“Ê! Mày đi đâu đấy?” Chương gọi với theo làm Sáng giật mình.

“À...à...” Sáng nói bằng giọng run run. “Tao...tao...lên đồi tập thể dục...”

“Tập thể dục giờ này? Mày đâu phải đứa mê tập thể dục mà từ chối cả hẹn bạn thế?” Anh ta chơi thân với Chương từ lâu. Khi nào Sáng nói dối anh đều biết cả vì Sáng nói dối rất kém.

“Tao...tao...” Sáng lắp bắp rồi thình lặng. Chương chờ đợi xem sự thật ở đây là gì.

Rồi bằng tất cả sự dũng cảm của mình, Sáng nói ra sự thật về Lan, về mối tình của Lan và anh. Khuôn mặt Chương dần chuyển sang màu đỏ. Anh lao vào Sáng như một con thú, xách cổ anh lên.

“Hóa ra tao nuôi ong tay áo mấy năm nay! Bạn gì cái loại mày????”

Sáng cố phân bua nhưng dường như không thể làm tắt lửa giận của Chương. Dần dần, cuộc tranh cãi trở nên nảy lửa. Hai người xô xát nhau ngay trên đồi.

Thế rồi tai nạn bất ngờ xảy ra. Một cú giằng mạnh của Chương làm Sáng bật ngã ra đằng sau. Mất đà, Sáng ngã từ trên dốc đồi xuống con vực phía dưới. Chương hoảng hốt từ từ mò mẫm leo xuống theo. “Làm thế nào bây giờ?”

Khi anh ta leo xuống đến nơi thì trời đã khuya lắm. Anh ta run rẩy nhìn thấy Sáng đang nằm bất động, đầu nằm trên một tảng đá với những tia máu tung tóe. Khi nhìn thấy Sáng như vậy, anh ta đã biết kết quả là gì. Chương run rẩy quỳ sụp xuống. Tương lai của anh ta không thể kết thúc ở đây được. Nhưng anh cũng không thể đụng vào cái xác. Dưới này có một lớp lá cây rất dày, gần như hoang sơ bởi vì không ai leo xuống khu dốc đồi bên này làm gì cả. “Tất cả chỉ là một tai nạn!” Chương trầm nghĩ và rồi cố gắng lấy rất nhiều lá cây phủ lên cái xác của Sáng. Ở đây gió không thổi quá nhiều, lá cây sẽ không dễ tản ra. Và rồi chỉ cần vài ngày nữa, một tấm thảm lá dày sẽ lại bao phủ khắp nơi đây thôi. Người bạn máu lạnh nghĩ, Sáng chết rồi thì sẽ không phải trả lại số tiền đã mượn nữa, và Chương có thể an ủi Lan nếu như Sáng mất tích, trái tim cô sẽ sớm thuộc về hắn mà thôi. Nghĩ thế rồi Chương quay lưng bỏ đi không một chút lưu tâm.

Lan cứ chờ mãi ở gốc cây như thế nhưng không thấy Sáng tới. Cô nản lòng lắm. Những ngày sau Lan tìm đến nhà Sáng, chăm sóc cho bà mẹ đang đau ốm liệt giường của Sáng nhưng chờ mãi không thấy anh về. Người mẹ yếu ớt của Sáng cứ nín lấy tay Lan lắp bắp: “Thằng bé đâu..thằng bé đâu rồi...”

Lan lên tìm trên công an báo mất tích. Thế nhưng họ còn rất nhiều việc phải xử lý nên không thể chú trọng vào riêng vụ của Sáng được. Lan khóc hết nước mắt. Hai người phụ nữ yếu đuối như cô và mẹ Sáng có thể làm gì được cho anh đâu? Nhiều người dân làng còn độc mồm độc miệng nói rằng vì Sáng không lo được cho người mẹ già nên đã bỏ đi biệt xứ, để mặc mẹ đến chết. Cô nghe mà trong lòng vô cùng căm hận. Nhưng cũng có những lúc Lan ngập chìm trong suy nghĩ đau khổ rằng Sáng không lo được tiền cưới cô nên đã bỏ đi để cô có thể có hạnh phúc của riêng mình. Cô tuyệt vọng.

Có vài lần Chương đến tìm cô, than thở về việc Sáng mất tích nhưng anh ta cũng chẳng làm gì hơn để tìm thấy Sáng. Thấy cô lạnh nhạt, hẳn ta lại bỏ đi khỏi làng.

Vào ngày Rằm tháng sau đó, Lan vẫn thần thờ đi lên đỉnh đồi, nơi chốn hẹn hò của hai người. Ngồi dưới gốc cây, cô trào nước mắt. Thế rồi bất chợt, một vầng sáng nhẹ nhẹ ánh lên từ trong bóng tối của những rặng cây trên đồi. Cô chăm chú nhìn theo. Một bóng người kì lạ đang bước từng bước khó nhọc lên trên đỉnh đồi.

Cô nhận ra người cô yêu. Anh Sáng đang bước lên trên đỉnh đồi để gặp cô. Anh về với cô rồi sao? Cô mừng rỡ quệt nước mắt chạy về phía anh. Thế nhưng khi lại gần cô gọi thì anh lại không hề nhận ra cô. Anh cứ đi và cứ đi về phía trước. Khi cô chạy lại gần anh hơn nữa, định ôm chầm lấy anh thì anh đã biến mất. Lan hốt hoảng nhìn quanh nhưng không thấy anh đâu cả. Loay hoay một hồi, nước mắt Lan lại chực trào ra. Cô quay lại phía đằng sau thì lại thấy bóng anh đang tiến lại gần cây nhãn của bọn họ và anh bắt đầu leo lên cây nhãn. Như cái cách anh thường làm mỗi khi trêu chọc cô. Cô lại chạy lại gần chiếc cây, thì anh lại biến mất. Cô bật khóc như mưa. Cô đang bị ảo giác, nhớ anh đến phát điên ư? Cô lững thững đi quanh đó để tìm kiếm hình bóng anh. Bất giác, khi nhìn lại, cô lại nhìn thấy anh đang ngồi lặng lẽ dưới gốc cây. Cô muốn chạy lại gần anh, gào thét tên anh nhưng cô kìm nén lại. Cô hiểu, cô hiểu tất cả. Anh là điều mà cô muốn có được, ở ngay trước mắt mà cô không thể nào với tới được. Khi cô chạy lại gần, anh sẽ lại biến mất trong tầm tay. Vì thế nên cô quỳ sụp xuống nền cỏ, ngắm anh từ xa trong màn nước mắt. Cô biết anh không còn trên cõi đời này. Điều làm anh lưu luyến nhất ở nhân gian là mối tình với cô. Đó không phải là anh, mà chỉ là ý niệm của anh còn vương vấn lại trên nhân gian này...Chỉ có cô mới nhìn thấy mà thôi. Anh đang ở đâu?...

Thế rồi Lan không bao giờ lấy chồng nữa. Cứ ngày Rằm hàng tháng cô vẫn lên đỉnh đồi sau làng, lặng lẽ ngắm anh Sáng leo lên đồi, đu lên cây chơi và rồi lại lặng lẽ ngồi xuống. Những hình ảnh cứ lặp đi lặp lại như thế cho tới bao tháng ngày. Cô cảm thấy như thế là đủ. Chỉ mình cô còn thấy được anh. Chỉ vào những ngày Trăng sáng nhất anh mới xuất hiện trong khoảnh khắc và rồi lại tan biến....”

“Thế rồi ”Chị em ta hãy đùa chơi là gì?”. Tôi hỏi sau khi lắng nghe câu chuyện buồn.

”À đó là những ngày sau cuối. Con chó của nhà Lan, sau bao nhiêu năm nó cũng già đi và yếu hẳn. Lan không bao giờ dắt con chó tới gặp anh, sợ nó nghịch ngợm lại làm hỏng bầu không khí duy nhất của cô khi nhìn ngắm anh. Thế nhưng chú chó đã sắp rồi bỏ cả Lan rồi. Cô nghĩ nên đưa nó tới gặp anh một lần cuối. Hồi đó, anh cũng rất quý chú chó này, hay xoa đầu và ném gậy cho nó bắt. Cô bế chú chó già lên đỉnh đồi vào một ngày Rằm nữa.

Khi đi gần đến đỉnh đồi, chú chó già dùng hơi sức để nhảy khỏi vòng tay Lan, và sủa bên một miệng vực. Nó sủa rất lâu và không chịu đi tiếp. Sủa bằng những hơi sức đã tàn của nó. Linh cảm được điều gì đó, Lan mới leo xuống dưới đồi. Khi xuống tới nơi, Lan nhìn thấy một bộ xương đã phai bạc cả đi trước gió. Bộ xương đó mặc nguyên bộ quần áo quen thuộc mà cô đã nhìn thấy chục năm về trước. Lan đã gào khóc đến ngất đi. Hóa ra anh ở ngay đây, ngay gần cô mà cô không hề biết. Mẹ của anh Sáng sau 1 năm khi anh mất tích cũng buồn rầu quá mà qua đời. Một phần của bà chỉ có mình cô hương khói.

Lan báo dân làng đưa xác anh Sáng lên. Mọi người đều đoán anh trượt chân ngã xuống và xin lỗi vì đã nghĩ anh là một người con bất hiếu. Chỉ có Lan là không chấp nhận chuyện đó. Cô không tin anh ngã. Anh là người điềm đạm và cẩn thận lắm mà. Thế nhưng giờ đã quá muộn để còn lại chút dấu vết gì. Cô đau đớn vô cùng...”

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

“Sau đó...Lan cũng biến mất. Không ai biết cô đi đâu. Chỉ biết sau này ở ngôi làng ấy, mọi người đều đồn rằng, vào những ngày Trăng rằm vắng vẻ, người ta thường nhìn thấy ba cái bóng trắng trên đỉnh đồi. Một nam, một nữ và một con chó chơi đùa với nhau...”

Nghe xong câu chuyện, tôi thở hắt ra. Nỗi căm hận tự dưng bùng cháy lên trong lòng tôi. Bạn thân là gì cơ chứ. Toàn lũ khốn nạn.

“Đó...nên là bạn bè có để làm gì đâu, Bảo nhỉ. Căm thù chúng nó đi là vừa...?” Chi quay sang cười tít mắt với tôi.

Tôi cười lại với Chi: “Chỉ có gia đình là tốt à?”

Chi cười nhạt: “Bây giờ cậu nghĩ vậy thôi...”

Tôi mãi nhìn Chi mà không biết rằng, cuộc trò chuyện của chúng tôi đã bị người khác quan sát thấy.

DsO#

13. Chương 13: Âm Khí

(Lời kể của bà nội Bảo)

Tôi sốt ruột chờ mẹ thằng Bảo ra đầu ngõ gọi bố thằng Bảo về ngay. Thằng Khôi về thì bán tín bán nghi định đi luôn nhưng thấy tôi lật đật theo sau thì bảo: “Mẹ ở nhà đi! Ở ngoài trời giờ này gió độc lắm! Bọn con đi xem tí rồi về”. Nói dứt lời thì hai vợ chồng giục hai thằng bé đi luôn. Tôi cứ đứng bần thần ở hiên nhà, trong lòng hết sức nóng ruột.

Tôi đi đi lại lại trong nhà, quẩn quanh thế nào lại vào phòng thằng bé. Tôi hốt hoảng khi nhìn thấy chiếc vòng tràng hạt của tôi đeo cho thằng bé đang nằm chổng chơ trên bàn. Sao nó lại vứt ra đây nhỉ...Chết rồi, nếu không có cái vòng này, không biết con quý kia sẽ đến tìm thằng bé nữa không.

Như một linh tính tôi vội vàng lục tìm khắp những nơi tôi để bùa bình an cho thằng bé: Đệm giường, đáy ngăn tủ quần áo, cặp sách,...đều không thấy những lá bùa đó nữa. Có khi nào có người vớt mất? Thế nhưng tôi gần như chắc chắn rằng ba mẹ thằng Bảo sẽ không vớt bùa đi, vì chính bản thân cái Thảo còn đi cùng tôi lên chùa, sao nó vớt được,..tính thằng Khôi thì không bao giờ để ý mấy cái nhỏ nhặt đầy của con cái. Chỉ có thể là thằng Bảo..nó tự tay vứt đi thôi...

Tôi sợ run cả người. Tôi lo lắng quá. Tôi vợ vội cái vòng tay rồi cố gắng đi thật nhanh ra ngoài, mong đuổi kịp vợ chồng thằng Khôi với hai đứa trẻ.

Đáng tiếc là con đường làng vắng tanh, chỉ lác đác xuất hiện tiếng bước chân chạy của những đứa trẻ trong xóm. Chỉ có vài người khuôn mặt lạ hoắc bước trên đường làng. Tôi hoang mang không biết đi hướng nào. Nghe hai thằng bé kia kể thì là ở ven con sông sau làng. Giờ tôi cứ đi ra sau làng đã.

Đi một hồi, đôi cẳng chân gầy yếu của tôi cứ run cả lên. Đứng trước ngã ba đường, tôi không biết phải đi theo hướng nào mới ra đúng vị trí mình cần đi. Khu làng tôi rộng, phía sau bờ sông tiếp giáp phải tới 2 cây số. Nếu rẽ trái sẽ lên đầu sông, còn rẽ phải là đi gần về cuối đường tiếp giáp. Nếu đi nhầm đường tôi sẽ phải lội lại tầm gần 2 cây số. Mà như thế thì quá lâu, nhờ tôi bỏ mất chuyện gì?

Thế rồi một người đi từ đằng sau vượt lên trước tôi. Tôi nghe rõ tiếng chân của người đó dẫm lên đất cát rào rào ở phía sau, còn có vẻ hơi tập tễnh. Người đó đi lên trên tôi và tôi suýt nữa ngã ngửa ra sau vì bất ngờ.

Bóng dáng đó, không lẫn đi đâu được, chính là chồng tôi. Sau chiến tranh, ông vẫn bị viên đạn găm vào chân trái nên đi hơi tập tễnh, bước đậm bước nhạt. Ông đi lên trước tôi một đoạn rồi quay lại, nện đất ông dẫm lên không hề in dấu chân.

Tôi chỉ hơi run rẩy. Cảm xúc lúc này của tôi không phải là sợ nữa.

Ông lặng lẽ giơ tay chỉ sang phía bên phải, rồi mỉm cười. Ánh mắt ông nhìn tôi chứa đựng sự tin tưởng và khích lệ. Ánh mắt của ông chỉ mình tôi hiểu. Tôi khẽ gật đầu rồi đi về hướng đó. Ông đứng chờ tôi đi qua về phía hướng ông chỉ. Tới lúc tôi quay đầu nhìn lại, ông đã không còn ở đó nữa rồi. Tôi phải mau chân lên.

Đi được một đoạn tôi nghe thấy tiếng hét vang lên từng đợt. tôi sợ hãi quá bèn cố đi về phía trước. Khung cảnh thực sự kinh hoàng.

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt tôi là một cuộc giằng co giữa bố mẹ thằng Bảo và thằng bé. Hai người đang xóc nách thằng bé định đưa về, thế nhưng nó cứ vùng vằng giãy giụa không chịu. Mắt nó hằn học dữ

đội và nó cào cào bố mẹ nó như thể họ đang làm điều gì ghê gớm với nó lắm. Ghê tởm hơn, tôi thấy đứng bên bờ sông là con quỷ nhĩ tôi thấy hôm trước. Nó đứng đó mỉm cười lạnh lẽo, đôi mắt toàn trông đen. Tay nó kéo dài ra, nắm chặt lấy lưng áo thằng bé Bảo của tôi. Có lẽ nó không muốn để thằng bé đi về nữa. Và một lần nữa, có vẻ như chỉ mình tôi nhìn thấy cảnh tượng này.

Hai đứa bạn thân của Bảo đang đứng nép vào nhau gần đó, khuôn mặt có vẻ sợ sệt và ái ngại. Tôi không muốn vạch áo cho người xem lưng, nên mới bảo chúng nó: “Các cháu cứ về trước đi...Bảo cứ để nhà bà lo liệu nhé!”. Nghe tôi nói thế bọn chúng mới chạy vụt đi, không nói gì.

Tôi cũng sợ lắm, nhưng tôi nghĩ rằng, chỉ cần cầm chiếc vòng này trên tay, con quỷ đó sẽ không dám lại gần tôi. Tôi vội vàng chạy lại định đeo chiếc vòng tràng hạt vào tay thằng bé. Thế nhưng nó cứ giãy giụa quá, tôi không thể đeo vào được. Tôi nghĩ chỉ cần đeo vào thì nó sẽ bình tâm lại hơn, và tôi có thể đưa nó về nhà, tránh xa con quỷ nhĩ kia.

Bỗng nhiên “Pặc” 1 tiếng, chuỗi vòng đứt bắn tung tóe ra từng hạt. Trong những lần giằng co, thằng bé đã vô tình làm đứt chuỗi tràng hạt. Tôi sợ run lên, cuống cuống ngồi xuống nhặt hạt để khâu lại chiếc vòng. Rất may đó là vòng gỗ, lõi to nên có thể dễ dàng khâu lại bằng sợi dây thừng nhỏ. Tay tôi cứ run lên. Cuộc giằng co vẫn diễn ra trên đầu tôi không có hồi kết.

“Sao nó khỏe thế nhĩ! Bảo, đi về!” bố thằng Bảo nói

Tôi thấy không khí xung quanh lạnh toát bởi những cơn gió quất chéo liên hồi. Trước mặt tôi, tiếng bước chân vang lên đều đều. Hình như...con quỷ đó đang tiến lại gần tôi hơn...Tôi khẽ ngẩng lên, tôi nhìn thấy khuôn mặt của nó ngày càng gần, đôi mắt nó nhìn chăm chăm về phía tôi, miệng cười xảo trá. Tôi càng cuống quýt cổ họng sao cho đủ hạt. Có lẽ chỉ cần thiếu 1 hạt, chiếc vòng sẽ mất đi tác dụng của nó.

Tôi dò đếm trong bóng tối nhập nhoạng. Còn thiếu đúng 1 hạt. Tay tôi cuống lên mò mẫm trong đám cỏ ruộng dưới chân. Tôi không thấy hạt nào cả. Tôi chỉ nhìn thấy bước chân của con bé ngày càng gần lại. Tôi cuống cuống...

Thế rồi chân thằng Bảo nhấc lên, tôi nhìn thấy hạt cuối cùng đang nằm ở dưới đó. Tôi vội lấy rồi khâu vào. Tiếng cách nhẹ vang lên cũng là lúc tôi thở phào. Tôi buộc dây vào rồi đứng dậy bảo với Khôi: “Con giữ tay thằng bé để mẹ đeo nhé...”

Lúc này bố mẹ thằng bé mới túm chặt lấy tay trái của nó cho tôi đeo vào. Vừa đeo xong thì thằng bé lả ra, khuỵu xuống. Bố nó mới vội lấy nó xốc lên rồi cõng lên lưng. Con quỷ nhĩ vẫn cứ đứng sát bờ sông nhìn theo chúng tôi dăm dăm. Tôi bám lấy cánh tay của con dâu rồi cả 3 người lững thững đi về. Về mặt của bố mẹ thằng Bảo lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Trên đường đi, tôi mới cất giọng bảo: “Mai chủ nhật rồi...đưa nó lên chỗ mẹ bảo nhé...”

“Vâng...” Thảo khẽ đáp.

Cả đêm hôm đó thằng Bảo ngủ li bì, không thấy tỉnh dậy. Sáng ngày hôm sau, nó tỉnh lại nhưng không có vẻ gì là nhớ tới đêm ngày hôm qua.

“Hôm qua sao con lại làm thế? Sao con không chịu đi về?” Cái Thảo hỏi thằng bé nhẹ nhàng khi nó vừa đánh răng rửa mặt xong.

Thằng bé quay ra thản nhiên: “Ồ...con chỉ đi chơi với bạn xong rồi...sao con về nhà được thế?”

Người lớn lại nhìn nhau.

Mẹ thằng bé cho nó ăn sáng. Nó vẫn ăn rất nhiều. Rồi sau đó cả nhà bắt taxi đi. Thằng bé đi theo chúng tôi rất ngoan ngoãn, chẳng hỏi han gì. Nó cứ cầm khư khư mấy gói xôi trên tay ăn liên tục, hình như cũng chẳng bận tâm mình đang được đưa đi đâu. Tôi xót xa cứ ngồi xoa đầu thằng bé, thương cháu lắm mà không biết nên làm thế nào. Tối hôm trước tôi có sang nhà người quen hỏi dò được địa chỉ của ông thầy kia, cũng nhờ liên hệ trước. May sao ông đồng ý, bảo cứ dẫn thằng bé theo cùng.

Con đường gập ghềnh dẫn chúng tôi đi mất tầm 45 phút là đến nơi. Con ngõ dẫn vào ngôi đền cũng đông dân cư sinh sống. Ở hai bên đường là chợ cóc. Ba người lớn áp sát thằng bé con ở giữa rồi đi. Đến lúc này nó mới ngơ ngơ ngác ngác: “Mình đang đi đâu thế ạ?”

“Đi chùa chút con ạ, cho con đỡ mệt!” Tôi nói để trấn an thằng bé. Nó có tí tuổi, chả biết thế nào là đền chùa đâu mà.

Khi đến cổng đền, chúng tôi khê khằng bước vào. Trong sân đền cũng có vài người đang đứng đợi. Cánh cửa trong khép hờ, chỉ thoang thoảng làn khói hương tỏa ra nhẹ nhẹ. Sân đền thơm hương nhang. Trong sân chỉ có chậu cây đá cảnh, miếu thờ nhỏ. Cả bốn người bước dần lại phía cánh cửa đó, đứng sau mấy người trước đang đứng chờ.

Một lúc sau, cánh cửa mở ra khe khẽ, một thằng cu chỉ tầm 5 tuổi, đầu trọc lóc bước ra. Nó mặc bộ quần áo vải trông sạch sẽ, khôi ngô.

Nó đi ngang qua chỗ mấy người đang đứng, quay đầu nhìn lại, giơ tay đếm đếm rồi cười khích lên: “Hôm nay đông thế, gần 20 người ở đây!”. Nói xong nó chạy vụt đi ra ngoài cổng chợ.

Tôi khê rùng mình. Ở đây đâu đến chục người, sao thằng bé lại bảo là gần 20 người nhỉ...? Hay là trẻ con không biết đếm?” Tôi nghĩ thế rồi thôi.

Bất chợt cánh cửa bật tung ra, một ông thầy cao dong dỏng bước ra, miệng cầu nhàu: “Vong nhà bên này phiền quá! Cứ vào xin suốt!”. Ánh mắt ông nhìn về phía gia đình tôi rồi bảo: “Chờ tí đi!”.

Tôi thắc mắc không biết ông thầy có nói đến gia đình mình không.

Thế rồi chúng tôi cứ kiên nhẫn đứng chờ, lâu lâu mỗi người tạm xuống mấy chiếc ghế đá trong sân. Ông thầy cứ cho gọi từng người vào một. Những người xong việc đi ra thì cũng đi rất vội, chẳng ở lại trò chuyện câu nào. Thằng Bảo cứ giãy giụa kêu đói, mẹ nó phải dỗ dành nó mãi không được, đành nắm tay nó định dẫn ra ngoài chợ phía kia xem có gì ăn không.

Dớm vừa bước ra khỏi cổng đền thì thằng bé con trắng trẻo vừa nẩy cũng xuất hiện. Nó đứng chặn chính mình trước cửa, tay nó nắm một bọc đồ rất to, toàn xôi oản, bánh mì, bỏng,...Nó giơ ra trước mặt thằng bé Bảo, nói to: “Ăn đi này! Vừa đi lấy cho đầy!”

Thằng Bảo vội vàng cầm lấy cái túi xộc vào trong bọc đồ ăn luôn. Cái Thảo giữ tay nó lại: “Ơ kìa con....biết đồ của ai mà ăn!”

Thế nhưng thằng bé cứ lấy ra ăn ngấu nghiến. Thằng cu con mới cất giọng lạnh lạnh:

“Cô gì cho nó ăn đi...Ăn đồ cúng là thích nhất đấy!”

“Mày nói luyên thuyên gì thế hả?” Cái Thảo cau lên gắt thằng bé.

Nó chẳng nói gì chỉ chạy vụt vào trong, không quên ngoái lại một cái.

Đúng lúc đó, tiếng ông thầy vang lên gọi chúng tôi vào: “Gia đình bà Mỹ đâu nhỉ! Vào đây tôi xem!”

4 người chúng tôi lật đật bước vào, vừa định vào trong đền thì ông thầy giật giọng: “Để nó ở ngoài đi!” rồi hất đầu về phía thằng Bảo. Nó vẫn đang nhai rau rầu cây bỏng cầm trên tay, khuôn mặt có vẻ vui vẻ lắm.

Chúng tôi lưỡng lự, cả ba người đều muốn gặp thầy, nhưng lại không muốn bỏ thằng bé 1 mình ở ngoài. Cuối cùng bố thằng bé bảo: “Đấy, mẹ nó với bà vào mà hỏi thầy, con đàn ông con trai ra ngoài trông thằng bé cũng được.” Đoạn thằng Khôi dắt tay thằng Bảo ra ngoài, khép cửa lại.

Tôi và cái Thảo lại gần ông thầy đang ngồi trên sập gỗ trước bàn thờ to. Tôi đang định mở lời hỏi thì ông thầy đã nói:

“Nó bị thế này lâu chưa?”

“Dạ...Mới được tầm 3 tuần gì đó...”

“Hừm...3 tuần là 3 tuần thế nào? Cũng phải gần hai mùa trăng rồi. bố mẹ không biết trông con à? Sao để thằng bé rơi vào cảnh này...?” Ông thầy cau mày nói.

“Dạ..dạ..tức là sao ạ?”

“Tôi nhìn thấy, quanh người nó đầy ám khí. Có vong đói đu trên vai. Không chỉ đơn giản có thế. Vong theo nó bay kín trời, ô ề ề lắm, không thể chịu nổi!” Ông thầy lắc đầu..chep miệng.

Nghe những câu nói như thế, tôi cũng rùn cả người. Thực hư chuyện này sao đây? Sao lại nghiêm trọng thế này...

“Vậy...vậy làm thế nào hả thầy...?”

“Phải xem, con quỷ đây là ai.” Ông thầy chậm rãi đáp.

14. Chương 14: Truất Vong

“Tôi...tôi có nhìn thấy...vong quỷ nhi đó...thưa thầy...Tôi có thể tả lại nó...” Tôi lắp bắp tiếp lời.

Ông thầy chép miệng: “Tôi biết rồi...Mấy hôm trước, một vong nam, có vẻ như là chồng bà, có tìm tới báo mộng cho tôi...Nó là vong nữ phải không, chết lâu rồi, và có ý định gì đó với thằng bé nhà bà...Vấn đề ở đây là tôi muốn xem nó muốn gì ở thằng cháu bà.”

“Vâng...vâng đúng rồi ạ...con bé bám thằng cháu tôi không buông...trước đây thằng bé ngoan hiền lắm...chẳng hiểu sao lại rơi vào nông nỗi này, xin thầy cứu giúp cho...” Nói tới đây cổ họng tôi đã nghẹn lại, mắt rơm rớm.

“Tiên trách kị, hậu trách nhân. Rằm Tháng bảy tháng 8 đều là những tháng âm khí mạnh, tuổi cháu nhà bà năm nay là 13 âm, là năm hạn. Gặp vong hợp nó sẽ đi theo liền, bám không dứt...”

Ông thầy cầm đồng xu đặt trên đĩa rồi gieo quẻ.

Gieo xong, ông lại nói

“Vong nữ này, đúng là đã thành quỷ, vất vưởng. Không những thế, nó còn tập hợp được rất nhiều các vong hồn oán niệm nữa, nên quỷ khí rất mạnh. Có lẽ để giải được cái hạn này, không phải dễ dàng...”

“Mong thầy hết sức giúp đỡ cho...” mẹ thằng bé đáp.

“Thằng bé này, được gia tiên bảo hộ chứ không phải không. Nhưng cả nhà chẳng có ai hợp vong, nên các cụ không về được, chỉ báo cho thằng bé, nhưng nó không hiểu. Duy chỉ có ông nhà, có báo cho bà, đúng không?”

“Vâng..vâng...”

“Thôi giờ trước mắt như thế này đã. Thằng bé hiện đang có vong đói bám. Nó ăn liên tục cũng là điều hiển nhiên. Nhưng ăn không vào nó, mà vào con ma đói kia. Không chỉ ăn đồ ăn thức uống, mà vong đói còn ăn cả dương khí của thằng bé nữa. Thân thể nó sẽ mệt mỏi gầy gò, không có thần sắc. Con quỷ nhi kia còn điều khiển thần trí thằng bé nữa, nên giờ thằng bé chẳng khác nào con rối của nó. Muốn gỡ rối, chúng ta phải gỡ từng chút một thôi...Giờ tôi làm lễ trục vong đói ra khỏi người thằng bé đã....Giờ phải chuẩn bị lễ mặn thật thịnh vào...chỉ sợ hơi tốn kém, gia mình có lo được không?”

“Bằng mọi giá, nhà cháu sẽ cố gắng hết sức để lo cho thằng bé ạ...” Cái Thảo nói.

“Ừ thế chiều bắt đầu nhé...”

Sau giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người đều theo chỉ dẫn của thầy để chuẩn bị lễ lạt, đồ hóa.

2h chiều, thằng bé được đưa vào điện thờ. Thầy bảo nó ngồi ngay ngắn ở giữa tám phản gỗ thì thằng bé ngồi. Lúc này nó vẫn còn đang mải ăn, nên bảo gì đều nghe nấy.

Xong xuôi, thầy bắt đầu mặc đồ lễ. Dàn nhạc xung quanh bắt đầu tấu lên những bản nhạc lễ, tiếng xeng vang lên chum choeng. Tôi và mẹ thằng bé quỳ ở dưới, chấp tay cầu khẩn lễ trục vong diễn ra tốt đẹp.

Thầy vừa nhảy vừa hát xong bài chú thì thằng bé ngừng ăn và bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

“Là ai, khai tên tuổi, là ai, sao lại bám theo thằng bé này?...” Ông thầy hỏi.

Bảo vẫn cứ chỉ khóc. Vừa khóc nó vừa hát lên những câu hát lạ tai mà tôi chưa nghe bao giờ. Hình như là một loại hình dân gian nào đó.

“Người khóc vì quá đói? Nếu người chịu buông tha cho thằng bé này, tất cả đồng đồ lễ này cho người hết được không? Tha cho nó đi...”

Thằng bé vẫn lắc đầu nguầy nguậy.

Ông thầy ra hiệu. Tiếng nhạc lại vang lên và ông thầy lại tiếp tục hát chú.

Thằng bé càng gào khóc to hơn nữa.

“Có vẻ như tiếng đàn làm nó khóc. Sao nghe đàn lại khóc, lại hát?” Ông thầy hỏi thằng Bảo.

“Nhớ nghề...nhớ vợ con...” Lúc này thằng bé mới chậm rãi đáp.

“Người từng làm nghề hát ư??? Vợ con người đâu?”

“Hóa thành đé mèn...đi muôn nơi rồi...Đói...đói lắm...” Nói rồi thằng bé đưa ngón tay lên gặm lấy gập đé.

“Những gì đã là quá khứ, hay để nó lại phía sau và siêu thoát đi! Buông tha cho thằng bé, đừng sân si nữa...” Ông thầy nói.

“Không...không...Nó bảo thằng bé sẽ giúp được tôi tìm ra vợ con...”

“Tôi sẽ đưa ông lên chùa, giờ nhận lễ đi hay không? Thích rượu mừng hay rượu phạt...”

Bảo liên tục lắc đầu.

Ông thầy bèn lấy cây gậy dài, đầu có tua rua như chiếc phát trần, bắt đầu giơ cao lên và quật xuống tới tấp. Thằng bé quần quai gào thét. Miệng ông thầy lẩm nhẩm những thứ không rõ tiếng.

“Con ơi...” Cái Thảo méo máo xót con, khóc lóc bên tai tôi.

Quật được một hồi thì thằng bé ngã người ra sau, lăn ra tấm phản bất tỉnh. Từ miệng từ mũi nó bốc lên một làn khói đen mờ hết sức kì quái. Và hình như chỉ có tôi nhìn thấy... Làn khói đó bốc thẳng lên và lan nhẹ ra ngoài cửa.

“Mẹ cháu đâu...Lên đây nhanh lên...” Ông thầy giục. Cái Thảo luống cuống đứng dậy leo lên tấm phản.

Ông thầy thấp lấy ba nén hương cắm vào chiếc mâm đang bê đồ lễ, giấy sớ và vài thứ đồ mã. Đoạn ông bảo Thảo: “Đội mâm lên đầu, vái liên tục cho tới khi tôi khấn xong nhé. Không được làm bay tờ sớ, nằm chặt vào...”

Cái Thảo làm theo, quỳ gối lên trên tấm phản. Buổi lễ lại bắt đầu trong tiếng nhạc. Ông thầy khấn khoảng 15 phút thì xong. Ông bảo Thảo mang đồng đồ lễ đó và đồ mã ra lò hóa hết, hóa cả hương. Nó rồi ông lấy một chiếc kim lấy máu, chích một nốt máu khá to từ ngón chân cái thằng bé, hứng vào trong một chiếc lọ thủy tinh nho nhỏ.

“Máu thằng bé này thơm, lại có sao Thái Dương đặc địa, dương tính mạnh, chắc thể nên ma quỷ mới muốn nương nhờ...Cháu cứ lấy máu thằng bé để phòng....Giờ chắc ổn rồi. Cúng lễ mặn xong vong đói sẽ đi...Còn muốn diệt trừ tận gốc thì có lẽ cháu phải về tận nhà bà xem thế nào...Cứ để đó lát nữa thằng bé sẽ dậy.”

Tôi gật đầu. “Thầy ghé qua thì phúc đức cho nhà cháu quá ạ...”

Ông thầy hỏi thông tin về gia đình tôi, năm sinh của con cháu. Ông ngồi lẩm nhẩm rồi tính, xong sau ông nhăn mày nhăn mặt, quay sang tôi thở dài.

“Bà ạ, cháu không nói cái này thì lại day dứt nên đành phải nói. Cháu bấm xem thì thấy năm nay bên nhà mình, nhất là anh Khôi trưởng nam đây, phải gánh hạn tang lớn. Có..có nghĩa là...năm nay là năm tận tuổi bà, nhưng không biết sao giờ bà vẫn còn ở đây...Có phải là gần đây bà trải qua trọng bệnh hay tai nạn gì đó...”

Tôi nghe thầy nói vậy cũng lạnh hết người. Thế nhưng ở tầm tuổi tôi giờ này sống chết còn ý nghĩa gì nữa, thế nên tôi cũng gật đầu xác nhận: “Đúng rồi thầy...tôi vừa bị tai biến, may mà phát hiện kịp thời nên qua khỏi...”

“Đáng nhẽ vận đó là bà đi...Thế nhưng lại bị xoay chuyển, chắc chắn là có tác động không bình thường vào những sự kiện quanh bà...Nói cách khác là có sự can thiệp tâm linh vào...Cháu thực sự rất khó nói...Nhưng nếu có tang thì hạn gánh của thằng bé sẽ nhẹ hơn...”

Tôi chỉ khẽ thở dài và gật đầu: “Tôi đi mà cứu được cho thằng bé thì tôi nguyện ý...”

Ông thầy lôi từ trong tủ ra một dây bùa, có viết chữ trên đó rồi đưa cho tôi. “Bà nhét bùa vào trong nhà, những vật dụng quen thuộc với thằng bé nhé. Giữ thằng bé tránh xa cửa sổ, cửa ra vào, tường tiếp giáp, trần nhà...Bùa này sẽ ngăn ma quỷ dẫn dụ thằng bé ra khỏi nhà.”

“Tôi...tôi...hôm trước cũng có lên chùa xin cho thằng bé bùa bình an...Nhưng nó toàn vứt đi...Mặc dù tôi đã cất rất kĩ...”

“Như cháu đã nói đó...Thằng bé bị điều dẫn về tâm trí, nên bị xúi giục làm những việc thế là hiển nhiên. Hiện giờ sợi dây dẫn giữa thằng bé và con quỷ kia vẫn còn, nên cháu chưa thể can thiệp gì vào được. Nếu đã thế, chỉ có cách là, mỗi ngày, nhà mình đốt sạch một tấm bùa này cho cháu, rồi hòa với nước muối tinh, bắt thằng bé uống hết...Uống xong sẽ có biểu hiện kích động hoặc nóng, ngứa ran khắp người. Thế nhưng đành phải chấp nhận thôi. Gia đình nhớ trông chừng cháu bé. Cháu hiện giờ vẫn còn đang vướng lể cho một số gia đình, nên chưa thể rẽ qua nhà mình ngay được. Gia đình cứ cầm cự thêm vài hôm nữa...”

Tôi nắm tay thầy cảm ơn rồi rút.

Tầm hơn một tiếng sau thằng bé mới tỉnh dậy, mở mắt lăm. Nó hỏi nó đang ở đâu thế này...Tôi và bố mẹ thằng bé trấn an nó rồi đưa nó về ngay. Rất may mắn là thằng bé không còn kêu đói hay đòi ăn nữa. Nó chỉ kêu rất mệt và muốn về nhà đi ngủ.

“Bị tổn thương dương khí quá rồi...” Ông thầy chép miệng. “Giờ canh hôm nào có nắng, tầm sáng 7-8h, gia đình cho cháu đi tắm nắng nhé...”

Tôi gật đầu. Cả nhà cảm ơn thầy rồi chào và đưa thằng bé khỏi đó.

Trên đường về, Bảo ngủ li bì. Khổ thân thằng bé, chắc nó bị vong hành mệt lắm.

Cả tối hôm ấy, Bảo chỉ ngủ chứ không buồn ăn uống gì cả. Cả nhà chỉ đợi nó tỉnh dậy để cho uống nước pha bùa cho yên tâm.

Mãi đến gần khuya mà nó vẫn chưa dậy, tôi sốt ruột quá mới cố gắng lay thằng bé dậy để ép nó uống chén nước bùa.

Thằng bé uể oải ngồi dậy, dặt dẹo như người ốm. Tôi cứ gí chén thuốc vào miệng nó ép nó uống hết.

“Nước gì kinh thế bà! Con không uống nữa đâu!”

“Thuốc bổ mà con! Thuốc đắng dã tật. Cố gắng uống đi cho bà vui, con nhé!”

Nói thế rồi thằng bé mới chịu nuốt rồi lại nằm vật ra ngủ tiếp. Nó vẫn nằm ngủ bên phòng nó. Cả nhà đã đóng hết cửa sổ cửa ra vào thật kĩ, và kéo giường thằng bé cách khỏi tường. Tôi đắp chăn cho thằng bé cẩn thận rồi mới về phòng của mình nghỉ ngơi.

3h sáng.

Xoẹt...xoẹt...tiếng chiếc đài trên bàn vang lên khe khẽ.

Tôi mở mắt ra.

Xoẹt...xoẹt...Tôi không nghe nhầm chứ? Rõ ràng là chiếc đài đã tắt mà...

”Bóng trắng trắng ngà...”

Có cây đa to

Có thằng Cuội già

Ôm một mối mơ...”

Một bài hát vọng ra từ chiếc đài đã tắt của tôi.

Tôi ngồi bật dậy đẩy kính hăi.

Tôi khê lại gần chiếc đài. Bài hát vẫn phát ra đều đều. Tôi run rẩy cầm nó lên vỗ vỗ, kiểm tra. Rõ ràng là chiếc nút bật đài không hề được ấn. Vậy mà giai điệu ma quái vẫn vang lên đều đều trong đêm khuya tịch mịch.

Tôi ấn liên hồi vào chiếc nút để mong nó im lặng đi. Thế nhưng vô tác dụng.

Tôi giơ cao chiếc đài lên và ném thật mạnh xuống đất.

Chiếc đài vỡ ra tan tác và âm thanh im bật.

Tôi chưa kịp thờ phảo thì

“RẦM..RẦM...”

Tiếng cửa ra vào kêu lên rất to trong đêm.

Tôi cuống cuống chạy ra xem. Ở bên phòng bên bố mẹ thằng bé cũng lục đục kéo dậy. Cánh cửa phòng của con bé Trang cũng bật mở, nó thò mặt ra nhìn ngóng.

Ở ngoài phòng khách, thằng Bảo đang đứng trước cửa ra vào, lấy chiếc ghế trong phòng khách động mạnh vào khóa cửa.

“Bảo! Con làm gì thế???” Tôi hốt hoảng ra túm lấy tay thằng bé, nó vẫn không chịu dừng lại và tiếp tục đập. Chìa khóa cửa chỉ có người lớn được cầm nên thằng bé không có.

“Dừng lại! Bảo!!!” Khôi hét lớn.

“Mở cửa cho bạn con vào!!!” Thằng bé đáp gọn lỏn.

Khôi ôm chặt người nó nhấc bổng lên. Cái Thảo giằng cái ghế ra khỏi tay nó. Nó giãy giụa gào thét.

“Nóng lắm!!! Không làm thì nóng lắm!!!” Nó hét rồi đưa tay cào cấu khắp cơ thể.

Không có một ai tác động nhưng cửa ra vào đột nhiên kêu RẦM RẦM như có lực tác động từ bên ngoài vào.

Chứng kiến khung cảnh kinh hãi, con bé Trang đóng cửa phòng vào không dám ra ngoài nữa. Lúc chiều tôi cũng dặn con bé, cứ chuyên tâm học hành, chuyện gia đình cứ để người lớn lo, nó không nên can dự nhiều.

Tôi sợ đến run lấy bẫy. Tôi vội lấy tấm bùa chiều nay ông thầy đưa cho dán lên cửa. Tiếng động im bật.

Tôi chạy lại gần chỗ thằng bé, dứt một tấm bùa vào túi quần nó, rồi liên tục nhắm kính chú. Lòng tôi đã sắp tan nát đến nơi rồi. Được một hồi thì thằng bé lả dần đi.

Tôi ra hiệu cho bố mẹ nó đưa nó về phòng ngủ. Đêm nay tôi sẽ thức canh chừng.

Thế nhưng khi vừa bước ra hành lang, ánh mắt tôi hướng thẳng về phía phòng ngủ đang mở toang cửa của thằng bé. Đối diện cửa ra vào là một góc của cửa sổ.

Cánh cửa sổ đã được đóng cẩn thận giờ đã bị mở ra toang hoang.

Và con bé đó. Con quỷ nhi đó. Đang đứng lặng lẽ bên khung cửa sổ, tay bấu chặt vào khung sắt, như chờ đợi con mồi lại gần với mình.

“Đưa thằng bé sang phòng mẹ!” Tôi hét lên.

Lạch cạch lạch cạch...tiếng động trên mái nhà vọng xuống như một thanh âm hòa vào khúc nhạc đầy kinh hãi của gia đình tôi đêm nay.

15. Chương 15: Tơ Dẫn

Nghe thấy tiếng tôi giục già, bố mẹ thằng bé dù không hiểu gì nhưng cũng bế thằng bé vào trong phòng tôi. Thời điểm này, tốt nhất không nên cho thằng bé ngủ một mình.

Đặt thằng bé lên giường xong, thằng Khôi mới cau mặt nhìn lên trên trần nhà:

“Tiếng gì thế nhỉ?”

Tiếng động rầm rầm lách cách vẫn vọng xuống từ trên mái nhà. Tiếng động kì quái mà chúng tôi chưa nghe thấy bao giờ.

“Hay là có chuột, mèo gì đó hả anh?” Cái Thảo nói.

“Để anh ra xem thế nào!” Thằng Khôi định bước ra ngoài cửa thì tôi hét lên ngăn lại.

“Ồ yên trong nhà đi con! Đừng bóc bùa ra...”

“Sao thế mẹ?”

“Mẹ...mẹ nhìn thấy con quỷ đó...nó đang rình rập xung quanh ngôi nhà này...Có khi...trên mái nhà...chẳng phải chó mèo gì cả...có khi là...”

“Thôi! Mẹ đừng nói mấy thứ ghê người nữa...”

Khôi nhìn xung quanh căn phòng của tôi. Phòng của tôi là phòng kẹt giữa nên chỉ có độc 1 cái cửa sổ.

Nhớ lại hình ảnh vừa nãy tôi thấy, tôi sợ run người. Thế rồi tôi lấy thêm 1 tấm bùa nữa để dán lên trên khung cửa sổ. Mong con quỷ nhĩ đó sẽ không lân la lại căn phòng này. Với tình trạng vừa dán vừa phải cho thằng bé uống thể này, chẳng mấy chốc mà đồng bùa của ông thầy cho sẽ hết.

“Sao mẹ tự dưng lại đập vỡ cái đài bố mua thể này...” Thằng Khôi nhìn rồi hỏi.

“Đài...đài bị ám con ạ...”

Thằng Khôi thở hắt ra.

“Thôi giờ 3 mẹ con bà cháu ngủ bên này, để ý lấy thằng Bảo. Con về phòng riêng ngủ. Cố gắng yên lặng, cái Trang sắp thi rồi...”

Tôi gật đầu. Thế rồi tôi với cái Thảo, mỗi người nằm một bên thằng bé trên giường, ngủ thiếp đi.

Cả đêm thằng bé cứ trần trọc, người toát đầy mồ hôi mặc dù thời tiết không quá nóng. Chiếc quạt cây thốc thẳng vào phía người thằng bé dường như cũng không có tác dụng gì. Tôi chỉ biết lấy tấm khăn mỏng, thấm mồ hôi trên trán cho thằng bé. Nhìn nó nhăn nhó, đau đớn trong giấc ngủ, tôi cũng không biết phải làm thế nào.

Trời gần sáng thì tôi tỉnh dậy thêm một lần nữa. Quả thực trời nóng thật. Tôi cảm thấy người cứ nhóp nhép lại.

Tôi khẽ mở mắt. Thằng bé Bảo nằm bên cạnh vẫn đang trần trọc, lấy tay cào cào khắp người. Tôi bật dậy định tìm găng tay mỏng để đeo vào tay, tránh để thằng bé tự làm tổn thương chính mình.

Tôi vừa nhồm dậy thì ánh mắt dừng lại ở chiếc quạt trong góc phòng.

Không phải trời nóng. Không phải vậy.

Chính xác là do chiếc quạt đã không chiếu vào chúng tôi suốt mấy tiếng qua.

Chiếc quạt vẫn chạy vù vù nhưng nó đang quay sang bên trái, hướng thẳng vào một góc phòng.

Nam mô a di đà Phật, chắc chắn không phải tôi làm, mẹ thằng bé càng không làm. Thằng bé cũng chưa một lần tỉnh dậy, vì nếu tỉnh dậy tôi phải biết. Người già ngủ rất tỉnh. Nếu như thằng bé có chuyển động gì tôi sẽ biết ngay. Tôi nằm ngay cạnh thằng bé mà...

Giờ đã là hơn 5h sáng. Tiếng gà gáy cũng đã vang vọng đâu đây. Tôi chẳng dám ngủ nữa mà ngồi dậy trông cháu. Tôi thực chẳng dám đi ra ngoài khi ánh dương chưa chiếu xuống hẳn.

Tiếng động trên mái nhà lục đục cả đêm qua giờ cũng đã yên ắng. Thế nhưng những hiện tượng kì quái vẫn xảy ra xung quanh khiến tôi chẳng dám nhúc nhích lấy một phân, chỉ mong trời mau sáng.

Đến 6 giờ sáng, cả nhà cùng dậy để chuẩn bị cho một tuần làm việc đầy mệt mỏi. Chúng tôi vẫn để thằng bé Bảo ngủ thêm một chút xem nó có đủ sức đi học hay không thì cho nó nghỉ ở nhà. May mà có cái Thảo ở nhà chăm chút cho gia đình thì mới có thể chống đỡ qua những ngày tháng khó khăn này.

Thực ra hôm qua sau khi đi xem về, tôi cũng suy nghĩ rất nhiều. Lời thầy nói rằng do tôi ở lại trên nhân gian mà gia đình gánh cái nghiệp này...Khiến tôi chỉ muốn làm tất cả những gì có thể, thậm chí là đổi lấy cái mạng già này, cho con cháu được an yên.

”Rầm rầm...”

Tiếng gõ cửa lại vang lên, nhưng lần này không phải là cửa ra vào mà là cửa phòng con bé Trang. Khôi đang gõ cửa gọi con bé dậy đi học.

“Con ơi! Đến giờ dậy đi học rồi đấy!!!”

Cánh cửa vẫn im lìm. Tôi lật đật chạy ra xem.

“Sao thế nhỉ? Bình thường con bé có hay chốt cửa lắm đâu?” Tôi nói với thằng Khôi.

Mẹ con bé đi lấy chùm chìa khóa trong phòng riêng rồi mang ra vặn khóa cửa.

Cánh cửa bật mở. Gió lùa thốc bay tận vào mặt chúng tôi.

Căn phòng tan hoang toàn giấy và hàng chục tờ dán khắp các bức tường.

Điều quan trọng là chúng tôi không hề thấy bóng dáng con bé đâu. Cửa sổ có chấn song đã bị gỡ hẳn ra, vứt ra ngoài vườn.

Thằng Khôi hốt hoảng thò đầu ra ngoài vườn nhìn. Sau phòng con Trang là thửa đất nhỏ trồng ít rau cải rau muống. Mọi thứ vẫn nguyên vẹn, không bị giẫm nát, không có một dấu chân.

Nó vò đầu bứt tai: “Chết rồi...con bé đi đâu rồi hả mẹ ơi!!!”

Tôi nhặt tờ giấy dưới đất lên đọc, rồi nhìn xung quanh bốn bức tường. Tất cả những tờ giấy đấy đều chỉ có một nội dung, như là một bài thơ, có mấy câu đầu như sau:

”Bóng trắng trắng ngà

Có cây đa to

Có thằng Cuội già

Ôm một mối mơ...”

Tôi nhận ra chữ cái Trang. Nét chữ ngay ngắn này chỉ có thể là của con bé thôi. Nó đã viết hàng chục tờ giấy thế này trong đêm? Rồi dán lên ư? Tại sao đọc những câu thơ này lên tôi lại thấy quen thuộc đến vậy? Hình như...

“Con ơi...hôm qua mẹ cũng nghe thấy...cái đồng này hình như là lời bài hát...”

“Nghe ở đâu hả mẹ?” Cái Thảo hỏi.

“Cái đài tự động phát lên không ngừng...dù mẹ không bật...thế là mẹ đập...”

“Thôi bây giờ mẹ ở nhà trông giúp con thằng Bảo, con với mẹ nó đi quanh làng tìm xem, rồi rẽ qua nhà bạn con bé...”

“Ừ đi đi nhanh lên...” Tôi đáp, trong lòng lo lắng tột độ. Hành vi đêm qua của con bé không hề bình thường chút nào. Tôi cảm giác như chuyện này có liên quan đến thằng Bảo.

Mắt tôi rơm rớm vì hối hận. Mấy ngày nay cả nhà chỉ tập trung vào thằng Bảo, không có thời gian quan tâm nhiều đến con bé. Thế nào mà được đưa em lại hồng đưa chị thế này. Nhờ nó mà có mệnh hệ gì...

Tôi nghĩ ở nhà một mình với thằng bé không phải điều hay ho, dù giờ trời cũng đã sáng tỏ.

Tôi đi pha thêm 1 lá bùa nữa, gọi thằng bé dậy để uống.

“Con không uống đâu! Uống vào nóng lắm, ngứa ngáy lắm bà ạ!”

“Uống đi con! Thuốc này thuốc bổ, ngứa 1 tí là hết! Uống xong con không bị đói, không bị mệt nữa chịu không?” Nói rồi tôi cứ gí cốc nước muối vào miệng thằng bé.

Xong việc, tôi bảo nó đi đánh răng rửa mặt rồi thay quần áo.

Đợi thằng bé làm xong, tôi dắt nó qua nhà hàng xóm ngồi, đồng thời khóa kĩ cửa nhà lại.

Lấy cớ qua chơi, tôi ngồi bên đó cho có người, giảm sự nguy hiểm, đồng thời mượn điện thoại nhà hàng xóm, điện ngay cho ông thầy.

Nghe tôi nói sơ qua về tình hình gia đình ngày hôm qua, ông thầy thở dài

“Những lúc như thế gia đình phải ở bên nhau chứ...Để con bé một mình. Cháu sẽ thu xếp để qua ngay trong hôm nay. Nếu để lâu hơn cháu e sự việc còn tệ hơn thế này...”

”Tôi lại cảm ơn thầy rồi rít.

Tôi để thằng bé chơi ở nhà hàng xóm rồi đứng ra ngoài đường làng đi đi lại lại chờ tin con bé.

Đến trưa tôi dẫn Bảo về nhà ăn trưa cũng chưa thấy ai về. Tôi vẫn chưa nói gì với thằng bé cả, hiện giờ trông nó vẫn hoàn toàn bình thường, chỉ là ít nói hơn mọi lần. Tôi giấu không nói gì về chị của nó, tránh làm nó hoảng sợ lo lắng. Cánh cửa phòng của con bé Trang đã được khóa chặt vào.

Đầu giờ chiều bố mẹ thằng bé mới về. Thần sắc của Khôi trông rất tệ, còn cái Thảo thì mặt mũi đã sưng húp lên.

“Sao rồi con?” Tôi cuống cuống hỏi.

“Xung quanh làng không thấy, sang nhà bạn cũng không thấy...Cả sáng con đứng chờ con bé ở trên trường cũng không thấy đi học...”

“Chúng con báo công an rồi mẹ ạ...Mai người ta mới xuống đây điều tra được. Người ta dặn giữ nguyên hiện trường. Giờ chỉ mong con bé nó tự về...” Cái Thảo mếu máo.

“Để anh nhờ người trong làng tối nay đi tìm con bé cùng.” Nói rồi thằng Khôi lại chạy vút đi hốt hải ra ngoài đường làng trong ánh nắng trưa chói chang của tháng 8 âm lịch.

Cái Thảo cứ ôm tôi với thằng Bảo mà khóc suốt, miệng luôn kêu: “Tại sao lại ra nông nỗi này hả mẹ ơi...”

Tôi xót xa cả cõi lòng nhưng phải trấn an con bé. Giờ này mà suy sụp là không giải quyết vấn đề gì, phải lạc quan lên thì con bé sẽ về.

Cả làng ngày hôm ấy lục đục đi tìm xung quanh các vùng lân cận, hỏi han xem có ai thấy bóng dáng của con bé không. Thông thường thì phải 24 giờ mới tính là mất tích, nhưng cách con bé biến mất không một chút dấu vết trong căn phòng đã khóa trong như thế thật khó mà lí giải.

Gia đình tôi vẫn giấu người dân trong làng về sự tình của thằng Bảo và những nỗi kinh hoàng vẫn còn đang chất chứa ở bên trong căn nhà của chúng tôi. Nói ra chắc gì họ đã hiểu và thông cảm. Có khi lại bàn ra tán vào, chẳng hay ho gì sau này.

Ánh hoàng hôn đang bao phủ khắp đồng quê. Nhìn ánh dương đang dần lụi tàn, trong lòng tôi lại ngập lên nỗi sợ hãi khôn cùng. Đêm xuống, con người khó mà chiến thắng nỗi ma quỷ. Không biết đêm này còn dài dang đặc đến bao giờ. Không biết cháu tôi đang ở đâu ngoài kia...

Đoàn người trợ giúp đi tìm con bé chưa thấy về. Cái Thảo cứ ngồi thừ ra cả chiều ở phòng khách, không thiết làm gì. Tôi bảo nó không được thế, để thằng bé nhìn thấy lại thắc mắc, rồi giục con bé đi làm bữa cơm chiều.

Đúng lúc ấy thì vị cứu tinh xuất hiện. Ông thầy chúng tôi đến gặp hôm qua xuất hiện ở ngoài cổng, đằng sau ông còn 2 người đàn ông nữa.

Tôi vui mừng quá định ra mở cổng mời thầy vào nhà, vừa mở cổng thầy vội bảo tôi đứng lùi lại rồi đưa tay ra tóm bắt một thứ gì đó trong không khí.

Thầy vừa tóm vừa kéo như đang nắm một sợi dây vô hình. Thầy cứ thế tiến thẳng vào nhà, tay vẫn hành động như vậy. Thầy bước lên hiên nhà, ngó vào trong, có thằng Bảo đang ngồi trong đó.

Thầy móc từ trong túi đeo chéo ra một chiếc kéo cán vàng chạm khắc, lưỡi đã cũ gỉ hoặc là do xám đen lại. Thầy lấy bật lửa hơi thật nóng lưỡi kéo.

Sau cùng thầy gơ chiếc kéo lên không trung rồi cầm kéo cắt thứ gì đó mà thầy vẫn cầm nãy giờ.

Bầu không khí xung quanh tóe thành những tia lửa. Thầy dồn hai tay vào cán, mặt đỏ gay, thái dương nổi gân xanh, dồn hết sức bình sinh để cắt thứ đó. Hai người đàn ông đi theo thầy chỉ nhìn chứ không dám lại gần.

Được một lúc, thầy đành bỏ cuộc. Chiếc kéo rơi cách thật to dưới nền nhà.

Thầy thở dài, nhặt lên cho vào túi rồi lúc này mới ra cổng để chào hỏi tôi.

“Sao thế hả thầy....Mừng quá...Có thầy đến giúp...”

“Cháu thấy sợi dây nối từ ngoài kia, vào tận trong nhà mình...Nếu không nhầm thì là sợi dây liên kết của con quỷ với thằng bé...Cháu định cắt mà không được. Liên kết quá mạnh...”

“Thật..hả thầy...” Tôi lắp bắp.

“Dây mờ, mỏng như tơ, không phải người tu hành nào cũng nhìn thấy được. Mỏng là vậy nhưng cắt đi không hề dễ. Xung quanh nhà mình..quá nhiều vong ám...Mà hình như là nhà mình còn không có gương bát quái?”

“Vâng thầy...Ở quê...chúng tôi thực chẳng nghĩ đến gương bát quái làm gì...”

Thầy thở dài.

“Cháu bà...đã vô tình mời vong vào nhà mình thoải mái rồi....Giờ đuổi đi cũng khó. Chỉ còn cách chặn từ bên ngoài. Giờ lần theo sợi tơ này sẽ tìm đến chỗ con quỷ nhi kia được, thế nhưng chưa phải đêm nay. Cháu cần xem xét thêm vài thứ...Hai chú ơi...”

Ông thầy ra hiệu cho hai người đàn ông đi cùng. Họ hiểu ý.

Họ lôi ra từ trong túi rất nhiều cuộn len đỏ thật to có ánh kim tuyến vàng.

Và rồi rất nhanh chóng, hai người đang ông giảng chỉ xung quanh ngôi nhà của chúng tôi.

6

16. Chương 16: Đeo Đuối

(Chuyển sang cái nhìn của ông thầy pháp)

Tôi bước vào nhà thân chủ. Sợi tơ mỏng manh trong không khí như tơ nhện nối thẳng từ ngoài đường cái vào trong nhà. Từ khi cách chiếc cổng nhà vài trăm mét, tôi đã thấy sợi dây bắt thường đó.

Dây tơ dẫn không phải ai cũng có thể nhìn thấy được. Và không phải lúc nào nó cũng tồn tại. Thông thường vong ma ám người thì sẽ kẻ bên cạnh người bị ám, tìm cách thâm nhập vào thể xác của người đó, nhằm đạt được mục đích của mình. Những vong ma như thế, nếu gặp thầy giỏi sẽ truất ra được ngay, hồn xiêu phách tán, không còn đường quay trở lại bám víu nhân gian. Nhưng nếu có tơ dẫn lại khác. Tơ dẫn là tu vi của một vong ma thành quỷ, dùng yêu khí kết thành. Chỉ cần dùng tơ dẫn, ở xa cũng có thể điều khiển con người theo ý muốn của chúng. Tơ dẫn bám vào trái tim và khối óc của người bị hại, dần ăn mòn nó...Tơ dẫn không hề dễ cắt đứt như khi trục vong, phải làm yếu đi ý chí của con quỷ mới có cơ hòng cắt đứt. Vừa rồi tôi vừa cắt đứt, thế nhưng sợi tơ quá chắc chắn, có lẽ tôi đã hơi chủ quan khi nghĩ rằng đó chỉ là một con quỷ con...

Tôi đi vào nhà và xem xét. Trong nhà lảng bãng âm khí và mùi xú uế rất tanh tưởi không lẫn đi đâu được. Mùi tanh tưởi đó đặc biệt phát ra từ khu vực bên trái căn nhà, nơi có hai phòng ngủ, 1 phòng khóa trái.

Tôi nhờ thân chủ mở cửa phòng ngủ đó ra.

Đập vào mắt tôi là một khung cảnh tan hoang. Rất nhiều giấy tờ vương vãi trên nền nhà. Tôi nhặt những tờ giấy lên đọc. Có vẻ như đó là một bài thơ.

Thân chủ nói

“Đêm qua..nhà tôi có nhiều hiện tượng bất thường. Thằng bé giữa đêm tỉnh dậy đòi mở cửa....Thế là cả nhà cứ tập trung vào thằng bé...không ai để ý tới con chị nó...Mở cửa phòng ra thì đã thấy thế này, ngoài vườn không có dấu chân...”

Tôi nhìn qua khung cửa sổ không còn chấn song để xem xét. Bậu cửa vẫn bụi mờ như không có ai động vào đó. Vậy thì chỉ có thể là có thứ gì đó không bình thường đã gỡ chấn song ra.

Tôi lại gần thằng bé bị ám. Tôi hỏi han bà và mẹ thằng bé kĩ hơn về nó. Đêm qua có vẻ nó vẫn có dấu hiệu bị câu dẫn. Khi lá bùa được đưa vào người thằng bé theo đường thực quản, nếu gây ra sự nóng trong, ngứa ngáy thì chứng tỏ bùa đang phản lại sự thôi thúc của thể lực đen tối ngoài kia, nhưng có vẻ như là chưa đủ mạnh.

Tôi cần phải xem xét những hành động tâm linh những ngày qua ở căn nhà này. Con quỷ đó là ai? Tại sao nó lại cả gan vào tận đây?.

Tôi nhờ bác Cả, bác Điền, hai người hàng xóm tôi tin cậy nhất, hay nhờ đi công việc cùng đi mua về ít vôi bột trắng.

“Cháu xin phép kiểm tra cái này một chút. Có lẽ sẽ hơi gây bẩn thủ phiền hà cho gia đình mình. Có được không? Kiểm tra xong cháu mới kết luận được là vụ mất tích của bé Trang có liên quan đến những sự kiện tâm linh gần đây của Bảo không...”

Bà nội cháu bé, thân chủ của tôi lặng lẽ gật đầu.

Đợi hai bác mua vôi bột về xong, tôi cùng họ rắc rải xung quanh ngôi nhà, từ cổng vào phía cửa sổ nhìn ra vườn phòng cậu bé. Cẩn thận hơn, tôi còn cho rải vôi bột trong phòng cậu bé và phòng của cô chị, hai căn phòng nặng âm khí nhất.

Xong xuôi, tôi lấy ra một chiếc đèn tuýp nhỏ, nhét một lá bùa vào trong ống đèn rồi bắt đầu đi soi.

Dưới ánh đèn bàng bạc, mọi sự như tỏ rõ.

Có hàng trăm, hàng nghìn dấu chân in trên nền vôi bột. Dấu chân này là dấu chân của vong ma quỷ, đi lại vào trong ngôi nhà này. Những dấu chân in khắp xung quanh căn nhà, đi đi lại lại, dẫm dè lên nhau. Tôi cũng khẽ rùng mình. Điều này cho thấy...hằng đêm, có rất nhiều vong ma rình rập xung quanh ngôi nhà này...hoặc là một con ma cứ lượn qua lượn lại nơi đây.

Tôi vào trong nhà tắt hết đèn thường đi để chiếu đèn phép xem. Ở trong phòng thằng bé Bảo...có dấu chân trẻ em dẫn từ chiếc cửa sổ vào sát cạnh giường thằng bé. Ở trong phòng cô chị, không hề có dấu chân nào. Tuy nhiên khi rắc vôi bột lên tấm song cửa của cả hai phòng thằng bé và cô chị, đều thấy rất nhiều dấu tay bám vào. Rất có thể, chính vong quỷ này đã tháo chấn song đó ra và mang người đi.

“Thầy ạ...Những bài thơ mà con bé viết đêm qua đó...thực chất là lời bài hát nào đó. Đêm qua, chiếc đài cũ của tôi phát đi phát lại bài hát đó mặc dù đài không bật...Tôi thực sự rất hoảng sợ...”

“Vậy là...có thể điều vong quỷ nhi đó muốn nói, gửi gắm trong lời bài hát đó. Cháu sẽ xem xét...”

Nói thế rồi tôi bèn lên mạng search tên bài hát và bật nghe thử. Thế nhưng dù nghe đi nghe lại nhiều lần đi chăng nữa thì bài hát vẫn có vẻ là một bài hát bình thường với giai điệu dân gian nhẹ nhàng. Tôi chẳng tìm ra điểm gì kì quái cả. Thằng bé Bảo ở trong phòng ngủ bên phải căn nhà cứ gật gù rồi lẩm nhẩm theo lời bài hát đó...

Tôi thử tiến lại gần và hỏi thằng bé. Sợ tơ dãn bám thẳng vào tim và thái dương của nó.

Tôi hỏi: “Bác hỏi cháu một câu này nhé. Cháu trả lời thật giúp bác nhé, được không?”

Thằng bé gật gật. “Vâng...”

“Lời bài hát Thằng cuội...có ý nghĩa gì vậy?”

Sợ tơ dãn rung lên.

“Là bài hát của rất nhiều người...”

“Rất nhiều người là ai?”

“Những con người cháu không biết...bác cũng không biết đâu..”

“Vậy họ kể làm gì?”

“Để chúng ta giúp họ.” Thằng bé trả lời bằng giọng đều đều, tay vẫn mân mê xấp bài đồ chơi.

“Cháu kể cho chú nghe, được không...?”

“Không được đâu...chú bảo bạn ấy kể cho...”

“Bạn nào?”

“Bạn hay kể chuyện cho cháu nghe...”

“Ở ven bờ sông hả?”

Thằng bé gật.

Thật kì lạ. Những lời nói của thằng bé có vẻ là thật. Tôi cứ nghĩ rằng ở xa kia, con quỷ nhi sẽ điều khiển thằng bé không cho nó nói. Vì vậy, có lẽ là...mục đích của con quỷ nhi kia là kể những câu chuyện nào đó, ẩn trong bài hát này. Nó đã đem giấu chị gái thằng bé để thu hút sự chú ý. Có lẽ vì ông bà bố mẹ quá bao bọc cho cậu bé này nên con quỷ nhi chỉ biết nhắm vào đối tượng còn lại là chị gái cậu bé...

Nhưng tại sao lại là cậu bé này? Bị vong ma đeo bám gần hai tháng trời, lại là rất nhiều vong ma quỷ vất vưởng, chứ không phải một. Với thể trạng của một cậu nhóc con chưa trưởng thành thế này, việc thằng bé vẫn ngồi đây và nói chuyện được đã là một kì tích. Tiếp xúc với nhiều âm khí như vậy trong khoảng thời gian dài, khả năng cao cậu bé đã kiệt quệ dương khí, rời khỏi nhân gian từ lâu rồi.

”Cho cháu xin giờ sinh và ngày tháng năm sinh ÂL chính xác của cháu nhà mình được không...?- Tôi hỏi thân chủ.

“Thằng bé sinh tháng 5 ÂL, 20/5...lúc chính Ngọ buổi trưa thầy ạ...”

“Chính Ngọ?” Tôi ngạc nhiên.

Lúc trước khi gia đình cậu bé đưa nó tới, tôi mới chỉ được Thánh báo sẽ có một cậu bé Thái Dương đắc địa ghé tới phủ đền của tôi. Đắc địa, nhưng không nghĩ là đắc địa tới mức này: Chính Ngọ.

Tôi tiếp tục lẩm nhẩm tính xem năm đó, ngày sinh âm lịch của cậu bé rơi vào tiết nào. Thật bất ngờ, ngày sinh tính ra lịch dương của thằng bé là vào ngày 22/6 năm đó- tức là đúng Hạ chí, những ngày hè nóng bức và ngột ngạt nhất với ánh mặt trời chói chang.

“Bà ạ, cháu nhầm tính xong thấy bé nhà mình sinh vào đúng chính Ngọ ngày hạ chí. Vậy thì dương khí trong người cậu bé này phải gọi là ở mức độ sung mãn và đầy đặn nhất. Nói cách khác, trong mắt những người Âm, thằng bé này tỏa sáng như mặt trời vậy!”

“Bảo sao...bảo sao chúng nó cứ bám theo thằng cháu tôi...” người bà sụt sùi.

“Vong ma đói vất vưởng lâu ngày sẽ rất thèm khát dương khí để tiếp tục tồn tại. Vì vậy nên chúng chọn thằng bé là điều dễ hiểu...Chỉ tiếc là gia đình mình quá chủ quan để cho thằng bé bị câu dẫn lâu ngày, giờ mới cả vong vào nhà, Thổ địa không làm gì được... Cũng may là dương khí thằng bé vượng, mới trụ được tới giờ này, nếu không hơi sức cũng chẳng còn là bao đâu...Cũng chính nhờ dương khí vượng thế nên cậu bé mới dễ dàng nhìn thấy vong quỷ nhi.”

Nói vậy thôi nhưng tôi vẫn cảm thấy kì lạ. Với số lượng và yêu khí như thế, quỷ nhi kia dễ dàng hút cạn nguồn dương khí này. Thế nhưng thằng bé vẫn tạm khỏe mạnh đến giờ, có lẽ là được bao bọc bởi gia tiên hoặc...được vong ma quỷ nương tay.

Thật vô lí, chúng sẽ không nương tay bao giờ, trừ phi chúng có mục đích khác.

Câu chuyện đang dừng ở đó thì bố cậu bé thất thủ bước vào nhà, khuôn mặt đầy ủ rũ.

“Sao nhà giảng chỉ với vôi bột quét đầy sân thế này...A, chào thầy ạ...”. Khi người đàn ông này ngược lên, tôi đã thấy điều gì lạ.

“Chào anh. Tình hình tìm kiếm thế nào rồi...?” Tôi hỏi. Ánh mắt hai người phụ nữ trong nhà cũng hết sức ngóng trông.

Đôi mắt người cha bắt đầu rơm rớm.

“Không tài nào tìm thấy dấu vết của con bé đâu...Có vẻ như lúc đi con bé không mang theo bất kì thứ gì. Không hiểu nó đang ở đâu. Tôi đến không sống nổi mất...”

Tôi thở hắt ra.

“Không thấy cũng phải thôi.Anh bị che mắt mất rồi còn đâu. Đi mãi đi nữa thì cũng không thể tìm thấy đâu...”

“Tức là sao hả thầy...”

“Anh cứ biết thế...” Tôi nói “Tôi sẽ cố gắng tận sức để giúp gia đình mình qua cái hạn này.” Tôi nhìn về phía bố hai đứa trẻ. Xung quanh mắt của anh ta có một mảng đen che mờ bao phủ. Con quỷ nhi đã cố tình giấu chị thằng bé đi, giờ có muốn tìm cũng không được. Thuật này ma quỷ rất rành. Những người bị che mắt có thể không nhìn thấy đường về, không nhìn thấy người quen. Có cả những trường hợp, có người nhảy cầu xuống tử tự mà không một ai đang đi qua cầu nhìn thấy. Đó chính là do ma da dưới sông dùng thuật che mắt người dân đi đường để chắc chắn con mồi thuộc về mình...Hóa giải thuật này chỉ còn cách tiêu diệt con quỷ, không có cách nào khác...

Thực sự tới thời điểm này tôi vẫn không tài nào hiểu được mục đích của con quỷ nhi đó là gì. Nó không hẳn là cần dương khí từ thằng bé...Vậy muốn biết được, thì phải hỏi trực tiếp thôi.

“Đêm nay, chắc chắn nó sẽ vẫn mò đến nữa vì nó chưa thể hiện rõ ra mục đích của mình.” Tôi nói với gia đình thân chủ.

“Cháu cần gia đình mình phối hợp với cháu...thử bắt nó lại hỏi xem sao...”

Họ đồng ý.

Đêm hôm đó, tôi nhờ gia đình để cho cậu bé ngủ như bình thường ở phòng riêng của nó. Đêm nay chỉ có tôi và hai chú đi cùng sẽ ngồi canh chừng.

Trước khi đi ngủ, thằng bé có vẻ ái ngại nhưng cuối cùng cũng nằm xuống ngủ yên.

Tôi đã bí mật chôn bùa ở nền đất dưới cửa sổ phòng. Chỉ cần con quỷ nhi đó bước tới, nó sẽ dính vào đó mà không đi đâu được hết. Trong túi tôi luôn có lưới bắt ma, chỉ cần nó tới là tung lưới đổ ra...Tôi cũng nhờ tháo hết chỉ đỏ xung quanh nhà. Giờ đây mục đích bảo vệ ban đầu không còn cần thiết nữa.

Tôi lặng lẽ ngồi trong góc tường chờ đợi, mắt chăm chăm nhìn vào sợi tơ dẫn mỏng manh. Khi con quỷ di chuyển, sợi dây chắc chắn sẽ chuyển động. Điều này chỉ có thể quan sát bằng mắt, phải thật kiên nhẫn.

1 giờ sáng

2 giờ sáng

Mắt tôi bắt đầu mỏi dần và díp cả lại. Hôm nay đi đường xa thực sự tôi rất mệt mỏi. Thế nhưng tôi phải giải quyết nhanh vụ này. Hiện giờ vẫn còn đang có người mất tích, có thể mạng cô bé đang ngàn cân treo sợi tóc...

3 giờ sáng.

Sợi tơ dẫn bắt đầu rung khê lên những nhịp đầu tiên. Tôi nín thở chờ đợi. Thằng bé vẫn nằm ngủ yên, có hơi chút trần trọc vì tác dụng của bùa.

Thế rồi càng ngày...càng ngày...sợi tơ dẫn càng rung lên bần bật mạnh mẽ, như tiếng gọi từ trong tiềm thức của con quỷ nhi với cậu bé đang nằm ngủ.

Hai chú nằm cạnh tôi này giờ ngủ gục, tôi cũng phải khê gọi họ dậy để chuẩn bị. Chẳng ai nhìn thấy gì cả, chỉ có mình tôi đang hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Sợi tơ rung từng hồi, từng hồi...

Đến lần rung thứ 100 thì nó xuất hiện bên khung cửa sổ.

Với nụ cười rộng ngoác.

II

17. Chương 17: Vào Hang Cọp

Con quỷ nhi mỉm cười và tiến lại gần song cửa. Tôi nín thở chờ đợi nó dính bẫy. Tới giờ tôi mới được tận mắt nhìn thấy nó: nó là một con bé trạc tuổi thành bé Bảo, mặc quần áo cộc tay nhưng cổ lại quấn một chiếc khăn voan mỏng. Nước da nó trắng tái đùng đục, đôi mắt vô thần và nụ cười rộng ngoác. Có vẻ như, con bé chẳng có vẻ gì là sợ sệt.

“Bảo ơi...mở cửa cho tớ vào...” Con bé khê thì thầm, sợi tơ dẫn rung lên...

Xoẹt...Một tia sáng lóe lên và tấm bùa kết giới của tôi giăng sẵn đã có tác dụng.

Á aaaaaa...tiếng con quỷ nhi vang vọng trong đêm, xoáy vào lỗ tai tôi từng đợt đến ghê người. Nó giã giũa trong sức nóng của kết giới đang bao quanh người nó trong hình dạng những chiếc xích vàng.

Thằng bé đang ngủ đột nhiên bật dậy dõm bước xuống giường, mắt vẫn nhắm nghiền và không có vẻ gì là đang tỉnh táo cả.

Thằng bé vẫn đang bị câu dẫn. Hai chú đi cùng tôi vội vã túm lấy thằng bé bế thốc lên rồi mang sang bên phòng đối diện. Ở bên đó, tôi cũng đã giăng chỉ đỏ trong căn phòng, tạm thời vong ma quỷ sẽ không thể xâm nhập được.

Giờ tôi sẽ đi bắt gọn con quỷ nhi này.

Tôi xồng xộc mở cửa lao ra ngoài sân, chạy về phía sau vườn, nơi có cánh cửa sổ phòng thằng bé hướng ra mà con quỷ vẫn đang đứng ở đó.

Thế nhưng khi tôi chạy ra ngoài sân, ở đúng vị trí đó...không thấy một thứ gì, kể cả là người hay ma.

Tôi hoảng hốt bèn vội đào bới lớp đất mà tôi đã chôn lá bùa kết giới. Khi thấy mảnh bùa màu vàng hiện ra, tôi bèn nhặt lên. Tuy nhiên, thứ tay tôi cầm lên chỉ là 1 nửa lá bùa còn đang cháy dở. Điều này cho

thấy rằng, bùa đã bị phá ngang lúc còn đang hoạt động. Vậy thì con quỷ nhi đó đã đi đâu?? Nó mạnh tới cỡ nào mới phá được kết giới từ lá bùa Thái này...?

Tôi phải tìm thấy nó trước khi nó kịp tiếp cận thằng bé. Tại sao nó cứ phải tìm gặp thằng bé làm gì...?

Tôi chưa kịp định thần lại thì “Lạch cạch lạch cạch...” tiếng động vang lên từ phía trên đầu tôi.

Tôi bèn ngẩng lên nghe ngóng. Tiếng động khá lớn vẫn phát ra từ trên, hình như là ở trên mái nhà. Nghe như có thứ gì đó đang làm dịch chuyển những viên ngói nghe lạch cạch.

Tôi chạy luôn ra phía khoảng sân rộng trước hiên nhà để xem xét. Ở vị trí đó có thể quan sát mái nhà rõ nhất.

Vừa chạy ra ngoài sân, khung cảnh đập vào mắt tôi đã khiến tôi kinh hãi. Cảnh tượng kinh hãi nhất trong suốt quãng đời đi giải nghiệp cứu người của tôi.

Ở trên mái nhà, con quỷ đó đang chạy đi chạy lại trên đôi chân trần trắng bệch của nó, nó chạy tung tăng một cách khoái trá, miệng liên tục hát vang bài hát gì đó. Có vẻ như chính là bài hát tôi vừa bật lên nghe lúc nãy. Kinh khủng hơn nữa đó chính là những khoảnh khắc đầu con quỷ vươn dài ra cả tắc, thông xuống dưới để nhòm ngó vào bên trong căn nhà. Nó đang tìm kiếm cậu bé chăng?? Khung cảnh đó in trên nền ánh trăng đang dần tròn lại trên nền trời một cách thực sự ám ảnh. Chỉ còn vài ngày nữa thôi là Trung thu rồi...

Con quỷ nhìn thấy tôi bắt đầu cười khúc khích.

Tôi giơ hai ngón tay lên chỉ về phía nó: “Người muốn gì ở cậu bé kia...???”

Con quỷ bắt đầu vươn dài cổ về phía tôi với gương mặt toe toét thường trực.

Tôi vội vàng rút cây quạt phép ra. Cây quạt này làm từ gỗ thông trăm năm tuổi ở một vùng núi hiểm trở. Phải may mắn và hữu duyên lắm tôi mới có thể xin được một mảnh gỗ của cây thông này để làm cán quạt. Cán quạt còn nạm một viên đá hổ phách rất quý, tôi được một thân chủ cũ tặng cho, ông ấy là chủ của một khu khai thác đá, trầm tích, đào được viên hổ phách quý này, ông đem tặng cho tôi luôn. Trong suốt những năm tháng đi giúp người, thứ quý nhất đối với tôi là những món quà hữu duyên đó, là tình cảm của những người từng được tôi giúp đỡ chứ không phải là tiền bạc hay danh vọng. Chính những thứ ấy không ít lần đã cứu giúp tôi. Giấy làm nên chiếc quạt này cũng là những nguyên liệu đặc biệt. Trong giấy gột hồ này có ẩn bùa bên trong. Giấy cứng lại được may diềm nên không hề dễ rách. Giấy còn được tẩm mùi hương rất đặc biệt, có tác dụng xua yêu đuổi quỷ. Cây quạt này tôi đã trì chú đủ 1000 ngày mới đem ra sử dụng, pháp lực không thể đùa được.

Tôi giơ cây quạt lên lia một đường phía trước mặt. Con quỷ nhi lùi lại ngay.

Tôi càng hét lớn; “Mau trả lời!!!”

“Kể chuyện thôi mà...” Nó khề thì thào trong tiếng gió thoảng rồi lại tiếp tục kéo cổ nhòm xuống dưới.

Khi nó ở trên cao tôi không thể tiếp cận được. Nó là ma quỷ chứ không phải người, không thể đuổi theo nó như cách thông thường mà phải ép nó xuống dưới đất.

Tôi bèn rút ra một tấm bùa đỏ có ghi chữ Hỏa ở giữa. Tôi kẹp lá bùa vào giữa chiếc quạt rồi bắt đầu đốt, miệng nhẩm chú. Lá bùa bốc cháy phừng phừng như một ngọn đuốc. Ngọn lửa màu xanh lơ bắt đầu liếm xuống.

Tôi dùng hết sức, quét một đường quạt hình vòng cung về phía con quỷ. Một đường vòng lửa cũng từ đó mà vung ra trong không trung, sức nóng lan tỏa lên mái nhà, hướng thẳng về phía con quỷ nhi. Nó gào lên: “AAAAA...”

“Mau xuống đây...” Tôi hét lên rồi tiếp tục lặp lại hành động phóng bùa thêm nhiều lần nữa. Con quỷ nhi khóc thét lên. Đến khi nào không chịu được nữa, nó sẽ phải van xin tôi tha cho, lúc đó quý phục nó sẽ dễ hơn và sợi dây tơ dẫn mới có thể cắt đứt.

Thế nhưng không, vút một cái, một cơn gió thốc mạnh về phía mái nhà làm vài viên ngói rơi xuống đất kêu loảng xoảng. Con quỷ nhi bay vút lên trên cao, bóng nó in vào bóng trăng vẫn còn hơi khuyết trên nền trời.

Nó bay thành một vòng cung từ mái nhà, chạm chân vào tường bao rồi chạy biến mất vào trong những tán cây đen đặc ngoài kia.

Nếu tôi nhìn không lầm thì có thứ vừa đón con bé đi. Tôi đã quá chủ quan, rõ ràng biết nó có thể tập hợp vong hồn mà lại không chuẩn bị kĩ càng hơn. Sợi dây tơ dẫn vẫn kéo từ trong nhà ra ngoài đường, theo hướng con quỷ vừa biến mất. Nếu đi theo sợi dây này sẽ tìm được nó...thế nhưng đối phó với nó không hề dễ dàng. Có lẽ, tôi phải tìm cách khác.

Trong nhà đột nhiên vang lên tiếng hét của trẻ con. Thằng bé Bảo đang hét lên.

Tôi vội chạy vào.

Cả 3 người lớn đang cố ghì nó xuống. Mặt thằng bé đỏ gay. Nó hét lên trong đau đớn.

“Bạn ấy đi mất rồi!!!!Để con đi!!!”

Nó cứ hét lên như vậy.

“Nóng quá...AAA...”

Không chỉ mặt mà cả người, tay chân thằng bé đang đỏ dần lên, bỏng rát. Dấu hiệu của phản bùa. Ý chí thằng bé đang bị khống chế mạnh, lá bùa được đưa vào người nó đang phản vệ lại.

Tôi bèn bảo bố mẹ thằng bé đưa nó lên giường nằm, giữ chặt tay chân nó xuống. Người nó cứ nóng giãy cả lên, miệng không ngừng gào thét. Tôi nhờ bà cậu bé đi đốt lá bùa Thủy rồi pha với nước muối tinh ấm. Trong lúc đó, tôi nhấn mạnh ngón cái vào nhân trung và xương căn của cậu bé, miệng nhắm chú. Nó có vẻ dịu dần đi. Đôi mắt mơ màng không còn thần thái. Miệng không còn thét lên đòi đi ra ngoài nữa. Duy chỉ có người nó vẫn bỏng rát.

May sao lúc đó bà nội cháu bé đã mang cốc thuốc vào. Phản bùa là một trong những lí do vì sao tôi không khuyến khích việc đưa bùa vào người thân chủ theo kiểu này. Thế nhưng nghe bà nội cháu kể rằng thằng bé bị điều khiển vút hết bùa đi nên tôi không an tâm, đành phải làm thế này. Mỗi khi bùa phản vệ sẽ rất mệt nhọc cho người uống bùa. Bên trong ruột gan cậu bé lúc này chắc đang nóng như bị ngọn lửa địa ngục thiêu cháy. Lá bùa Thủy này đưa vào sẽ làm dịu mọi thứ đi...

Sau khi được dốc hết cốc nước vào miệng, cậu bé lả hẳn đi. Tạm thời nó sẽ mê man ngủ cho tới sáng mai. Tôi nghĩ rằng, đối đầu với con quỷ nhi đó không có ích gì. Vào hang cọp mới bắt được cọp. Tối mai, tôi sẽ để thằng bé tới chỗ con quỷ nhi kia.

Sang ngày hôm sau, bố mẹ thằng bé có vẻ sốt ruột lắm, đi qua đi lại, khẩn nài tôi mau giải quyết mọi chuyện để tìm được cô chị về. Việc học tập của hai chị em đều bị gián đoạn, lễ khai giảng sắp diễn ra. Rất may sự việc xảy ra khi năm học mới vừa vào được mấy tuần, nên chưa ảnh hưởng quá nhiều. Công an cũng đã vào cuộc tìm kiếm, mong rằng sẽ có kết quả khả quan, dù tôi nghĩ phần trăm không nhiều. Chỉ mong con bé được bảo toàn tính mạng. Tôi chỉ biết trấn an gia đình thân chủ, nói rằng sẽ cố hết sức và mong họ tin tưởng. Tôi sẽ mang cả hai đứa trở về bình thường.

Ở xóm làng ấy, mọi người xung quanh bắt đầu rục rịch chuẩn bị cho lễ Trung thu. Trẻ con đứa nào cũng sắm sửa cho mình một chiếc đèn. Duy chỉ có gia đình này là không còn tâm trí nào mà nghĩ tới ngày Rằm Tháng 8 nữa.

Tối hôm đó, tôi cùng hai chú dùng bữa cùng cả nhà. Thằng bé vẫn im lặng và trầm lắng, đôi lúc còn tỏ ra thần thờ. Sợi tơ dẫn vẫn chưa buông tha nó.

Ăn cơm xong, tôi hồi hộp chờ đợi. Có lẽ sau ngày hôm qua, con bé sẽ không mò đến đây nữa mà sẽ gọi thằng bé đi.

Y như rằng, khoảng 8 giờ hơn, sợi tơ rung lên và ánh lên khí bàng bạc lạnh lẽo.

Thằng bé nói; “Con ra ngoài đi chơi được không? Ở trong nhà bức bí quá...”

Bố mẹ thằng bé nhìn tôi. Tôi khẽ gật đầu. Họ đồng ý cho thằng bé đi.

Thằng bé vừa chạy khuất khỏi cổng, tôi và hai chú xách đồ nghề bám theo sau. Gia đình cũng khóa cửa đi cùng. Tôi mong đêm nay sự việc sẽ sáng tỏ, phải mau lên trước khi tới Trung thu, khi ánh trăng tỏ tỏ cả nền trời thì lúc đó âm khí mạnh hơn tất cả, tôi chưa chắc có thể làm điều gì.

Địa điểm thằng bé dẫn chúng tôi đến là một khoảnh ruộng cạnh con sông nhỏ phía sau làng. Có vẻ như gia đình đã biết trước chỗ nên dẫn tôi đi tới.

Khi vừa tới nơi, chúng tôi đã nhìn thấy thằng bé ngồi ngay ngắn bên một mỏm đá ven bờ sông.

Con quỷ nhi đứng bên trái cậu bé, đang ân cần trò chuyện gì đó với thằng bé. Nhìn bóng dáng ấy, tôi lại càng không thể hiểu mục đích của con quỷ này. Đường như nó vẫn chưa làm gì hại thằng bé cả.

Tôi dặn mọi người lùi lại, chỉ mình tôi tiến dần đến phía đôi bạn kì quặc đó. 4 người ngơ ngác ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cũng phải thôi, chỉ mình tôi và bà nội cháu bé có thể nhìn thấy con quỷ nhi này.

Tôi giữ một khoảng cách vừa đủ để nghe ngóng. Con quỷ nhi không có chút nào đề phòng. Có vẻ như đây mới chính là mục đích của nó- nói chuyện với thằng bé trước mặt chúng tôi. Và tôi để yên cho nó làm điều đó, nếu có việc gì cần thiết, tôi sẽ can thiệp ngay được.

“Tớ kể cho cậu nghe câu chuyện cuối cùng nhé?...” con quỷ nhi nói.

Thằng bé Bảo gật đầu. “Chi hát đi.”

Và con bé lại cất giọng hát, giai điệu quen thuộc đó vang lên như một khúc cầu hồn.

”Các em thích cười

Muốn lên Cung trăng

Cứ hỏi ông trời

Cho mượn cái thang

....

Mười lăm tháng Tám trời cho

Một ông trăng sáng thật to...”

Rồi sau đó, chính tôi được lắng nghe câu chuyện cuối cùng đầy đau xót ấy.

18. Chương 18: Bắc Thang

(Chuyển về điểm nhìn của Bảo)

Đôi mắt tôi như bị hút hồn vào khuôn miệng xinh xắn của Chi. Chẳng hiểu sao mấy ngày nay, không gặp được Chi, không nghe cô bé kể chuyện là người tôi cứ bứt rứt không sao yên được. Người lớn cứ ngăn cản tôi không cho tôi đi gặp cô bé. Thật may là hôm nay tôi được ngồi đây nghe rồi.

Cô bé bắt đầu cất giọng kể.

”Câu chuyện cuối cùng kể về một cô bé. Cô bé ở cùng với mẹ trong một ngôi nhà nhỏ. Mẹ của cô bé bán hoa quả rong ngoài chợ. Cô bé từng có bố. Ông là một nông dân đi cày thuê cuốc mướn cho những gia đình có mẫu ruộng, đồng lương chẳng được bao nhiêu. Thế nhưng bữa rau bữa cháo, gia đình đầm ấm bên nhau, kể cả những ngày đông giá rét, gió khê rít qua khe liếp mỏng. Cô bé rất quý bố của mình, mỗi lần đi làm ruộng về ông hay đan cỏ thành các hình thù con vật cho cô bé chơi, vào mùa cốm, ông lại ngắt vài cọc lúa non, đem về cho cô bé ăn. Lúa non ngọt và thơm lắm.

Nhà nghèo thế nhưng bố mẹ cô bé vẫn xin cho cô học lớp vỡ lòng của làng tổ chức ngày ấy, một tuần học vài ba buổi tối để cho con gái biết được mặt chữ, không thua bạn kém bè, không mù chữ như bố mẹ. Cô bé thích học lắm, sau mỗi giờ học toàn đi mót than về để tập viết trên nền sân nhà, trên con đường làng.

Ấy vậy mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, đi làm lao lực bao nhiêu năm cũng đến lúc bố của cô bé đổ bệnh. Ông nằm liệt giường, không làm được gì. Mẹ cô bé trút hết tiền của dành dụm bao nhiêu năm để chạy chữa cho chồng. Bố cô bé can ngăn, bảo vợ rằng sống chết có số, phải để dành tiền cho con bé sau này, không nên chạy chữa cho ông làm gì nữa cả. Người vợ không nỡ làm thế, bèn đi vay mượn khắp nơi, tìm thầy giỏi về. Thế nhưng ông ngày một yếu đi. Cô bé thì thương bố lắm. suốt ngày quanh quẩn ở nhà chăm sóc cho bố. Cô bé bảo:

“Bố khỏe lại đi, còn gấp lá cho con chứ bố!”

Không muốn bố phải lo nghĩ, trước mặt bố, cô bé luôn tỏ ra mạnh mẽ, vui vẻ. Thế nhưng hễ ngọn đèn vừa tắt đi, cô bé lại trốn ra sau nhà, khóc thầm một mình.

Rồi cuối cùng tiền cũng cạn và người thì vẫn mất. Bố cô bé ra đi trong một đêm đông lạnh cắt da cắt thịt. Trong đám tang bố, cô bé khóc lịm cả người đi.

Sau khi lo liệu hậu sự xong, căn nhà của hai mẹ con càng lạnh lẽo và xơ xác. Mẹ cô bé còn phải gánh trên vai món nợ lớn từ đợt ốm của chồng. Không những thế, vào một năm khi ông còn sống, vụ mùa thất thu lớn, không được như mọi năm. Gia đình nhà chủ đất đổ vấy tội cho ông làm ăn không chăm chỉ cẩn thận, bắt ông phải đền bù số lượng bị thâm hụt. Khoản nợ đó còn chưa trả đủ. Cả gia đình hai mẹ con điêu đứng. Cô bé phải nghỉ học lớp học yêu thích để đi bán hàng rong phụ mẹ. Những nỗi đau hằn lên gương mặt cô bé.

Thấy thương con gái quá khổ, được hai năm, mẹ cô bé nghĩ tới chuyện đi bước nữa. Có một ông lái buôn từ tỉnh khác đến thấy mến mộ vẻ đôn đả mặn mà của cô bán hoa quả bèn nảy ý kết thân. Mẹ cô bé cũng suy nghĩ lắm, sợ con bé không thích và lòng bà vẫn còn người chồng cũ. Thế nhưng nghề lái buôn làm ăn khá khẩm, món nợ của bà sẽ được trả. Điều quan trọng hơn hết thảy là con bé sẽ được đi học tiếp. Đã không ít lần bà bắt gặp ánh mắt thất thần của con bé khi đi qua sân đình nơi lớp học vỡ lòng vẫn đang diễn ra. Thấy con muốn được đi học với các bạn mà nhà lại không có tiền, thân làm mẹ, bà không thể không xót xa mà suy nghĩ.

Đắn đo rất lâu, bà mới đồng ý với người lái buôn về chung một nhà, mong ông ta yêu thương con bé như con đẻ, cho nó đi học hành tử tế đàng hoàng. Họ chỉ tổ chức một đám cưới nhỏ. Bà rút ruột bán đi căn nhà cũ từng ở rồi dắt con bé theo chồng mới lên thuyền buôn rời khỏi nơi chốn cũ. Bà đi nhưng chết cả nửa tâm hồn.

Dĩ nhiên, cô bé không dễ dàng tiếp nhận mọi thứ mới mẻ như vậy. Cô bé xa lánh người cha dượng dù bề ngoài vẫn lễ phép. Việc có một người thay thế đi vị trí của người bố mình hết mực yêu quý khiến cô bé vô cùng hụt hẫng. Mẹ cô bé thì luôn mong mỗi người cha mới sẽ giúp con gái mình bớt thiếu thốn tình cảm.

Thế nhưng mọi sự không theo ý bà mong muốn. Năm sau đó, gia đình đón thêm một thành viên mới- một cậu con trai. Cô bé có thêm em thì lại rất vui vẻ, suốt ngày quấn quít với em. Người cha dượng có vẻ không thích cô con riêng của vợ động vào con mình nên luôn đuổi cô bé ra xa khỏi đứa em trai. Tuy nhiên ông ta cũng cố gắng làm theo lời thúc giục của vợ: cho con bé đi học. Về với nhau được vài năm, người cha dượng bắt đầu lộ ra những tính xấu. Ông ta rượu chè be bét suốt ngày, hay đi biệt, lại thích trăng gió với gái làng chơi. Lúc này người mẹ vỡ lẽ ra thì cũng muộn. Không những thế, mỗi khi rượu chè về ông ta còn hay thượng cẳng chân hạ cẳng tay với vợ. Cô bé chứng kiến mẹ như thế thì buồn bã không biết nên làm gì. Tuy nhiên cô bé còn quá nhỏ tuổi để nhận thức được hoàn toàn sự việc.

Cũng như bao cô bé ở độ tuổi đó, cô bé rất mơ mộng, điệu đà, bay bổng. Cô bé rất thích trăng và cũng rất thích ngắm trăng. Vầng trăng ngày Rằm có một vẻ đẹp hoàn mỹ mà cô bé không sao với tới. Nó tròn trịa và viên mãn như những gì cô bé không bao giờ có được. Vào những ngày trăng Rằm, cô bé lại ngồi ngắm trăng và nhớ về bố của mình. Ông từng bảo những người tốt sau khi chết đi sẽ được lên trời, lên cung trăng sinh sống. Cô bé ao ước được chạm vào ông trăng một lần.

Năm ấy, gần đến Trung thu, cả làng náo nức cả lên. Ai cũng sắm sửa những cây đèn ông sao đủ sắc màu,

nhập từ trên thành phố về. Những ngày như thế cô bé lại nhớ tới bố mình đến cồn cào. Những khi còn bố, ông đều đi xin được ở đâu về cho cô một chiếc đèn ông sao nho nhỏ hoặc năm nào không có, ông luôn dành mấy buổi tối để làm cho cô một chiếc đèn để đi rước với các bạn trong xóm. Cây đèn ông sao bố làm tuy không đẹp tuyệt vời nhưng lại là món quà quý giá nhất trong lòng cô con gái nhỏ mỗi dịp Trung thu.

Năm ấy cô bé không có gì cả. Người bố dượng mang trống lức lắc về cho đứa con trai chơi, tuyệt nhiên không mua gì cho cô con gái riêng của vợ. Trong nhà có đầy đủ mâm ngũ quả, bánh trung thu nhưng cô bé không buồn đụng tới. Bọn trẻ con trong làng năm ấy khao nhau một bí mật: “Nếu vào ngày rằm trung thu, bắc thang treo lên mái nhà thì có thể chạm vào được mặt trăng...Nếu may mắn sẽ có ông tiên xuống đón lên cung trăng chơi...”

Cô bé nghe được thông tin đó như vớ được vàng. Chiều hôm Rằm đó, khi vừa về nhà, cô bé lại nghe tiếng ầm ĩ phát ra từ trong nhà của mình. Khi chạy vào trong nhà, cô bé lại phải chứng kiến cảnh tượng thường thấy: người cha dượng của mình say lướt khướt và đang đánh mẹ mình tới tấp. Cô bé chạy vào che chắn cho mẹ thì “Bốp”, một cú tát trời giáng bay ngay tới mặt cô bé khiến cô ngã bật xuống đất.

“Cút ra kia! Thứ con hoang!” Lão ta hét lên.

“Con ơi!!” Mẹ cô bé gọi nhưng tai cô bé đã ù cả đi không nghe thấy gì. Nước mắt cô bé tuôn ra giàn giụa, lồng ngực nấc lên từng cơn.

Cô bé trốn ra sau vườn nhà ngồi khóc trong cay đắng. Những lúc như thế này cô bé nhớ tới bố mình vô cùng. Giờ đây gia cảnh đã khảm khá đủ đầy hơn nhưng cả cô lẫn mẹ đều không cảm thấy hạnh phúc. Cô nhớ nụ cười hiền từ của bố mình. Cô bé đã quá chán ngán khung cảnh này. Mẹ cô luôn yêu thương cô bé nhưng bà vẫn phải chăm lo cho đứa con bé nhỏ của mình. Nhiều lúc cô bé cảm thấy mình bị bỏ rơi không ai quan tâm cả.

Ngước đôi mắt đăm lệ nhìn lên trên bầu trời, cô bé nhận ra chỉ có mỗi ông trăng tròn vành vạnh đang chăm chú nhìn mình.

“Bố à...có phải bố đang ở trên ấy không?” Cô bé khẽ lẩm bẩm.

Thế rồi những lời đồn đại cô bé nghe mấy hôm nay bắt đầu văng vẳng trong đầu.

“Vào ngày rằm Trung thu...nếu bắc thang treo lên mái nhà sẽ được lên cung trăng chơi...”

Cô bé muốn được gặp bố, cô bé muốn chạy trốn khỏi thực tại này.

Ở ngoài con đường làng vang lên những tiếng trống rộn ràng của đoàn múa lân đang đi diễu khắp xóm. Trẻ con đang chơi rước đèn. Mặc cho những tiếng động ngoài kia, cô bé dùng đôi bàn tay bé nhỏ cố gắng hết sức khiêng chiếc thang gỗ dựng trong góc sân để bắc lên trên mái nhà, treo lên trên đó. Hôm nay ông trăng rất to, rất đẹp. Cô bé cảm tưởng như chỉ cần leo lên cao chút thôi là có thể chạm vào ông trăng rồi.

Một bước

Hai bước

Cô bé dẫm chân lên chiếc thang gỗ kêu cọt két. Tay cô bé vươn cao về phía trước để có thể chạm ngay vào ông trăng.

Thế nhưng khi đang leo thang dở thì ông bố dượng bước ra. Tay ông ta vẫn cầm chai rượu đang uống dở. Nhìn thấy con bé đang chênh vênh trên thang treo lên mái nhà, ông ta hần học bực tức

“Mày làm cái gì thế? Định phá nhà tao à? Đi xuống mau!!!”

Rồi chưa kịp để con bé kịp phản ứng, hần ta đã chạy lại rung chiếc thang để con bé mau leo xuống. Tuy nhiên hần ta đang là một người say và hần ta không thể kiểm soát được hành động của mình. Lực tác động quá mạnh khiến chiếc thang bật ngửa ra sau. Cô bé leo trên cao tuột tay và ngã xuống đất, đập mạnh xuống nền gạch mấp mô phía dưới. Cổ cô bé là thứ tiếp xúc với nền gạch đầu tiên và nó đã gãy gãy. Máu không chảy ra. Cô bé nằm im lìm như đang ngủ.

Tên bợm rượu lại gần đá đá vào người con bé; “Dậy đi! Mày tính ăn vạ à?”

Phải một lúc sau, hắn ta mới nhận ra sự việc nghiêm trọng. Mẹ con bé vẫn đang nằm bệt ở trong nhà sau trận đòn, mẹ ta không thể làm gì được. Hắn ta hơi run rẩy nhưng vẫn mừng thầm. Hắn ta ngửa mắt con bé từ lâu lắm rồi. Có thêm nó càng tốn tiền ăn học. Giờ chuyện này xảy ra coi như hắn ta diệt trừ được cái gai trong mắt. Hắn vợ vội cái bao tải trong nhà kho rồi bế con bé nhồi vào đấy, vác lên vai.

Lúc này ở con đường phía ngoài vắng lặng. Người dân đều đang tập trung ngoài đình để phá cỗ, không ai để ý đến hắn. Hắn ta mang con bé đi và chôn xuống để phi tang. Xong xuôi, hắn về nhà nghỉ ngơi như không có chuyện gì xảy ra.

Mãi đến khuya, người mẹ mới định thần lại sau nhiều giờ khóc lóc. Bà chờ mãi con bé về nhưng không thấy. Bà đi tìm con bé ngoài đường làng, ngoài sân đình nơi chỉ còn rác rưởi và tàn dư của bữa cỗ cũng không thấy gì. Con bé đã mất tích không một chút dấu vết.

Bà mẹ khóc lóc van nài nhờ người dân tìm kiếm đứa trẻ giúp nhưng không một ai nhìn thấy con bé cả. Người chồng khoát tay: “Nó bỏ đi rồi! Thứ mất dạy...” Và rồi cố gắng dập tắt mọi nỗ lực tìm con của người mẹ khốn khổ...”

Chi ngừng một lúc rồi quay sang nhìn tôi với đôi mắt đầm lệ.

“Nhưng mà cậu biết sao không?”

“Không....” Tôi khẽ lắc đầu.

“Lúc bị chôn...cô bé vẫn chưa chết. Cô bé bị chôn sống trong đau đớn và tuyệt vọng!” Mắt Chi long lên với những vằn đỏ, nước mắt tuôn xuống giàn giụa.

Lần đầu tiên tôi thấy Chi khóc. Những câu chuyện trước cũng rất cảm động thế nhưng cô bé lại không hề khóc.

“Cậu sao thế? Vậy kết thúc ra sao...?”

19. Chương 19: Nguyên Hình

(Về điểm nhìn của ông thầy)

“Sau đó...cô bé đó mãi mãi bị chôn vùi ở nơi ấy, không còn ai ngó ngang tới...Gia đình..chẳng là thứ gì cả!” Giọng con quỷ nhi thì thầm kết thúc câu chuyện. Khuôn mặt cô bé tên Chi đó cúi thấp xuống đầy buồn rầu.

Lúc nó kể xong câu chuyện cũng là lúc tôi lặng người đi.

Đột nhiên thằng bé Bảo im lặng một lúc rồi quay sang hỏi:

“Câu chuyện này là về ai thế? Cô bé đó tên là gì?”

Trước khi con quỷ nhi trả lời, tôi đã biết trước. Đây là câu chuyện về chính bản thân nó, chỉ có cậu bé Bảo ngây thơ nên không nhận ra thôi.

“Chi.”

“Cậu bảo gì cơ?” Có vẻ như thằng bé không nghe rõ nên quay sang hỏi. Con nhỏ vẫn nhìn thằng bé với ánh mắt mòng nước.

Tôi nhìn cảnh này mà tâm can giằng xé. Tôi không biết đây là màn kịch hay là sự thật. Cuộc đời tôi đã tiếp xúc với rất nhiều vong ma hồn quỷ. Chúng vô cùng xảo quyệt và lắm mưu mô. Có thể nó chỉ đang kéo dài thời gian, lấy đi sự thương cảm của chúng tôi để dần dần chiếm đoạt thằng bé mà thôi.

Lúc thằng bé định đưa đôi tay ra chạm vào vai Chi an ủi thì bất chợt tôi phản ứng. Nãy giờ tôi chỉ đứng từ phía sau để quan sát mà thôi. Tôi hét lên: “Bảo! Đừng chạm vào nó!”

Thế rồi tôi nắm lấy vai thằng bé kéo mạnh ra phía sau. Thằng bé đứng giật lùi lại, vai bị tôi ôm chặt.

“ĐỦ RỒI!” tôi nói. “Mày muốn gì ở thằng bé?”

“Con ơi! Đi về!” bà nội thằng bé gọi từ phía sau lưng. Tôi đang tính buông tay ra cho thằng bé chạy về phía gia đình để tôi rảnh rang ăn chú. Không nên chờ đợi thêm nữa, để lâu hơn hậu họa sẽ khó lường. Có lẽ tôi không nên nghe lời lẽ kể lể của lũ ma quỷ. Nếu vẫn để con quỷ nhi này hoành hành, chẳng mấy chốc, những sợi tơ dẫn sẽ bao bọc hết lấy trái tim và khối óc thằng bé. Nó sẽ bị con quỷ nhi này điều khiển, người không ra người, ngợm không ra ngợm, sống lay lắt, không còn được làm chủ cuộc sống của mình nữa. Mặc dù biết là hiện giờ để tiêu diệt một con quỷ nhi đầy oán niệm như thế này là rất khó, nhưng tôi vẫn phải thử. Cách nhanh nhất để loại bỏ bùa chú che mắt mà con quỷ nhi yểm lên nơi này là tiêu diệt nó.

Thằng bé định chạy về phía bà nội thì một lực kéo khiến nó khựng lại. Tôi nhìn xuống và giật mình khiếp đảm. Dù đã từng trông thấy cảnh này rồi nhưng tôi vẫn thấy gai người.

Chúng tôi đang đứng cách con quỷ nhi phải tới 5 mét, vậy mà tay nó vẫn với tới gấu áo của thằng bé và nắm chặt.

Tôi cảm nhận được người thằng bé đang run lên từng cơn. Nó thét lên: “Cậu là thứ gì vậy?”

“Đừng đi...xin hãy giúp tớ...tớ đợi được...” Chi thì thầm với thằng bé.

Tôi nhìn thấy sợi tơ dẫn lại rung lên những ý niệm nhẹ. Con quỷ nhi vẫn đang điều khiển thằng bé.

“Giúp...gì...cơ?...” Thằng bé lẩm bẩm.

Con bé từ từ đứng dậy, tay còn lại cầm lấy chiếc khăn cuốn cổ và từ từ cởi ra. Thế rồi tấm khăn mỏng manh rơi xuống để lộ ra sự thật phía sau.

Đây mới là nguyên hình của nó.

Chiếc cổ đáng nhẽ phải trơn lì, trắng trẻo thì lại thủng mất 1 lỗ ở giữa. Da thịt xung quanh chỗ đó bầy nhầy và xám ngoét. Tôi còn nhìn thấy cả đốt xương ẩn bên trong. Đốt xương đó còn gây làm đôi, mỗi lần cử động lại nhấp nhô trông đến ớn không thể chịu nổi.

Tôi thấy lợm giọng.

Nó bắt đầu khóc bằng giọng khùng khục phát ra từ cái lỗ đó.

“Nhìn đi...nhìn xem hân ta làm gì tớ này...”

Tôi giữ lấy bình tĩnh, lôi từ trong túi ra chiếc quạt phép và dùng hết sức đập thẳng vào tay của con quỷ đang nắm lấy gấu áo thằng bé.

Tôi gầm lên:

“Cút ra! Mau nói thật, nếu không ta sẽ tiêu diệt ngươi đấy!”

Chi rú lên đau đớn ngã bật về phía sau.

“Đừng đi! Xin hãy giúp tớ! Xin hãy giúp tớ...Hãy giúp cả họ nữa! Làm ơn! Đừng để ông ta giết tớ...” Con quỷ nhi gào lên. Sợi tơ dẫn lại truyền đi những ánh sáng màu cam như những tia lửa điện.

Thằng bé đang chạy đi lại khựng lại. Nó quay đầu lại xem con bé định nói gì nữa.

Lúc này nước da cô bé đang vụn vữa ra và rơi xuống. Rõ ràng không phải là một con người.

“Hãy đưa tớ về nhà...Được không? Ở đây lạnh lắm!” Chi khấn nài. Nó vẫn đang cố câu dẫn thằng bé làm theo mục đích của nó.

“Sao ngươi không nói với ta này! Con quỷ con kia! Đừng có mụ mị thằng bé nữa!” Tôi hét lên chỉ thẳng chiếc quạt về phía Chi.

“Ngươi vừa kể cho thằng bé câu chuyện cuộc đời ngươi đúng không? Ngươi nghĩ ta tin ư?”

“Tôi cũng không tin các người! Lũ các người sẽ vùi dập tất cả mọi thứ vào quên lãng...Chúng tôi luôn luôn bị quên lãng...Ông tưởng tôi chưa từng tin sao...Tôi không cần ông phải tin!” Chi rít lên, đôi mắt chuyển màu đen sâu hoắm, cổ nghiêng sang phải 90 độ.

“Tôi cũng từng tìm một người lớn để kể cho họ nghe những câu chuyện của chúng tôi...Thế nhưng bù lại là gì...Cô ta đã gọi thầy pháp như ông tới để đuổi chúng tôi đi...Và chúng tôi vẫn mãi vất vưởng...”

“Chúng tôi? Vậy còn những ai nữa? Kể cả quá khứ của các người có đau đớn đến thế nào, vất vưởng ở đây ôm mối hận không phải là cách! Hãy siêu thoát đi và tìm một kiếp sống mới. Hãy đi đi và buông tha cho gia đình này. Cô bé mà người bắt lấy hiện giờ đang ở đâu, chịu đau đớn thế nào, người còn chưa đủ sân hận sao?? Người kể với thằng bé con thì có ích gì? ” Tôi nói bằng giọng kiên định.

“Chưa được giúp! Tôi không thả cô bé đâu! Bảo là một người tốt, Bảo sẽ giúp được tôi. Tôi đợi bạn ấy lớn, bao lâu cũng được...”

“Thế nhưng người lại lấy dương khí của thằng bé làm nguồn sống ư?”

Nhân lúc con bé vẫn còn đang ở đây, tôi phải tóm gọn nó.

Thế rồi nhanh chóng, tôi rút ra một lá bùa lớn, kẹp vào cánh quạt và đang định đốt lên thì thằng bé chợt túm lấy tay tôi ngăn lại.

”Chú..chú nghe bạn ấy nói được không...?”

“Con đang bị điều khiển! Đừng nói nữa, quay lại chỗ bố mẹ đứng đi.” Tôi nói với thằng bé.

“Cháu không bị điều khiển. Cháu nhớ, cháu biết mà. Chú cứ nghe bạn ấy nói 1 lần đi!”

Tôi thở dài, cau mày lại với lương tâm giằng xé. Sau cùng tôi cất tiếng:

“Coi như ta cho người một ân điển. Người muốn giúp gì trước khi rời khỏi thế gian này?” Tôi hỏi.

“Hãy giúp tôi...về với mẹ. Chuyện qua đã lâu nhưng nỗi đau vẫn còn đấy. Tôi chưa được về với mẹ. Nói với mẹ rằng tôi không bỏ bà mà đi. Sau ngày ấy, mẹ tôi đã khóc mù cả mắt, bị lão ta đá ra ngoài đường ăn xin nay đây mai đó... Có vài lần tôi cố về với bà, nhưng bà không nhìn thấy tôi được...Thế rồi tôi phải chứng kiến bà ra đi ngay trước mắt...Tôi muốn, tôi muốn băm vằm lão già chết tiệt đó ra! Hắn ta...vẫn còn đang sống lay lắt!!!” Chi gào lên với khuôn mặt long sông sọc.

“Được...ta sẽ mang xác người về...Làm theo ý nguyện của người...Nhưng người không thể ra đi với sự hận thù như thế được. Tốt nhất hãy siêu thoát đi! Để ta giúp người luôn...”

“Còn nữa...xin hãy giúp cả họ! Họ đã chờ đợi lâu hơn tôi..Bảo...cậu nghe về họ rồi mà...Cậu sẽ giúp họ chứ?” Con bé nói với tôi bằng đôi mắt ngấn nước rồi lại quay sang nhìn thằng bé. Con quỷ đang xúc động.

Nhân cơ hội này, tôi sẽ trục xuất nó khỏi đây.

Tôi cúi xuống ôm chặt lấy hai tai thằng bé và bảo: “Không được nghe nó. Nó mị cháu đấy, đi về với gia đình. Việc ở đây để chú xử lý được rồi...”

Nói xong tôi đẩy thằng bé thật mạnh về phía sau.

Thằng bé rảo bước chạy đi, người vẫn ngoái về phía sau, tâm không yên. Nó chạy lại phía bà nội. Bà Mỹ đang tay ôm lấy thằng bé vào lòng.

Bất chợt con quỷ hét lên làm tôi không ngờ tới: “Cô Mỹ! Cô nhớ cháu chứ...Đừng để ông ta đuổi cháu đi. Cháu xin cô...”

Lần này nó lại đánh vào lòng thương cảm của một bà già.

“Hôm đó...nếu không có cháu giúp..chẳng phải cô đi rồi sao?” Con quỷ hét lên.

Không chần chừ thêm nữa, tôi rút lá bùa xích ra đốt lên và quạt về phía con quỷ. Những sợi xích dày và óng như tơ tung ra, quạt vào người con quỷ khiến nó ngã bật ra sau và thét lên đau đớn.

“Ta bảo, người nói với ta cơ mà!” Tôi thét.

Tôi không để ý lúc đó cả hai bà cháu đang tần ngần đứng lặng cả đi.

Thằng bé lại chạy về phía tôi, lay lay cánh tay: “Chú ơi...Hôm đó...chính bạn ấy đuổi cháu về...cháu về chậm tí nữa là bà cháu...Đừng đánh bạn ấy nữa...Chú ơi...”

Tôi chưa kịp phản ứng thì bà Mỹ dậm bước về phía trước.

“Con bé Chi...hay bị đánh...trong làng?” Bà già lẩm bẩm, mắt dại cả đi.

Ký ức đang ủa về trong đầu bà Mỹ.

Năm đó bà còn rất trẻ, chỉ tầm hơn 20 tuổi, vẫn còn đang xuân sắc. Bà làm trong ủy ban của xã, hay có việc đi qua ngôi làng bên, chính là ngôi làng bà vẫn đang ở bây giờ. Chính vì hay có việc sang đó nên bà mới quen ông, là chồng của bà sau này. Bà yêu và lấy chàng trai làng bên mặc cho nhiều người phản đối. Năm đó ông bà yêu nhau mà ông bị trai làng bà đánh cho mấy trận nhừ tử mà vẫn không chịu bỏ cuộc. Bà cũng yêu ông bởi cái tính gan dạ và lì lợm đậm chất người lính này.

Có lẽ bà đã quên ngày hôm đó. Bao sao khi lần đầu tiên nhìn thấy Chi trong nhà mình, bà đã thấy quen thuộc đến thế. Hôm đó, bà đi sang làng bên có chút công chuyện, đi qua một con ngách trong làng thì thấy một đám đông lũ con trai đang bầu vào một cô bé con gầy gò. Lũ trẻ hét:

“Nhà mày giàu rồi, đưa tiền ra đây!”

“Đưa hết ra đây không tao đánh cho nhừ tử!”

“Tớ không có!...” Cô bé yếu ớt nói.

“Này thì không! Quen thói tư sản nó quen!” Thằng bé đánh mạnh vào đầu cô bé.

“Anh em, đánh chết bọn tư sản đi! Này thì tư sản!!” Lũ con trai bắt đầu xông vào đánh cô bé.

Nhìn thấy cảnh bất bình không đành lòng, cô Mỹ bèn chạy lại can ngăn, quát chúng nó.

“Tôi là cán bộ trên tỉnh xuống đây! Các cậu muốn bị bắt không?” Cô Mỹ dọa.

Lũ trẻ con thấy thế sợ chạy hết. Cô Mỹ bèn đỡ đứa bé dậy rồi phủi quần áo cho nó.

“Cháu sao không?” Cô hỏi.

“Cháu cảm ơn...” Cô bé khóc thút thít rồi ngẩng lên nhìn cô Mỹ. Đôi mắt cô bé rất sáng, trong như hòn bi ve. Có lẽ thật khó quên gương mặt ấy...

Vậy ra cô bé vẫn còn nhớ tới ơn nghĩa ngày xưa mà cứu lấy bà già trong cơn nguy kịch. Nó biết bà Mỹ ra đi vào lúc nào và nó đã tự tiện xen vào quy luật khó ngừng đó.

...

Bà Mỹ ngơ ngẩn vì sự thật gì đó vừa phát hiện ra, chậm rãi tiến lại gần phía tôi và con quý.

“Giúp nó đi...” Bà tôi khẽ nói với tôi.

“Cô sẽ giúp! Nhưng đừng làm gì hại tới cháu gái cô...” Bà nói bằng giọng run run, hướng về phía Chi.

“Cháu không hiểu? Có chuyện gì vậy...?”

“Con bé này...là người làng tôi. Hồi còn trẻ, tôi từng giúp nó...Giờ thì nó lại quay lại trả ơn tôi. Tôi không nghĩ nó có ý xấu, thầy ạ...” Bà quay sang nói với tôi.

“Cháu vẫn không tin mục đích của nó...bà ạ.” Ông thầy nói. “Giúp nó xong chưa chắc đã tìm được con bé...Tốt nhất là để cháu tiễn nó đi, bùa chú hóa giải ắt sẽ tìm được con bé...Bà đang giúp con quý đang hại các cháu của bà đấy!”

“Tôi không nỡ để những chuyện oan khuất thế này cứ ngủ yên như thế mãi...Dù rất mong tìm được cháu...nhưng...con bé đã chờ đợi ở đây lâu lắm rồi...Tôi muốn giúp...”

Tôi thở dài rồi gật đầu. Thân chủ không muốn tôi cũng không thể ép.

“Âm phần của người ở đâu? Trước tiên hãy hứa người sẽ không câu dẫn thằng bé này nữa?” Tôi quay sang nói với con quỷ đang ngã lặn dưới đất.

Con bé đứng dậy, mỉm cười rồi chỉ tay về phía bờ sông.

Vừa chỉ xong, nó dần tan biến như một làn khói. Tiếng gió xao động xào xạc trên những tán cây.

“Đấy! Nó trốn mất rồi!” Tôi hoảng hốt.

Tôi ra nói qua với bố mẹ thằng bé về quyết định của bà nội thằng bé. Hai người thở dài nhìn bà lão rồi đành gật đầu.

6 người chúng tôi lách thếch đi về.

Tôi quay sang nói với bà thằng bé: “Tạm thời con quỷ sẽ tha cho thằng bé...Lúc này nó còn nhắc đến họ, không biết là những ai, nhưng cháu thấy xung quanh đây âm khí rất mạnh, tụ rất nhiều vong. Trục được hết đi, cháu nghĩ không đơn giản...Họ đều mang oán khí rất nặng và cần sự giúp đỡ siêu độ...Có lẽ ở đây tập hợp nhiều vong hồn oan khuất như con bé đó, và con quỷ muốn cháu giúp đỡ họ...Nhưng điều quan trọng là bây giờ là cần phải đưa con bé siêu thoát đã. Sáng mai cháu sẽ làm lễ tiếp âm xem âm phần nó ở đâu.”

^s!Wd

20. Chương 20: Mồ Hoang Kiếp Lạnh

Đêm hôm đó tôi trần trọc mãi mới ngủ được, Những hình ảnh và câu chuyện tôi được nghe, được chứng kiến hôm nay khiến tôi không sao yên được. Mảnh đời đó, những câu chuyện đó, nếu là thật thì quả rất đau xót. Tôi không ngờ rằng trên cõi đời này lại có nhiều mảnh đời bị lãng quên đến thế. Thế nhưng lương tâm tôi vẫn bị cắn rứt. Hôm nay, tôi đã nghe lời và thương lượng với một con quỷ. Tôi không biết liệu mình có sai hay không. Một vị thầy pháp, tôi có duyên gặp rất lâu rồi đã từng nói với tôi thế này: “Thương lượng và nhân nhượng quỷ dữ là cướp đi cơ hội sống của con người.” Chính vì thế nên tôi luôn giữ thái độ cứng rắn trước những mưu mô xảo trá của chúng nhằm qua mắt con người. Và tôi chưa bao giờ sai.

Thế nhưng hôm nay tôi đã động lòng, tôi đã không diệt trừ con quỷ đó luôn. Liệu tôi có phải trả giá?

Những suy nghĩ miên man làm tôi không ngủ được. Tôi đành dậy từ rất sớm, lục đục chuẩn bị mọi thứ cho buổi lễ ngày hôm nay.

Ăn vội bữa sáng, tôi cùng 2 chú, mẹ hai đứa trẻ và bà nội chúng quay lại khoảnh ruộng ngày hôm qua. Giờ đang là ban sáng nên vong ma quỷ sẽ không hiện hữu được. Tôi lập một bàn thờ nhỏ ở đó, cúng lễ đầy đủ, xin phép thần linh xung quanh cho động thổ dò tìm.

Khẩn xong, đợi tới giờ đẹp, tôi bắt đầu buổi lễ tìm mộ.

Tôi lấy trong túi ra một chiếc đĩa cổ với 5 hòn đá nhỏ. 5 hòn đá này tôi đều lấy từ trên những ngôi mộ thiêng, mộ kết về. Đá rất linh với tử khí. Đối với tôi, 5 hòn đá này chẳng khác nào kim la bàn cả.

Tôi lại gần hướng con bé chỉ hôm qua. Nó chỉ đúng về phía mỏm đá mà 2 đứa hay ngồi đó nói chuyện. Tôi xem xét vùng đất xung quanh. Đây là đất ruộng, vẫn canh tác lâu năm, lấy nước từ con sông đó để tưới tiêu, không có gì bất thường cả. Thế nhưng tôi vẫn phải thử.

Tôi úp 5 hòn đá vào giữa 2 chiếc đĩa cổ, vừa úp vừa xóc lên và nhắm chú. Tôi đứng ngay cạnh mỏm đá đó để nhắm chú.

Tôi dừng lại và khề khàng mở chiếc đĩa ra xem.

5 hòn đá đang tạo thành một hình vòng xoáy. Điều này cho thấy, có tử khí ngay nơi tôi đứng. Nói cách khác, rất có thể âm phần con bé nằm ngay ở đây. Điều này cũng phải thôi vì thông thường, ma quỷ thường vất vưởng ở nơi chúng nằm. Tôi cần phải cải mộ cho nó, đưa nó về bên cạnh mẹ.

Trong thời gian chuẩn bị làm lễ quật mộ vào tối nay, tôi và bà Mỹ phải đi tìm lại mộ của mẹ cô bé. Vì không còn đồ đạc cá nhân hay bất kì thứ gì liên quan đến người này lúc còn sống nên việc tìm mộ hay gọi hồn đối với tôi là khó khăn. Giờ để gọi con quý nhi kia cũng không thể. Giờ chỉ còn có thể trông cậy vào bà Mỹ và trí nhớ của bà.

Bà dẫn tôi tới gặp người trưởng làng cũ, có lẽ là người nhớ rõ nhất mọi việc từng xảy ra trong ngôi làng này nhiều năm về trước.

Người đàn ông già cả mắt mờ mời chúng tôi cốc nước chè. Bà Mỹ cố gắng gợi lại câu chuyện của nhiều năm về trước. Lúc ấy ông trưởng làng vẫn là một thanh niên trẻ mẫn cán hoạt động trong ủy ban xã, được bổ nhiệm làm trưởng làng từ khi hơn 30 tuổi. Giờ ông đã gần 90.

Ông ta chỉ nhớ mang máng về gia đình của cô bé Chi và số phận của mẹ cô bé sau đó. Ngôi nhà họ từng ở bên trái Tây của ngôi làng, gần trạm y tế xã cũ. Từ ngày đứa con gái lớn bỏ đi mất dạng, người mẹ gần như phát điên, ngày nào cũng ngồi ngoài cửa chờ con. Thế rồi bà ta đổ bệnh mắt, hàng xóm láng giềng xung quanh cũng từng cố gắng giúp đỡ, an ủi, động viên. Thế nhưng sự việc dần đi vào quên lãng. Người chồng của gia đình đó lại cực ghét quảng giao, luôn kín cổng cao tường, không giao thiệp với người ngoài. Hàng xóm láng giềng đến thăm nom hỏi han ông ta đều tìm cách đuổi khéo đi. Vì thế nên những người xung quanh cũng thôi, không quan tâm đến chuyện nhà họ nữa. Lí do duy nhất mà ông trưởng làng cũ đã may mắn biết được là do một ngày trời đông ngày đó, ông có việc đi ra bến tàu của tỉnh làm chút công chuyện. Trong thoáng chốc, khi con tàu chở khách sắp chạy, ánh mắt của ông dừng lại ở một bóng người trông khá quen thuộc: một người đàn ông cao lớn bế theo một đứa bé trai tầm 4,5 tuổi, xách theo hành lí bước lên tàu vào những phút chót. Ông nhận ra đó chính là người bố của gia đình đó, đang bế theo đứa con thứ 2 rời khỏi đây. Ông còn thắc mắc người vợ bệnh tật của ông ta đang ở đâu...Hóa ra bà ấy bị bỏ lại nơi này. Ông chồng đã bán quách căn nhà cho một người khác rồi đá vợ ra khỏi nhà, mang theo đồ đạc và đứa con đi biệt mất. Người phụ nữ khốn khổ ấy đành phải ăn xin lê lét, nhiều người cũng giúp đỡ, cũng khuyên bà nên tìm những cơ sở từ thiện để ở, có người cư mang, có cái ăn cái mặc, có việc làm. Thế nhưng bà nhất mực từ chối, bà kiên quyết ở đây để đợi đứa con gái trở về. Ngày ngày bà vẫn cố gom ít rau, dầm ba quả ớt chanh mang ra chợ bán dù đôi mắt không còn nhìn rõ nữa. Lâu dần người ta cũng không thể quan tâm người phụ nữ ấy mãi. Ông trưởng làng chỉ còn biết rằng, bà đã xin nương nhờ được một người phụ nữ nghèo khổ ở làng bên, nương tựa lẫn nhau. Còn bà mất khi nào, chôn cất ở đâu, người làng này không còn rõ nữa.

Tôi bất giác thở dài. Vậy là manh mối có thể sẽ đứt đoạn từ đây. Thế nhưng thời gian không còn nhiều. Tôi phải hoàn thành ý nguyện của con quý nhi này thì nó mới có thể buông tha cho chị của cậu bé.

Bà Mỹ lại dẫn đường tôi sang làng bên. Làng bên cách ngôi làng này phải hơn 1 cây số. Chúng tôi phải bắt xe ôm sang đó.

Vừa đến nơi, chúng tôi lập tức đi hỏi han. Vào cả nhà trưởng làng và vài ngôi nhà khác, vẫn không ai biết tung tích của 1 người phụ nữ nghèo khổ mù lòa từng tá túc ở ngôi làng này. Thật là khó khăn. Tôi và bà Mỹ đứng trong 1 con ngách nhỏ của ngôi làng, bên ngoài một ngôi nhà có dàn hoa phũ đầy. Tôi và bà đang đứng trầm ngâm suy nghĩ tìm cách giải quyết thì chợt một con bướm đậu lên vai tôi. 1 con bướm rất to và đẹp.

Tôi dùng tay phẩy nó đi.

Thế nhưng nó vẫn không đi, vẫn bay lượn chập chờn phía trước mắt tôi. Dấu hiệu trở nên rõ ràng hơn khi một chú chó hoang chạy qua và con bướm đậu lên mình của con chó, chiếc đuôi của nó đang ve vẩy mà con bướm lại không hề bay đi. Quả là một sự lạ.

Thấy thế tôi bèn đi theo con chó ấy, xem nó dẫn tôi đến đâu. Dù gì cũng có điềm lạ.

Tôi và bà Mỹ - 2 người lớn, lăm lăm chạy theo 1 chú chó hoang khỏe khoắn đang đi ở phía trước. Nghĩ thật buồn cười thế nhưng tôi vẫn tin vào linh cảm của mình.

Quanh co một hẻm, trời sắp tối thì con chó chạy tót vào một căn nhà ở cuối một cái ngõ. Ở trong nhà hắt ra thứ ánh sáng vàng vọt của ánh đèn. Tôi và bà Mỹ chạy lại gần. Trong sân nhà vang lên tiếng nói của một người phụ nữ.

“Mít..Mít...đồ ăn này..” cùng tiếng gõ xoang lanh canh.

Cánh cổng đang mở hé, chú chó vừa nãy đã chạy vào trong. Con bướm từ nãy vẫn đang bay dập dờn ở trên cánh cổng nhà.

Tôi mạnh dạn gõ cổng xin bước vào.

“Ai thế? Vào đi!”

Tôi và bà Mỹ cùng bước vào. Trong sân ngổn ngang sắt vụn, ve chai. Căn nhà phía trong cũng nhỏ xíu và xập xệ. Có vẻ như chủ nhà làm nghề thu gom ve chai.

Người phụ nữ vừa cất tiếng mời chúng tôi mới chỉ tầm 40, 50 tuổi. Con chó hoang vừa nãy đang quẩn quanh chân người phụ nữ ấy.

“Chào bà..chào anh! Mọi người đến bán đồ à?”

“Không...Tôi muốn hỏi thăm về một người phụ nữ bị mù, chồng con ruồng rẫy nên sang bên này lánh nạn. Cũng lâu rồi...không biết là...?”

“Ý anh tìm bác Mai à? Bác Mai mất lâu rồi.”

“Chị biết à?” Tôi vội hỏi, mừng rỡ.

“Bác Mai là bạn mẹ tôi. Năm đó bác sang bên này, được mẹ tôi cho gia nhập vào xóm người nghèo bên này, cứ mang lẫn nhau. Năm đó tôi còn bé tí ấy hà! Bác ấy khổ lắm, một đứa con thì bỏ đi, chồng thì ruồng rẫy. Mẹ tôi nói mãi bác mới chịu sang đây ở, vẫn muốn ở bên làng kia để chờ con gái về! Nhưng bên đó thì làm gì còn nhà đâu...” Người phụ nữ trung niên mau mắn nói.

“Vậy giờ chị có biết mộ bác Mai đó ở đâu không?”

“Tôi biết chứ...Năm đó bác ấy bệnh mất sớm vì không có tiền thuốc thang gì cả, lại đau khổ suy nghĩ quá độ. Mẹ tôi thương lắm, chôn ở bãi đất hoang sau làng ấy, năm nào cũng hương khói. Nhưng từ khi mẹ tôi già yếu mất mấy năm trước, bà có dặn tôi là năm nào giỗ bà cũng phải nhớ qua mộ bác Mai thắp hương dọn dẹp. Bác không người thân thích nên con phải làm thay mẹ...” Mắt người phụ nữ nhìn xa xăm.

Tôi thở phào lại cảm nhận mình quá may mắn.

“Bác ấy thiêng lắm đấy. Năm nào ngày giỗ cũng hóa bướm về đậu trong nhà tôi. Tôi sao mà quên được...”. Người phụ nữ lúi húi dọn dẹp sân nhà, xoa đầu con chó. “Ô thế anh với bà đây là sao? Dâu rể họ hàng gì của bác Mai à?” Người phụ nữ hỏi chúng tôi.

“Vâng..con gái của bác nhờ tôi tìm mộ bác về...”

“Sao cô ấy không đến đây?”

“Cô ấy không đến được...Làm ơn nhờ chị dẫn tôi ra mộ thắp hương cho bác...”

Tôi trầm nghĩ, có lẽ người mẹ này cũng đang rất nóng lòng muốn đoàn tụ với con gái nên đã hiện về chỉ dẫn cho chúng tôi.

Người phụ nữ vào trong nhà dặn chồng con làm gì đó rồi tắt bật chạy ra, định dẫn chúng tôi đi luôn. Con chó lúc nãy chạy theo quẩn chân chúng tôi. Tôi xoa đầu nó: “Cảm ơn mày nhé!” rồi vui vẻ hỏi người phụ nữ: “Chó nhà chị à?”

“Không, chó hoang ấy, nhưng mà nó ngoan lắm. Nhà tôi nghèo làm gì có điều kiện nuôi chó. Con Mít này thỉnh thoảng qua nhà tôi chơi nên tôi cho nó ăn thôi. Chó đến nhà thì sang mà, hi hi...”

Trời xầm xẩm tối, chúng tôi mới ra tới khu đất sau làng.

Người phụ nữ dẫn chúng tôi đi tít sâu vào trong, bước qua vài khu mộ nữa mới tới. Ngôi mộ của mẹ Chi nằm sâu bên trong, không có bia gì cả, chỉ có một cọc gỗ đánh dấu, ghi tên tuổi, năm mất. Ngôi mộ đắp cao, xanh cỏ, đồ cúng chẳng có gì, chỉ có độc bát hương với vài chân hương. Tôi nhìn mà xót xa quá đỗi. Quá cảm cảnh cho thân phận người phụ nữ lấy chồng tha hương lại bị ruồng bỏ ở đây, ngôi mộ không có mấy ai hương khói.

Tôi và bà Mỹ lập tức giở túi đồ lễ đã chuẩn bị sẵn ra, bày biện dâng hoàng trên mộ phần người đàn bà xấu số. Tôi lầm rầm khấn vái hơn 15 phút, mong bà yên nghỉ, phù hộ độ trì cho tôi có thể cúng siêu độ cho con gái bà, đưa con bé về đây an táng suôn sẻ, cho mẹ con trùng phùng. Trong thời gian đó, con bướm chỉ đường cho chúng tôi vẫn bay lượn rập rờn xung quanh.

Xong xuôi, tôi cảm ơn người phụ nữ trung niên, cảm ơn vì chị đã hương khói cho bà Mai suốt mấy năm trời, dù của cải chẳng có là bao.

Tôi lập tức trở về làng để làm lễ động thổ, tìm xác cô bé con.

Tối hôm ấy, trong ánh lửa bập bùng của đồng lửa được nhóm lên gần đó, tôi lập một đàn lễ và lầm rầm khấn vái, mong thần linh phù hộ nhanh chóng tìm được mộ phần của con bé.

Sau đó, hai chú cùng vài người thợ đẩy bật hòn đá kia lên và bắt đầu đào xuống, đào lan ra cả xung quanh. Từng lớp đất được xới tung lên nhưng mãi chưa thấy hài cốt nào cả. Tôi hơi sốt ruột. Đào càng sâu xuống thì nước sông từ đâu dâng lên càng nhiều. Thế này cần phải có máy hút nước hỗ trợ mới mong xong nhanh được.

21. Chương 21: Trùng Phùng

Ngay sau đó, tôi nhờ bố cháu bé đi vào trong làng mượn thêm một chiếc máy hút nước để tiếp tục công việc đào xới. Vì hầu hết dân làng đều theo nghề nông nên việc mượn một chiếc máy thoát nước động ứ trong ruộng không hề khó khăn. Chúng tôi cứ vừa hút nước ứ vừa tiếp tục đào sâu xuống dưới thêm 1 tiếng đồng hồ nữa. Đúng đến lúc tôi đang nản chí, không hiểu mình sai ở đâu thì người thợ cả chợt reo lên từ dưới chiếc hố sâu.

“Thấy rồi! Hình như là thấy rồi đấy thầy ơi!”

Tôi vội vàng chạy lại miệng hố rồi nhìn xuống dưới. Lấp ló lẩn ở trong đất và nước đục ngầu là hình dáng 1 bộ xương nhỏ, trông rõ ràng là của trẻ con. Tôi chỉ nhìn thấy thấp thoáng xương sườn với xương cánh tay lẩn trong bùn đất. Tôi bất giác cảm thấy nghẹn giọng. Nước dưới đáy huyệt còn đang ngập tới hơn mắt cá của người đàn ông đứng dưới đó đào. Điều này chứng tỏ con bé bị chôn chỉ bọc trong bao tải, đào sâu chôn chặt không có lối thoát, ở đây không biết đã bao nhiêu năm trời không một ai biết tới. Thời gian qua đi, mộ của con bé sục dần về phía sông, nước sông ngấm vào vô cùng lạnh lẽo, vong hồn đói rét, cô đơn.

Đội thợ nhanh chóng đưa hài cốt của con bé lên trên để rửa ráy, xếp vào chiếc tiểu đã chuẩn bị sẵn. Tôi nhìn thấy rõ ràng đốt sống cổ của bộ hài cốt nhỏ đó bị gãy làm đôi. Thật đáng sợ.

Sắp xếp xong xuôi, đội ở lại lo lấp đất, tôi cùng với những người khác xin phép dời mộ cải táng rồi bắt đầu đưa chiếc tiểu nhỏ - những gì còn lại của một kiếp người lầm than sang phía bên kia làng. Mọi chuyện cần phải chấm dứt trong đêm nay.

Chúng tôi đưa tiểu của con bé về khu đất nơi mẹ cô bé đã yên nghỉ. Đoàn người đi không kèn không trống, lặng lẽ trong đêm tối mịt mùng. Đội thợ lại tiếp tục đào một chiếc huyệt nhỏ ngay bên cạnh ngôi mộ cũ của người đàn bà tội nghiệp kia. Vì tối đó phải liên tục đào xới nên trông ai cũng mệt lử cả rồi. Đào xong xuôi, tôi đợi giờ đẹp sẽ làm lễ cầu hồn, cúng cầu siêu và hạ thổ.

Cuối cùng giờ khắc cũng đã đến. Tôi bày biện đồ cúng rồi bắt đầu lầm rầm khấn vái, gọi hồn con bé về nhận nhà mới. Tôi thấp ba nén hương trầm, cầm chiếc chuông lắc lên từng hồi theo điệu nhảy. Những người xung quanh im lặng đứng nhìn trong trầm lắng. Dự buổi lễ này chỉ có những người thợ, bà và bố 2 cháu bé, người con gái của bà bán ve chai. Tất cả họ đều im lặng để giữ sự tôn nghiêm. Ai cũng mong giây phút hai linh hồn cô đơn này gặp lại nhau và những cơn ác mộng chấm dứt.

Những cơn gió lại bắt đầu thốc lên từ những bụi rậm xung quanh. Con bướm chúng tôi bắt gặp chiều nay lại xuất hiện từ một góc tối nào đó, bay lượn trên ngôi mộ.

Một cơn lạnh buốt sượt qua người tôi và bất thành linh tôi thấy có bóng người ngồi bên cạnh ngôi mộ cũ đó.

Đó chính là con bé tên Chi, nó đã về đến đây. Con bé cứ ôm lấy mồ đất chứa tro tàn của người mẹ mà khóc thảm thiết.

“Con đây! Con về với mẹ rồi đây! Mẹ ơi! Mẹ đợi đã quá lâu rồi...”

Con bướm cứ bay xung quanh vong hồn con bé.

Tôi cất tiếng: “Giờ cô nhận mộ đi, sẽ mãi mãi được ở bên mẹ. Sau đó hãy đi về phía ánh sáng để tìm sự thanh thản, rời bỏ thế gian này không vương vấn nữa...Mẹ cô cũng không còn hồn phách ở thế gian này nữa, đành phải hiện về bằng một hình dáng khác. Bà đang đợi cô phía bên kia thế giới, hãy siêu thoát đi!”

“Không được! Còn hẩn ta thì sao! Hẩn ta vẫn còn sống lay lắt, tôi phải tìm hẩn đòi tội!” Con quỷ nhi gào lên.

“Giờ vụ án đã quá lâu rồi, không còn manh mối nào để cảnh sát bắt tay vào điều tra nữa. Nhân chứng cũng người còn người mất. Điều cô mong muốn nhất chẳng phải là gặp lại mẹ sao? Giờ hãy từ bỏ mọi hận thù đi. Nên nhớ, gieo nhân nào gặt quả nấy, người như hẩn ta sẽ phải trả nghiệp tới ngàn kiếp. Hãy để số phận tự đưa đẩy, đừng ôm hận thù oán niệm nữa!” Tôi ân cần nói với hồn ma con bé.

Nó trầm ngâm rồi rên rỉ trong tiếng khóc. Tôi lại thúc thêm.

“Hãy buông bỏ đi rồi đầu thai sang một kiếp sống mới. Cô đã vất vưởng ở đây quá lâu rồi. Tất cả mọi người ở đây đều chứng kiến, đều hiểu những đau khổ oan khuất của cô. Chúng tôi sẽ không bao giờ quên lãng đâu. Hãy yên tâm ra đi nhé...!”

“Vậy ông hãy hứa rằng, đến tìm hẩn ta và nói với hẩn ta rằng, tôi và mẹ tôi đã đoàn tụ. Những gì hẩn làm, sẽ có ngày hẩn phải trả đủ!”

Tôi đành gật đầu.

“Giờ hãy giúp tôi nhìn thấy ánh sáng được không?” Con bé cuối cùng cũng nói nên câu trong tiếng nghẹn ngào.

Tôi mỉm cười.

Tôi ra hiệu cho những người thợ hạ dần chiếc tiểu nhỏ xuống mộ rồi lấp đất lên.

Làm xong tôi mới lúi từ trong túi ra chiếc kéo quen thuộc.

Tôi đốt tấm bùa rồi để ánh lửa màu xanh liếm đen lưỡi kéo. Lưỡi kéo nóng ran nóng đỏ cả lên. Tôi kê tay vào sợi tơ dẫn vẫn đang lấp lánh trước mặt tôi rồi mới hỏi:

“Cô bé đồng ý từ bỏ oán niệm hận thù, vì vậy không cần Bảo nữa nhé? Hãy cắt đứt liên lạc với thằng bé nhé!”

Cô bé khẽ gật đầu rồi chợt nhiên nói:

“Từ từ đã...Xin hãy hứa giúp tôi một điều nữa...”

“Điều gì nữa?”

“Xin ông hãy theo sự giúp đỡ của Bảo, hãy giúp đỡ những người giống như tôi, ở cạnh tôi bấy lâu nay. Tôi đã kể hết cho Bảo nghe câu chuyện của họ. Họ sẽ tìm đến ông...Xin hãy giúp đỡ họ!”

“Được...nếu họ đến tôi sẽ giúp...” Tôi nói.

Con bé khẽ gật đầu, mắt lại rơm rớm: “Hãy nói với Bảo, tôi rất cảm ơn và chào tạm biệt. Cảm ơn vì đã lắng nghe tôi từng ấy thời gian dù cậu bé có sợ hãi thế nào. Bảo rất dũng cảm và tốt bụng. Tôi sẽ rất nhớ cậu ấy! Thật tiếc khi hôm nay cậu bé không ở đây”

Tôi gật đầu xác nhận.

Xong tôi đưa một đường kéo thật ngọt cắt đứt sợi tơ dẫn kết nối giữa Bảo và vong quỷ nhi kia. Đúng là khi ý chí đã không còn thì sợi tơ thực sự dễ cắt. Vong hồn cô bé giạt về phía sau như bị phản lực. Nó ôm lấy ngực như vừa bị mất đi vật gì quý giá lắm.

“Cô bé ở đâu?” Tôi hỏi con quỷ nhi.

“Hãy đi theo những viên gạch ánh vàng...” nó nói vậy.

“Chào tạm biệt!” Bà Mỹ đứng phía sau tôi đang chấp tay khấn vái, nói với con bé như vậy.

Tôi làm lẩm nhẩm chú và nhảy múa lên. Cầm một chiếc bình tôi lấy cành liễu vẩy nước thánh về phía hồn ma con bé đang đứng. Tôi đọc kinh cầu siêu, mong linh hồn cô bé siêu thoát, từ bỏ hận thù và ra đi thanh thản. Tay tôi vừa đốt tờ sớ cầu siêu và nhẩm chú. Tờ sớ cháy bùng bùng trong ngọn lửa. Khi tờ sớ cháy hết cũng là lúc con bé reo lên: “Mẹ! Con nhìn thấy mẹ rồi...”

Thế rồi cô bé đi về phía sau, từ từ mờ nhạt dần. Tôi còn thấy cô bé vẫy tay và cúi đầu cảm ơn.

Vong ma biến mất trong màn đêm tịch mịch và một cơn gió nhẹ. Tôi và mọi người tập trung đốt thêm nhà cửa, vàng mã cho mẹ con hai người ngay trước mộ. Họ đã đói rét không biết bao nhiêu năm rồi. Chúng tôi cũng cúng cả hoa quả và bánh kẹo, hương khói nghi ngút.

Bố cậu bé bảo với tôi: “Tìm xong con bé, em sẽ xây lại mộ cho hai mẹ con, quanh năm hương khói!”

“Tôi cũng nói: ”Mong anh giữ được lời hứa của mình...”

Hóa vàng mọi thứ xong, chúng tôi thu dọn rồi lục tục rời đi. Lời chỉ dẫn sót lại của vong quỷ còn mơ hồ, tôi vẫn lo lắng trong lòng. Lúc này trời cũng đã khuya lắm rồi, phải tới 2,3 giờ sáng. Cả đoàn cứ mệt lử cả đi.

Chúng tôi lại đi xe đã hẹn trước để về ngôi làng cũ. Lúc này mây đã trôi ra xa, để lộ vầng trăng gần tròn hẳn trên nền trời. Tết Trung thu tới rất gần rồi, cũng gần ngày giỗ của cô bé tên Chi đó. Tôi thầm nghĩ.

Vừa bước xuống cổng làng, tôi đã thấy một điều lạ.

Ánh trăng chiếu vàng vạc xuống dưới ngôi làng im ắng và tăm tối trong màn đêm. Dưới chân tôi, một vài viên gạch ánh lên những tia vàng như một thứ bột kim tuyến ai đó đánh rơi xuống con đường làng.

Tôi hết sức mừng rỡ rồi chạy theo những viên gạch đó. Mọi người ở phía sau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có 2 ông chú và bố của hai đứa trẻ chạy theo hốt hải.

Những viên gạch dẫn tôi bước vào làng quanh co. Tôi dẫm lên những viên gạch đó cho tới khi nó dừng lại ở trước một đụn rơm to.

“Gì thế hả thầy???” Bố mấy đứa trẻ đuổi kịp tôi xong bèn hỏi.

“Chỉ dẫn dẫn tôi tới chỗ này...”

“Chỗ này là đụn rơm của mấy hộ gần đây, thu gặt xong thì gom xác lúa lại, sau rút cho bò ăn ấy mà...Tức là sao hả thầy???”

“Thế giờ có gỡ được rơm xuống không?”

“Rút ra thì...được nhưng mà chưa xin phép họ...” Ông bố ngập ngừng.

“Rút rơm ra đi...” Tôi nói trong khi bản thân mình vẫn còn hồ nghi vô cùng.

Thế là 3 người đàn ông, làm theo hướng dẫn của bố hai đứa trẻ. Rút dần dần đụn rơm to ra. Đụn rơm dần dần thụt xuống.

“Ồ! Có người trong này...” Chú Cả thét lên.

Nói xong cả 3 châu đầu và giữa bó rơm và lôi ra một người. Đó chính là một cô bé tầm tuổi thiếu niên, mắt nhắm nghiền, nằm co quắp ở giữa đụn rơm đó.

“Con ơi!” Ông bố thét lên hoảng hồn, khẽ lay lay đứa trẻ, thế nhưng mắt nó vẫn nhắm nghiền.

“Thầy ơi...làm sao bây giờ...Con bé sao thế này...”

Tôi chỉ cảm thấy sự lạ. Con bé đã mất tích ngót ngét 5,6 ngày giờ. Tôi cứ tưởng nó vẫn được ăn uống đàng hoàng, chỉ là bị che giấu mất đi ở đâu. Hóa ra con bé ở ngay trong làng, tất cả những ngày qua, nó bị giấu kín trong đống rơm. Tôi đưa 2 ngón tay sờ đường mạch trên cổ con bé. Vẫn đập bình thường.

“Con bé không sao đâu! Anh cứ bình tĩnh xem nào...”

Tôi nghi ngờ cô bé ngủ mê do bùa chú nào đó.

Tôi xin phép bố đưa bé khê vén áo cô bé lên để lộ ra phần bụng. Tôi lấy từ trong túi ra một lọ mực đỏ, khê chấm bằng hai đầu ngón tay rồi vẽ đường xoáy ốc quanh rốn cô bé cùng vài con chữ. Cách này rất hiệu quả để thức tỉnh những người bị ngất do bùa chú, bệnh tật. Trước đây tôi cũng từng làm cách này để đánh thức những con người trọng bệnh, tỉnh dậy một lần cuối trước khi đi về cõi vĩnh hằng, tạo cơ hội cho họ kịp trăng trối với người thân. Tôi ấn mạnh vào nhân trung của cô bé rồi sau đó dùng tay phải ấn mạnh thêm 3 lần nữa vào khu vực vẽ chú.

Đến lần thứ ba, cô bé bật dậy, hớp hơi và ho sặc sụa, đồng thời nôn ra một con ấu trùng nào đó.

Đó chính là ấu trùng của con ngài bay đêm, chỉ có vào mùa hè. Đây cũng chính là một loại bùa cổ, ngâm ấu trùng ngài vào miệng sẽ giữ cho con người trong trạng thái ngủ đông không cần ăn uống gì. Có lẽ vong quý nhĩ kia muốn dùng cô bé này để thức ép Bảo nhận lời và làm theo ý mình nên đã cho cô bé ngâm bùa, giấu kín vào trong ụ rơm to trong làng.

Cô bé tỉnh dậy và không nhớ gì về cái đêm bị đưa ra khỏi nhà. Cô bé chỉ nhớ đêm đó cô bé đi ngủ, trong đầu chỉ còn văng vẳng bài hát chưa nghe thấy bao giờ.

Cô bé được đưa về nhà, cả nhà mừng mừng tủi tủi. Khi cả nhà quây quần bên nhau cũng là lúc ánh dương đầu tiên của ngày mới ló rạng. Tôi đứng từ xa nhìn ngắm cuộc đoàn tụ. Tôi bất giác thở dài và suy nghĩ. Gánh nặng của những lời hứa vẫn còn đè nặng trên vai tôi. Có lẽ tôi vẫn phải ở lại đây hoàn thành lời hứa của mình cùng với sự giúp đỡ của thằng bé Bảo...

) M

22. Chương 22: Cuối: Trung Thu

(Trở về điểm nhìn của Bảo)

Tối nay là Trung thu. Bọn trẻ con trong làng đang chuẩn bị náo nức lắm. Đêm nay sẽ có lệ phá cỗ ngoài sân nhà văn hóa, chỗ mà chúng tôi hay chơi bi chơi trò chơi ngoài ấy. Mọi năm đến Trung thu là vui lắm, được ăn bao nhiêu bánh kẹo, lại còn được xem múa lân nữa, thế nhưng năm nay tâm trạng tôi lại khác.

Đêm hôm trước, trong khi tôi đang ngủ với mẹ thì bố và bà đưa chị về. Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy mới biết chị đã về. Chị gái tôi ở đâu suốt những ngày qua, tôi cũng không hiểu. Tôi chỉ biết mang máng rằng có liên quan gì đó đến Chi.

Ông thầy bố mẹ tôi mượn về hôm qua vừa làm lễ cúng bình an gì đó cho gia đình suốt cả sáng, tôi và chị cũng phải ra chấp tay khấn vái. Ông thầy hơi chiếc bùi nhùi phát ra mùi hương gì đó xung quanh người tôi và chị tôi, nói là để tẩy uế. Xong xuôi, ông thầy tặng cho tôi và chị mỗi đứa một tấm bùa, dặn là phải giữ trong người. Bố mẹ tôi còn giúp thầy làm điều gì đó, như chôn một chiếc cọc sắt cuốn rất nhiều chỉ đỏ xuống khu vườn sau nhà, nói là để trấn đất, không cho vong ma hồn quỷ bước vào ngôi nhà tôi quấy nhiễu nữa. Ông thầy cũng đã chuẩn bị sẵn cho nhà tôi một chiếc gương bát quái, định gắn vào trước cổng nhà, thế nhưng lúc định treo lên gần thì ông lại ngăn ngừa. Ông chép miệng:

“Thế này thì lại không vào nhà được nhĩ...” Xong ông lại đổi ý treo tạm lên trước cửa nhà chính. Tôi không biết ông đang chờ ai vào nhà.

Những xáo trộn trong gia đình tôi những ngày qua vẫn còn để lại dư chấn trong lòng tôi. Những ngày ấy tôi hầu như chẳng nhớ được gì mấy. Chỉ nhớ có những lúc tâm trạng thực sự khó chịu, rồi mong muốn cũng biến đổi đi. Ngày trước, khi những nhân vật trong câu chuyện của Chi kể tìm đến tôi mỗi đêm khiến tôi vô cùng hoảng sợ. Thế nhưng chẳng hiểu sao những ngày sau ấy, đôi chân thôi thúc tôi đi về nơi chốn ấy, gặp Chi, để nghe nốt câu chuyện.

Khi sự thật lộ ra rằng tôi đã làm bạn với một vong ma suốt thời gian qua, tôi cũng đã rất sợ. Cả đêm hôm đó về tôi trằn trọc mãi không ngủ được. Tôi những tưởng cô bé là người, một cô bạn mới xinh xắn, dễ thương mà tôi may mắn có cơ hội được trò chuyện cùng. Buổi tối khi được nghe câu chuyện cuối cùng ấy, tôi đã rất hoảng sợ. Những giây phút khi Chi níu lấy gấu áo tôi hay khi cô bé cởi chiếc khăn quàng cổ ra, tìm tôi như đông cứng lại và chân tay bủn rủn. Trước giờ tôi cũng mang tiếng gan dạ ở trong làng, chuyên đi dọa ma mấy đứa con gái, thế mà khi tận mắt chứng kiến những khung cảnh như thế, tôi lại nhận thấy nỗi sợ quả thực không có giới hạn. Tôi cũng thật quá ngây thơ. Trước giờ khi gặp Chi, lần nào cô bé cũng diện bộ trang phục đơn giản của ngày hè đó. Bộ quần áo cô bé khoác trên người có lẽ đã lỗi mốt lắm rồi, thế nhưng tôi lại chẳng hề để ý. Lúc nào Chi cũng đeo một chiếc khăn voan mỏng quanh cổ, dù trời có nóng nực tới mức nào. Tôi cũng có đôi lần thắc mắc ở trong lòng: “Chi không thấy nóng sao?” Thế nhưng tôi lại chắc lưỡi cho qua. Đám đàn bà con gái lắm chuyện lắm, không quan tâm thì tốt hơn. Thế mà ai ngờ là...

Mối quan hệ của tôi với hai thằng bạn thân mới được cải thiện hơn từ cái lần tôi giận chúng nó. Khi cả ba thằng ngồi lại với nhau và trò chuyện thì tôi mới vỡ lẽ ra nhiều điều.

Tất cả những lần tôi bắt gặp chúng nó trên con đường làng đều không phải. Có lẽ là do tôi nhìn nhầm hoặc do điều gì đó gây ra ảo giác. Thằng Hưng chưa bao giờ chạy ra sau làng. Vụ bộ lego mới, thằng Hưng cũng chưa hề nói với thằng Tuấn. Vào buổi tối hôm đấy, thằng Tuấn sang nhà anh họ ở tận trên tỉnh ăn giỗ, không hề có ở trong làng. Vậy thì ai là người vào tận sân nhà rủ tôi ra ngoài chơi? Nghĩ tới đó tôi vẫn còn rùng mình. Có lẽ đó là từ mà ông thầy thường hay nói với bố mẹ tôi: “Cầu dẫn”.

Câu chuyện của Chi về ngày tết Trung thu vẫn cứ ám ảnh tôi mãi. Vì thế nên ngày đó không còn vui như thường nữa. Tôi cứ đi ra đi vào cả ngày, trong lòng day dứt. Bố mẹ cũng không nói gì cho tôi nhiều về những việc thực sự đã xảy ra trong đêm đó. Tôi chỉ biết rằng Chi đã từng muốn tôi giúp đỡ làm việc gì đó, giúp cả cô bé lẫn những con người trong những câu chuyện mà Chi kể cho tôi. Chi đã mượn lời bài hát đó để kể cho tôi những câu chuyện buồn của những kiếp người bị quên lãng. Việc Chi nhờ tôi giúp, bố mẹ đã thay tôi làm rồi. “Từ nay con không phải bận tâm, cũng không được tự tiện kết bạn với người lạ nữa...” – bố mẹ tôi đã nói như vậy. Ngôi mộ của Chi giờ cũng đã được chuyển về bên mẹ rồi. Thế nhưng tôi vẫn cảm giác tôi chưa làm gì được cho cô bé, dù cho cô bé có tin tưởng tôi hết lòng và điều đó làm cho tôi day dứt. Ngay thậm chí, giờ cô bé đang ở nơi nào, tôi cũng không được phép biết. Cảm giác hụt hẫng như là, một thứ quen thuộc tự dưng biến mất.

Sau vụ việc ấy không chỉ có tâm trạng tôi không như cũ mà những điều quen thuộc xung quanh tôi cũng không còn như xưa. Bạn bè ở lớp không còn thân thiện với tôi như trước nữa, trừ hai thằng Tuấn và Hưng vẫn không hề thay đổi thái độ. Có vài đứa còn ra trêu: “Ê! Thằng chết đói! Hôm nay mày ăn đủ chưa? Uống thuốc chưa đấy?” làm tôi vô cùng khó chịu. Thằng Tuấn sừng cò cả lên định cho mấy thằng kia ăn đấm. Thằng Hưng gằn: “Chúng mày không biết cái gì thì im đi!”. Nhìn hành động của chúng nó như thế, tự nhiên tôi lại thấy cảm động. Tình bạn không phải là vô giá trị. Chúng nó vô cùng thông cảm cho tôi, không bao giờ thấy nhắc lại chuyện cũ, cũng không tỏ mò hỏi han gì tôi hết. Tôi thấy chúng nó chỉ lo lắng cho tôi là phần nhiều. Người dân trong làng cũng hay nhìn vào tôi với ánh mắt kì lạ. Tôi cũng kệ.

Bố tôi đã mua cho bà tôi chiếc đài mới, bà vẫn giữ thói quen nghe đài trước khi đi ngủ, Chiếc đài cũ không hiểu sao đã hỏng đi rồi. Chiều tối hôm đó, đài chỉ phát những chương trình từ thiện Trung thu và những bài hát Trung thu. Bài hát quen thuộc của Chi cũng vang lên đôi lần, cứ hề nghe thấy tôi lại thấy bà khẽ thở dài. Không ngờ ẩn sau bài hát lại là những câu chuyện buồn như vậy.

Lúc sau, trước giờ cơm, ông thầy lại lôi tôi ra một góc, cùng ngồi dưới mái hiên nhà trò chuyện.

Thầy hỏi: “Cô bé tên Chi gì đó, có kể cho con một vài câu chuyện đúng không?”

Tôi ngập ngừng suy nghĩ rồi khẽ gật.

“Thế con có thể kể cho chú nghe những câu chuyện đó được không?”

Tôi lại trầm ngâm suy nghĩ. Kí ức của một buổi tối nào đó vọng về:

“Này tớ bảo! Những chuyện tớ kể cho cậu, cậu không được nói với ai nhé! Được không...?”

Tôi đã từng hứa với Chi như vậy rồi. Chuyện tôi ra gặp Chi mỗi buổi tối, hay là câu chuyện cuối cùng, chỉ là do bố mẹ tôi đi rình theo mới vô tình biết được thôi.

Thế nên tôi mạnh dạn lắc đầu.

“Không được đâu ạ...Chuyện một mình cháu biết thôi. Cháu hứa vậy rồi.”

Ông thầy lại nói tiếp:

“Cháu yên tâm. Bạn Chi đó có nhắn nhủ với chú là những người trong câu chuyện ấy cần được giúp đỡ, khi cần hỏi điều gì, hãy nhờ cháu nói. Nếu cháu không nói ra thì sao chú biết họ cần giúp đỡ gì được, phải không? Cháu nói ra thì chú mới giúp được họ như chú đã giúp bạn Chi chứ?”

Tôi ngồi suy nghĩ rất kỹ với lời đề nghị của ông thầy. Thực ra khi mang trong mình quá nhiều bí mật như thế, tôi cũng không cảm thấy thoải mái. Tôi còn không biết mình nên làm gì để giúp đỡ họ. Thậm chí tôi còn cảm thấy rất sợ hãi nếu như họ tìm đến tôi...Vậy nên nếu có người giúp đỡ được họ thì cũng may rồi.

“Ừm...vâng...Cháu kể cho mỗi chú thôi nhé...”

Ông thầy mỉm cười hiền. “Thế tốt rồi. Giờ kể chú nghe đi.”

Thế là trong vòng nửa tiếng, tôi cố gắng đem kể tất cả những câu chuyện tôi được nghe Chi kể, một cách ngắn gọn nhất, cho ông thầy nghe. Câu chuyện về ông Tân Cuội với mối tình dang dở, câu chuyện về tiếng lòng của Phong trong những cơn gió đầu mùa hay là gia đình chia ly của vợ chồng người hát xẩm, tái sinh trong hình dạng con dế mèn kêu đêm, cả câu chuyện của anh Sáng, tìm đường leo lên đồi, đến chỗ hẹn gặp người yêu nữa. Những câu chuyện nghe mới đầu thật vô lí, như những câu chuyện cổ tích vậy.

“Chú có tin không? Có lần cháu gặp họ rồi đấy.” Tôi quay sang nhìn ông thầy.

Ông nói chậm rãi: “Chú tin chứ.”

Tối nay bố mẹ tôi lại giục tôi đi chơi chứ không quất nạt bắt ở nhà hay về sớm như mọi khi. Ngay từ chiều bố tôi đã mua về cho chị em tôi hai cái đèn. Tôi thì là một cây đèn ông sao bóng kính to dùng trông rất oách, chị tôi thì bố mua cho một chiếc đèn lồng có nhạc bên trong trông rất xinh. Chị tôi lấy bố: “Bố này! Con lớn rồi sao chơi được mấy thứ này nữa...”. Bố tôi chỉ cười khì khì: “Tối dẫn em ra ngoài nhà văn hóa phá cỗ nhé! Nhớ là đi thẳng ra đấy, không la cà đâu nhe. Đi đi cho thay đổi không khí. À, đừng quên cái bùa nhé!”

Nhà tôi chưa ăn cơm xong, hai thằng Tuấn và Hưng đã í ới ngoài cổng nhà.

“Ê Ê! Thằng Bảo! Đi chơi đi nhanh lên!”

Tôi đặt bát cơm ăn dở xuống rồi chạy ra. “Đúng là Tuấn với Hưng không thế?” Tôi đề phòng.

“Chả chúng tao thì ai. Mà bị điên à?” Chúng nó cười.

“Im để tao hỏi thằng Tuấn. Thằng Hưng hồi 5 tuổi trèo cây gì ngã gãy tay?”

“Cây ổi nhà bà Sáu chứ cây gì nữa.” Thằng Tuấn đáp.

“Thế còn thằng Hưng. Tao bị con chó màu gì đuổi hồi năm lớp 2?”

“Con chó đen.” Nó đáp gọn lỏn.

“Chuẩn rồi đấy! Đợi tao lấy đèn rồi đi!”

Nói xong tôi chạy vào nhà vợ vội cái đèn rồi chạy ra với chúng nó, mặc kệ chị tôi ra sau cũng được.

Ba đứa chúng tôi chạy đi trên con đường làng. Tới ngã ba nơi dẫn tới con sông sau làng ấy, chợt nhiên tôi ngập ngừng. Một ý định chợt thôi thúc tôi.

“Gì thế mày, đi nhanh lên, lại sao đấy?” Thằng Hưng nói.

“Tao...muốn làm một việc này...Bọn mày đi với tao được không?”

“Ê, mày còn tỉnh táo không đấy?” Thằng Tuấn ngó vào mặt tôi.

“Yên tâm tao còn tỉnh táo. Tao ra đó đúng lần này nữa thôi rồi không ra nữa!”

Nói xong tôi chạy biến theo con đường cũ. Hai thằng bạn tôi đành chạy theo sau.

Tôi chạy thẳng ra thửa ruộng nơi tôi từng ngồi với Chi ở đó.

Tôi lại gần móm đá vẫn đặt ở chỗ cũ. Tôi bèn cầm thẳng cây đèn ông sao bố tôi mua cho tôi xuống đó rồi khẽ mỉm cười.

Thằng Tuấn thằng Hưng chạy lại gần tôi rồi thắc mắc: “Mày làm cái trò gì thế? Đi đi, ở đây ghê chết!”

Thế nhưng tôi không trả lời.

Tôi nhớ rằng Chi đã từng kể với tôi vào hôm ấy là, hồi còn bé, năm nào Trung thu bố của cô bé cũng tặng cho cô bé một cây đèn ông sao rất đẹp. Đã lâu lắm rồi Chi không có đèn đi chơi Trung thu. Giờ tôi không biết mộ cô bé ở đâu cả, nên tôi đành ra đây. Tôi thầm nghĩ:

“Tặng cậu nhé, Chi! Chúc cậu Trung thu vui vẻ, hạnh phúc, đoàn viên nhé...”.

Một con bướm ở đâu khẽ đậu vào vai tôi.

“Xong chưa! Đi thôi mày, bắt đầu múa lân rồi kìa!” Hai đứa bạn gọi tôi.

Tôi vui vẻ chạy về hướng chúng nó.

Con bướm nhẹ nhàng bay khỏi vai tôi, rập rờn sau lưng tôi. Tôi chạy đi khuất mà không biết rằng, con bướm đã đậu xuống chiếc đèn ông sao tôi cầm ở đó, dưới ánh trăng tròn vành vạnh.

Đâu đó văng vẳng lời bài hát:

”Bóng trắng trắng ngà

Có cây đa to

Có thằng Cuội già

Ôm một mối mơ...”

HẾT

23. Chương 23: Ngoại Truyện 1: Những Mảnh Đời

(Điểm nhìn ông thầy)

Chẳng cần phải đợi lâu, họ đã nhanh chóng tìm tới tôi. Chỉ 1 đêm sau Rằm Trung thu mà thôi. Trước lúc đó, tôi còn nghĩ mình không thể đợi được.

Tối hôm đó, trời lặng gió và rất oi bức. Thế nhưng khi đêm tới, gió bắt đầu vùn vù rất mạnh trên mái nhà. Tôi ngồi lặng trước hiên nhà của gia đình này và trầm tư suy nghĩ. Có lẽ ngày mai hoặc muộn nhất là ngày kia, tôi sẽ xin phép gia đình cùng các chú rời đi. Ấn nhờ ở đậu một tuần nay cũng là quá đáng rồi, tôi quả thực không còn mặt mũi nào. Lời hứa của tôi vẫn để ở đó, chưa biết cách thực hiện như thế nào. Câu chuyện về những hồn ma vất vưởng ẩn trong lời bài hát, tôi đã được thằng bé Bảo kể cho rồi. Vấn đề là tôi không thể gặp được họ và cũng không biết nên làm cách nào.

Đêm đó, tôi đang nằm nghỉ dưới nền nhà cạnh giường thằng bé thì bị đánh thức bởi tiếng thét của thằng bé. Tôi với hai chú đi cùng cuống cuống ngồi bật dậy không hiểu có chuyện gì. Đồng hồ lại điểm 3h hơn.

Thằng bé đang ngồi dậy, chỉ về phía ô cửa sổ với cánh tay run run. “Chú ơi...là Phong đấy...Phong đến rồi..”.

Tôi đi lại gần chiếc cửa sổ xem xét.

Tiếng gió đang rít qua khe cửa ghé người và tôi nghe thấy tiếng thì thầm nào đó trong tiếng gió. Hay tôi nghe nhầm?

Bất chợt một bóng người bay ngược xuống từ trên cao, bám tay vào khung cửa sổ. Một vong ma mục rỗng với tấm thân không đầu. Quả thực là Phong trong câu chuyện giết người phân xác kinh hoàng đấy ư?

Tôi giật mình hoảng hốt lùi về phía sau.

Vong ma đó vẫn bay lượn bên ngoài khoảnh trời xung quanh khu vườn nhà cậu bé. Tiếng nói rít lên trong tiếng gió. Dù rất kinh hoàng nhưng tôi chạy ra ngoài. Cả nhà lục đục kéo dậy, thằng bé cũng chạy theo sau tôi. Trên bầu trời mây đen vần vũ che mất vầng trăng khuyết. Vong ma đó vẫn bay lượn như gió trên đầu chúng tôi.

Sợ rằng những vong hồn này sẽ làm hại gia đình thân chủ, tôi bèn nhờ hai chú nhanh chóng giăng chỉ đỏ trước cửa nhà đồng thời tạo một vòng tròn bằng muối tinh xung quanh chỗ tôi đứng. Tôi gọi thằng bé Bảo và hai chú đứng cùng tôi trong đó. Những người còn lại phải ở yên trong nhà.

“Vong hồn này muốn đòi lại nhà à?” Tôi hỏi thằng bé.

“Cháu cũng không rõ hiện giờ anh ấy muốn gì đâu...” – Thằng bé núp sau lưng tôi nói.

Tôi vừa quay xuống nói chuyện với thằng bé, lúc quay lên thì đã thấy bóng ma không đầu đó đang lao thẳng về phía chúng tôi. Tôi hoảng hốt xòe chiếc quạt lên che chắn trên đầu. Bóng ma đó lướt qua thật nhanh qua đầu chúng tôi. Tôi chỉ nghe thấy tiếng nói thầm thì lướt qua tai:

“Có phải là cô không???”

Tôi thầm hỏi không biết vong hồn đó đang nói về cái gì. Chắc có lẽ thằng bé biết. Tôi hỏi thằng bé rằng vong hồn đó vừa hỏi tôi một câu vô nghĩa, nhằm tôi sang một người phụ nữ nào đó. Cậu bé giải thích rằng Phong đang đi tìm người vợ cũ của mình, biến biệt bao năm trời vẫn vậy, mỗi khi gió nổi lên là Phong lại bay lượn khắp bầu trời để tìm vợ.

Tôi khẽ thở dài. Vong hồn này có lẽ còn không nhận ra thời gian đã trôi qua lâu như thế nào. Giờ đây người vợ của anh ta có lẽ đã thành người thiên cổ. Có lẽ những vong hồn vất vưởng này cần tìm thấy ánh sáng siêu độ để có thể rời khỏi thế gian này. Chính những oán niệm còn vương vấn đã níu họ lại với thế gian.

Biết được tên vong hồn này, tôi sẽ thu phục hắn dễ dàng hơn. Tôi bèn lấy ra hai lá bùa xích, kẹp vào cánh quạt rồi phóng lên bầu trời. Tôi muốn kéo vong hồn đó xuống nói chuyện. Hai chiếc xích chắc chắn vàng óng được tung lên bầu trời và túm chặt lấy vong ma không đầu đó kéo xuống mặt đất. Vong hồn giãy đạp dữ dội cộng thêm gió ngày càng mạnh, tấp vào người chúng tôi như những nhát dao.

“Anh Phong! Xin hãy bình tĩnh lại...Tôi có thể giúp anh...Anh muốn gì hãy nói...”

“Vợ tôi đâu..Tại sao em làm thế với anh???” Tôi nghe thấy tiếng nói của người đàn ông đó vang vọng trong từng cơn gió thốc vào.

“Vợ anh..giờ cũng không còn nữa...Anh hãy từ bỏ oán niệm ấy đi...”

“Không...còn...?”

“Thời gian qua đã quá lâu rồi...Hãy siêu thoát đi...Đừng ở đây cho thêm nặng nghiệp...” Tôi nói.

“Còn căn nhà..căn nhà...”

“Căn nhà anh bị cướp ư? Ở đâu...? Anh muốn gì...? Đừng chống cự nữa” Tôi khó nhọc điều khiển sợi xích bùa trong từng đợt gió.

“Chú ơi! Vợ chú không còn đâu! Chú hãy đi đi!” Thằng bé đứng phía sau tôi dưng cảm hét lên.

Tiếng gió lặng dần đi. Vong hồn từ từ bay xuống, hiện nguyên hình một người đàn ông có đầu, quần áo sạch sẽ với thân hình gầy gò. Anh ta quỳ sụp xuống đất và khóc lên nức nở.

“Tôi muốn tìm vợ tôi. Tôi chỉ muốn hỏi tại sao. Tại sao cô ấy lại làm thế. Hay là do tôi..do tôi không đem lại hạnh phúc được cho cô ấy. Căn nhà...giờ cũng cũ nát không ai ở...Tôi có tìm về. Tôi biết hết. Thế nhưng mỗi khi thôi thúc nổi lên, tôi lại quên tôi là ai, đang ở đâu. Tôi nghĩ cô ấy vẫn đang ở đâu đó, chờ tôi đến tìm...Và tôi lại lên đường đi tìm cô ấy...”

Lắng nghe hồn ma đó nói, tôi hiểu. Đó là những khi oán niệm dâng lên khiến con người quên đi tất cả. Oán niệm bao bọc và biến anh ta thành hình dáng ghê rợn và vất vưởng như lúc chết. Anh ta bay lượn như quen cái nghề khi còn sống, làm theo oán niệm trong vô thức. Chỉ khi từ bỏ được ham muốn, vong hồn mới sạch sẽ và nguyên vẹn trở lại.

“Giờ anh muốn gì để rời đi?” Tôi hỏi.

“Tôi đã ở đây quá lâu rồi...Thế nhưng hiện giờ có một cô bé họ hàng xa của tôi...Nó mồ côi không nơi nương tựa, giống như tôi ngày trước. Giờ truy cứu trách nhiệm cũng không thể, thân xác tôi cũng đã tan biến rồi. Tôi chỉ mong...anh về tìm chủ hiện giờ của căn nhà đó...xin hãy giúp đỡ con bé ăn học...”

“Ngôi nhà cũ của anh ở đâu nhớ chứ?”

“Kiến Xương- Thái Bình...Địa chỉ là...giờ đâu đó gần ngã tư có vòng xuyên ấy.” Vong ma lẩm nhẩm.

“Được! Tôi sẽ giúp, mai nhận lễ cầu siêu nhé, đi đi và đừng làm phiền ai nữa...”. Nói rồi tôi buông lá bùa xích. Vong hồn lại bay lên trên bầu trời mất dạng.

Đúng lúc đó, một con dế mèn nhảy lên vai tôi. Tôi giật mình loạng choạng suýt ngã ra khỏi vòng muối tinh. Nó cứ kêu krec bên tai tôi và không chịu nhảy xuống.

“Từ từ..đã chú ơi, đừng đuổi nó đi...” Thằng bé Bảo cất tiếng. Nó nhẹ nhàng đỡ lấy con dế mèn đang đậu trên vai tôi xuống.

Tôi bỗng chốc ngỡ ngơ.

“Chẳng nhẽ là...?”

“Đúng rồi! Đây là con dế thần, chú nhìn này 2 chân sau có vết đỏ nhé...”

Tôi chăm chú nhìn vào con dế mèn, quả thực hiếm thật, dế mèn lại có 2 vết đỏ phía chân sau.

Đúng lúc đó thì một vong hồn bắt đầu lướt từ cổng vào tới sân nhà. Tôi chợt nhận ra đó chính là vong ma đói đã đu bám trên người thằng bé Bảo đợt trước.

Tôi gơ bùa ra hét: “Người lại tìm về đây làm gì??? Lại định làm gì thằng bé???”

“Con ơi!...” Vong ma đó nói.

“Con?”

“Vâng là con tôi...” Ma đói nói. “Lần trước vì đói rét quá mới bám theo cậu bé này, được ăn được uống, được tiếp sinh khí...Quả có lỗi. Tôi...tôi chỉ muốn tìm đứa con của mình...”

Tôi nhớ ra câu chuyện người hát rong và bi kịch gia đình của ông ta khiến người này hát xẩm đến chết chỉ mong đợi vợ và con mình trở về.

“Vậy ra anh vẫn đợi ở đây?”

“Vâng, tôi vẫn đợi, nhưng không sao tìm được vợ con. Nay..có lẽ kia là con tôi rồi...” Vong ma đó chỉ vào con dế mèn đang ở trong tay thằng bé.

Chính bản thân tôi cũng không biết liệu con dế mèn này có chứa đựng linh hồn cậu bé xấu số đó hay không. Thế nhưng nếu là điều cần thiết thì tôi sẽ làm để vong ma này siêu thoát.

Vong ma cất lên tiếng hát xẩm. Con dế mèn nhảy vọt ra khỏi tay thằng bé, nhảy lách tách về phía vong ma đói. Thế rồi rào rào, hàng trăm con dế mèn từ đâu nhảy ra, bầu kín khoảnh sân nhà. Chúng tôi rúm hết cả người lại. Nhưng may thay chẳng còn con dế nào nhảy vào trong vòng tròn nữa, chúng tập trung lại phía nơi vong ma đói đang hát xẩm. Có vẻ như đây đều là những người đói rét, chết vất vưởng mà hóa thành, nghe thấy tiếng hát của đồng loại bèn tụ vào. Cả sân nhà vang lên những tiếng kêu như một dàn đồng ca.

“Chúng tôi đói rét đã lâu rồi...Trước khi đi chỉ xin chút tiền qua đò, ít đồ ăn không mong gì hơn...” Người nam lẩm bẩm. Ông ta đỡ con dế mèn chân đỏ trong lòng bàn tay trong suốt mà vuốt ve. “Con ơi...”

“Quê nhà cũ của ông ở đâu?”

“Gần nhà ga thành phố Vinh...”

“Tôi sẽ về tận đó...Giờ anh đi đi..Tất cả mọi người, mai sẽ có cỗ...” Tôi nói.

Vong ma ôm lấy con dế mèn chân đỏ, bay lên mà đi mất. Những con dế mèn khác cũng tản dần ra.

Tôi đốt lên một lá bùa triệu vong, lầm rầm khấn vái: “Nhân ngày đẹp trời, oan khuất ở đâu, xin hãy về đây...”

Thế rồi một vệt sáng lóa lên nơi ngoài cổng nhà. Bóng hình của một cô gái thướt tha bước vào sân nhà tôi, theo sau cô gái là hồn ma của một con chó già đang vẫy đuôi títt lên. Cô gái mỉm cười cúi đầu chào. Cô gái trông thật xinh đẹp trong bộ quần áo vải ngày xưa. Nếu như tôi không biết gì có khi còn tưởng cô gái là người.

“Cô là ai? Sao lại tìm đến đây...?”

“Tôi là Lan. Thưa thầy...”

“Đó chú ơi...là cô Lan trong câu chuyện thứ 4 ấy ạ...” Thăng bé Bảo lay lay cánh tay tôi.

“Giờ cô muốn giúp gì?”

“Tôi...muốn được giúp...anh ấy yên lòng ra đi...” Cô gái ngập ngừng.

“Tức là sao cơ?” Tôi hỏi.

Người phụ nữ nghẹn ngào: “Bao nhiêu năm rồi...Anh ấy cứ lặp đi lặp lại hành động đó như 1 cái máy...Tôi không sao làm khác được, không thể can thiệp được. Có cách nào để làm tan biến ý niệm đó, để anh ấy ra đi thanh thản không?”

Tôi thở dài. Điều quan trọng nhất thứ lưu lại trên nhân gian này của anh Sáng đó không phải là linh hồn mà lại là ý niệm, ý niệm trước khi chết quá mạnh mẽ nên đã lưu lại nhân gian như một linh hồn, một thước phim chiếu lặp.

“Tôi sẽ cố gắng...Tôi sẽ cố gắng để ba người có thể bình yên sang cõi. Tôi có thể tìm thấy ý niệm của anh ấy ở đâu?”

“Ngọn đồi sau làng X, tỉnh Yên Bái..Xin cảm ơn. Tôi sẽ đợi!” Nói rồi bóng dáng cô gái cùng con chó tinh khôn đó cũng mờ dần mà biến mất.

Tôi thở dài. Những lời hứa chồng chất đang đè nặng lên tôi.

“Con nhìn thấy hết chứ?” Tôi hỏi thăng bé. Nó khẽ gật đầu.

“Không ngờ nghe kể còn được nhìn thấy đấy thầy ạ...”

“Thầy phải giúp đỡ họ, con thấy không?”

“Vâng”

“Còn ai nữa không nhỉ?”

“Chỉ còn ông Tân cuội với cây đa thôi chú ạ...”

“Ừ, chú sẽ chờ. Mọi người vào nghỉ ngơi đi...”

Hai người chú đi cùng với tôi dắt thăng bé Bảo vào nhà vì trời cũng tờ mờ sáng đến nơi rồi. Gian nhà tắt điện tối om, không gian im ắng. Chỉ còn mỗi mình tôi đứng giữa sân, bên trong vòng tròn muối tinh của mình. Gió thổi hiu hắt.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi thêm 1 tiếng đồng hồ nữa.

Thế nhưng, đợi mãi mà chẳng thấy ai đến cả. Vậy là người đó không cần tôi giúp nữa ư? (còn nữa)

24. Chương 24: Ngoại Truyện 2: Cung Nguyệt Đồng Gương

Sáng ngày hôm sau, tôi đánh tiếng với gia đình thân chủ rằng mình sẽ rời đi vào chiều nay, sau khi làm lễ cầu siêu xong. Tôi thầm nghĩ trong lòng rằng mọi lời nhủ nhủ tôi đã nhận được rồi, giờ ở đây không phải là cách để thực hiện những lời hứa đó. Tôi cần phải đi đến tận nơi, chứng kiến tận mắt thì mới có thể giúp đỡ họ được.

Gia đình cậu bé Bảo vô cùng cảm kích, bố mẹ cậu bé và bà nội muốn giữ tôi ở lại thêm ít lâu, nhưng tôi từ chối. Tôi bảo rằng mình còn nhiều người phải giúp đỡ, nhiều việc phải làm. Vậy nên họ không giữ tôi thêm nữa. Trưa hôm đó, gia đình thân chủ thịt một con gà để đãi tôi một bữa tươm tất, thịnh soạn. Tôi cũng đã cùng hai chú thu dọn hết đồ đạc, dụng cụ. Hôm trước tôi đã trấn đất lại cho gia đình, mong sẽ không giống đất vô chủ, vong ma không theo vào kín đặc như thế nữa. Dù sao thì thằng bé Bảo cũng có cung mệnh Thái Dương, khó mà tránh khỏi cảnh này, tôi cũng đã khuyên bố mẹ thằng bé bán khoán nó lên chùa cho yên lành bớt đi.

Mới quá trưa một chút, hai người chú đã nhanh chóng mua đủ đồ cúng chúng sinh về cho tôi. Trên bàn lễ có cả một chiếc thủ lợn và đuôi lợn, rất nhiều đồ bánh kẹo, bỏng oản, cơm, xôi,...Tôi nguyện bỏ ra rất nhiều chi phí cho buổi lễ này, dù gia đình thân chủ cũng mong góp chút ít. Tôi vẫn cảm thấy từng này đồ lễ vẫn là chưa đủ cho những kiếp người vất vưởng trăm năm này.

Tôi khấn bằng tất cả sự thành tâm và đọc kinh cầu siêu. Trên mâm, tôi đã viết những tờ sớ rất cẩn thận, cho từng người một, tẩm chung, tẩm riêng. Tôi chỉ mong sau buổi lễ này, những vương vấn trong lòng những vong hồn này sẽ vơi bớt đi. Tôi cứ lầm rầm khấn vái và gió vẫn cứ vùn vùn trên ngọn những tán cây, cứ như có Phong đang về dự buổi lễ. Gió thổi rất mạnh khi buổi lễ diễn ra và khi tôi hóa xong những tờ sớ và đi phân phát đồ lễ thì dường như gió mới dừng lại. Tôi biết rằng đây chỉ là phần lễ, để họ thực sự siêu độ được thì phải thực hiện được những tâm nguyện của họ nữa.

Tới chiều chiều, tôi treo tấm gương bát quái từ trong cửa nhà ra ngoài cổng. Vậy là xong nhiệm vụ rồi. Tôi chỉ cầu mong mọi điều tốt đẹp sẽ đến với gia đình cậu bé. Thế nhưng có lẽ trước mắt điều đó cũng chưa xảy ra ngay được. Tôi đã thấy các thần bắt vong tiến dần đến từ 4 hướng, chắc chẳng mấy chốc nữa, người bà của cậu bé sẽ phải ra đi. Dù sao thì vì ơn nghĩa ngày xưa, cô bé tên Chi đó cũng đã cứu được người bà này trong chốc lát, bóp méo vòng luân hồi, thế nhưng rồi dần mọi thứ cũng sẽ đi vào guồng quay của nó. Người chết vẫn phải chết, người sống vẫn tiếp tục sống. Tôi cũng không muốn nói trước gì cả, sợ gia đình đau lòng. Cứ để mọi thứ tự nhiên thì tốt hơn.

Gia đình 4 người, trừ cô chị gái thằng bé đang đi học thêm ra, đều đi theo tôi và hai chú, tiến tôi ra tận đầu làng. Chúng tôi cứ chậm rãi đi dưới ánh chiều tà, nói dăm ba câu chuyện phiếm. Quả thực tôi cũng yêu mến những con người thịnh tình nơi đây, dù ở lại có hơn 1 tuần đôi chút.

Chúng tôi đi qua cây đa đầu làng. Bất chợt một cơn gió lạnh thổi vào khiến tôi lạnh sống lưng. Tôi quay ngoắt sang xem xét có chuyện gì đang diễn ra. Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn. Hôm vào làng tôi đi vội tới nhà thân chủ nên chưa có thời gian xem xét kỹ. Tôi cảm thấy cây đa âm u lạ thường. Nó là một cây đa to, dáng vóc cổ thụ với những đường vân ngoằn ngoèo. Điều quan trọng nhất đó là âm khí tỏa ra từ trong một ban thờ khá to dựng ở dưới gốc đa. Tôi mới lại gần xem kỹ hơn. Mọi người mắt tròn mắt dẹt không hiểu tôi đang làm gì.

Âm khí rất mạnh tụ lại ở một bức tượng nằm bên trong. Rõ ràng ở đây phải có một vong quỷ nào đó cư ngụ mới toát ra loại tà khí này. Tôi bèn quay lại dò hỏi: “Cây đa này...Ở đây từ bao giờ? Người dân thờ cúng cây đa này à?”

Mẹ cậu bé xác nhận: “Cây đa này là cây đa thần của làng, đem lại vận khí tài lộc cho làng đó, nên các cụ trong làng cũng quan trọng khấn vái lắm. Tháng nào cũng cúng hai vận. Có ai đi xa hay thi cử gì đều ra đầu làng mà khấn lễ là được đó thầy ạ...”

“Theo tôi thấy thì...dân làng này đang thờ quỷ..chứ không phải thờ thánh thần...”

“Chú...chú ơi...Liệu có phải chính là cây đa của ông Tân Cuội không ạ?” Thằng bé Bảo im lặng này giờ mới lên tiếng.

Tôi chợt nhớ ra câu chuyện kì lạ về lão Cuội ở cây đa cháy của một ngôi làng nào đó. Chính tôi đêm hôm qua đã chờ đợi vong hồn của lão Tân đó tới tìm tôi nhưng cuối cùng lại chẳng thấy.

“Có lẽ không phải đâu..Lão Tân đó không ở làng này. Nếu có thì đã đến tìm chúng ta ngày hôm qua rồi...” Tôi nói.

“Ồ nhưng mà ông Tân cuội bị nhốt trong gương rồi ạ...Sao mà ra ngoài để đi tìm được ạ?”

“Ừ nhỉ!” Tôi chợt giật mình. Tôi đã không quá để ý tới tình tiết của câu chuyện, đó là lí do vì sao tôi vẫn cứ chờ đợi một vong hồn không thể đến. Dù sao thì đó cũng là một vong hồn con người, bị giam cầm từng ấy năm trong một chiếc gương quả thực cũng bất hạnh. Ông ta bị điều khiển tâm trí mới dẫn đến hành vi tự sát, một hành vi khó có thể tha thứ được dù ở bất cứ cõi nào. Tôi muốn chấm dứt những tháng ngày đằng đẳng đó.

“Tôi nghĩ..trước tiên tôi phải tiêu diệt con quỷ bám trên cây đa này đã...Trước tiên phải hủy bỏ chỗ trú ngụ của nó đã.”

“Ấy không được đâu thầy ơi...cây đa này là biểu tượng của làng, nó mà sao thì...” Mẹ cậu bé lấp bắp.

“Thế nhưng mọi người phải hiểu là...những tài lộc được mang tới ngôi làng này..là do một con quỷ gây ra. Như vậy cũng chẳng tốt đẹp gì. Quỷ có vay có trả. Nó đang hút linh mạch của ngôi làng này, đó là lí do vì sao cây đa này bao nhiêu năm vẫn trở mã to đẹp như thế. Rồi chỉ vài chục năm nữa thôi, đất làng sẽ trở nên cằn cỗi khô hạn, không thể canh tác trồng trọt gì nữa đâu...Dân làng sẽ chết đói thôi...Sớm muộn cũng phải diệt trừ thứ ung nhọt này đi!”

“Chúng tôi không dám quyết đâu thầy...” Hai vợ chồng lấp bắp.

Ông thầy trong câu chuyện cậu bé Bảo kể cho tôi cũng đã có một cách xử lí tiêu cực cho mọi chuyện. Ông ta đã để mặc ngôi làng ở đó dù biết là không tốt vì không đủ dũng cảm chống lại định kiến của ngôi làng. Tôi sẽ sửa sai. Sửa sai một cách khéo léo.

“Có lẽ lại phải làm phiền gia đình thêm ít hôm nữa...” tôi thở dài quay đầu. Họ đều ngạc nhiên. “Tôi chợt nhớ ra còn chút việc chưa xong...”

Thế là cả đoàn lại kéo về ngôi nhà của cả gia đình. Tôi cũng hơi ái ngại trong lòng nhưng lương tâm tôi không nỡ để mọi chuyện như vậy. Tối đó, ăn cơm xong, thằng bé khều tôi: “Chú ơi...chú sẽ giúp nốt ông già đó chứ ạ?”

“Ừ...cháu cứ yên tâm nhé...” Tôi trấn an thằng bé.

Đêm hôm đó, cả nhà ngủ say. Cả ngôi làng chìm trong yên tĩnh. Tôi ôm túi đồ nghề lên ra ngoài cổng như một tên trộm. Tôi đi trong bóng tối men mang để đến đầu làng. Thi thoảng tôi vẫn nhìn thấy vài vong hồn lờn vờn ngoài đường làng. Chuyện này quá bình thường đối với tôi nên tôi không quá sợ hãi. Nếu tôi không làm phiền gì họ thì họ cũng sẽ không phiền đến tôi.

Tôi bước ra đầu làng, đứng thẳng trước cây đa sừng sững. Tôi lôi chiếc quạt phép ra. Tôi nhắm chú rồi quét 1 luồng bùa phép về phía cây đa. Từ tâm của cây đa bắt đầu nhen nhóm một ngọn lửa xanh lè ma quái thế rồi nó bùng lên phừng phừng dữ dội. Tôi có chút hoảng hồn dù những chi tiết này đã được nhắc tới trong câu chuyện. Hóa ra đây là con quỷ lửa. Trong ánh lửa lộ ra hai con mắt đỏ chói cùng giọng cười khùng khục.

“Mày là ma quỷ phương nào? Sao lại ở đây xâm phạm đến đất làng này???” Tôi hỏi.

“Hừ! Mày là thứ gì mà đòi trục tao. Tao bá chủ nơi này lâu rồi...Tất cả phải quy phục tao!!! Mày cút đi nếu không tao vật chết!” Con quỷ rít lên.

“Xem tao làm gì đây...” Tôi rút trong túi ra chiếc kéo cắt vong quen thuộc. Tôi lấy bùa đốt đen lưỡi kiếm rồi đâm thẳng vào thân cây đa.

Thế nhưng ngọn lửa lại càng bùng lên dữ dội hơn. Con quỷ được dịp cười khoái trá. Tôi chợt nhận ra tôi sai ở đâu. Nó là con quỷ lửa, tôi không lấy bùa lửa đốt mà đối phó với nó được.

Tôi rút ra 10 lá bùa Thủy, nhanh chóng dán vòng xung quanh rễ cây rồi bắt đầu đốt lên. Ánh lửa trên cây bắt đầu méo mó rồi yếu dần.

“Nào..giờ xem ai hơn ai...” Tôi lẩm bẩm.

Tôi rút sẵn trong đáy túi ra một chiếc túi thêu thổ cẩm bé bé. Trông chiếc túi này bé vậy thôi nhưng nó có công lực rất mạnh. Tôi đã được một thầy phép người dân tộc đem tặng trong một chuyến xê dịch. Chiếc túi này có tác dụng nhốt vong. Hôm qua khi tôi bắt gặp vong hồn của Phong, tôi đã định sử dụng nó, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Chiếc túi này chỉ nhốt được duy nhất 1 vong 1 lần nên khi nào thực sự cần tôi mới lôi ra dùng.

Tôi lôi ra thêm một chiếc túi nhỏ đựng đất. Đây không phải là đất thường mà là đất trên mộ kết. Tôi bôi đất lên mắt rồi nhắm chặt lại. Khi mở ra tôi sẽ thấy những thứ khác thường hơn nữa.

Tôi nhìn chăm chăm vào cây đa. Tôi nhìn ra kinh mạch của chiếc cây này, nối với linh mạch của cả ngôi làng. Tôi dò dẫm trên thân cây trong khi con quỷ phía trên liên tục gào thét và tìm cách đẩy tôi ra xa. Tôi dò được một chiếc mắt trên thân cây nối với mạch chính của thân cây.

Tôi dùng hết sức bình sinh đâm thẳng vào đôi mắt cây đó bằng chiếc kéo kia. Từ vết đâm túa ra bao nhiêu máu. Máu cứ chảy ồ ạt qua kẽ tay tôi xuống dưới. Chỉ sáng mai thôi, chiếc cây này sẽ tự nhiên mà chết khô đi...Con quỷ trên cây quằn quại như đau đớn lắm, ngọn lửa tắt dần.

Tôi giơ chiếc quạt ra quạt mạnh về phía nó khiến nó ngã nhào xuống nền đất. Con quỷ có tấm thân đen sì như chết cháy và ánh mắt đỏ lừ. Tôi nhanh chóng mở mạnh chiếc túi thổ cẩm ra và niệm chú. Con quỷ bị hút vào đó trong nháy mắt. Tôi sẽ đưa nó lên chùa nghe kinh để xóa đi oán niệm, sân si trong lòng, đưa nó siêu thoát.

Tôi thở hắt ra, người bỗng đứng một mỏi. Tôi nhẹ nhàng rút về nhà thân chủ, mong rằng không ai biết cả. Giờ chỉ còn việc giải thoát siêu độ cho vong hồn tên Tân cuối kia...

Sáng hôm sau, cả làng nhốn nháo hết cả lên vì đột nhiên cây đa đầu làng rũ lá, chết đứng. Người ta còn hô hào nhau gọi chuyên gia cây xanh đến để xem xét tại sao trong 1 đêm cây đa cổ thụ của làng lại chết rũ ra như thế. Tôi biết sự thật nhưng vẫn im lặng, cây đa không giữ được nữa, chỉ có cách bẫy đi mà thôi...Một cây cổ thụ sụp đổ quả thực là điều đáng tiếc nhưng đó là việc cần làm.

Ăn sáng qua loa xong, tôi hỏi gia đình bé Bảo ngôi nhà của trưởng làng bây giờ rồi nhờ mẹ thằng bé dẫn đi. Những điều sâu kín nhất của ngôi làng, chắc chắn chỉ có trưởng làng hiện giờ biết.

Tôi gặp và chào hỏi vị trưởng làng, lập tức hỏi ngay về một chiếc gương cổ được chạm khắc cầu kì. Ông ta cau mày cau mặt một lúc rồi đáp:

“Thực sự đồ cổ của làng truyền lại tôi không nắm rõ hết, hầu như là để ở trong kho sau nhà văn hóa! Để tôi dẫn thầy đi xem nhé!”

Tôi bèn theo sau vị trưởng làng tới nhà văn hóa. Trước nhà văn hóa là một chiếc sân khá rộng với nhiều cây xanh. Khu nhà kho nằm tít phía sau, phải đi qua một lối đi toàn cây.

“Nhà kho này có việc gì mới mở ra, bình thường cũng không ai vào...” Vị trưởng làng nói với tôi.

Chiếc ổ khóa được mở ra, bụi bay lên mù mịt. Căn nhà kho ảm thấp vô cùng và có chút lạnh lẽo. Trong nhà kho chất đầy đồ đạc, không biết tìm tới bao giờ mới xong và liệu chiếc gương có thật sự tồn tại ở đây?

Tôi bèn đánh liều rút ra tấm bản bát quái có chiếc kim nằm trong vòm thủy tinh. Tôi lăm rằm nhiệm vụ tìm vật chứa âm khí trước khuôn mặt tò mò của ông trưởng làng. Chiếc kim quay tít lên một hồi rồi chỉ về một góc phía bên phải. Tôi vội vàng đi về phía đó. Góc phải có một chiếc tủ chạn cũ, đựng đầy ba tấm ván gỗ, bàn ghế linh tinh,...Tôi mở chiếc tủ ra xem xét. Ngay lập tức đập vào mắt tôi là rất nhiều đồ lễ dùng cho các hội làng. Tôi dỡ từng thứ một ra cho đến khi thấy một vật được bọc trong tấm vải đỏ, bụi phủ kín,...

Tôi vội vàng gỡ tấm vải đỏ bụi mờ đó ra. Vật được gói bên trong là một tấm gương tròn khá to và được chạm trổ những chữ Tàu cổ, hoa văn bằng đồng.

“Có lẽ là đây rồi!” Tôi khẽ reo lên. Có vẻ như chiếc gương không được bảo vệ kỹ lưỡng lắm. Tôi nhòm vào trong chiếc tủ thì chỉ thấy sau cánh cửa tủ và trên trần tủ có dán kĩ những tấm bùa cản phá màu vàng.

Tôi xin phép mua lại chiếc gương này từ phía ông trưởng làng. Ông ta ngập ngừng rồi bảo rằng xin tặng lại cho tôi luôn vì ông ta thấy chiếc gương này cũng không có giá trị gì.

Đêm hôm đó, tôi dựng một trận đồ ngoài sân, cắm cọc sắt 6 góc và giăng chỉ đỏ. Tôi nhờ hai chú cầm chắc chiếc gương. Tôi lấy trong túi ra một lá bùa lớn rồi đốt lên. Được ra hiệu, hai chú dùng sức bình sinh đập thật mạnh chiếc gương xuống mặt đất được vẽ phần bên trong vòng tròn, chiếc gương vỡ tan tành. Một làn khói đen bốc lên khiến hai chú lùi lại.

Vong hồn trong đó rít lên những tiếng thê lương. “Lâu quá rồi...ta bị giam cầm ở đây...huhu...”

“Người muốn gì???” tôi dí lá bùa gần về phía đó khiến nó run lên hoảng sợ.

“Kỉ vật của tao...bị hủy mất rồi...” Nó lẩm bẩm.

“Giờ con quỷ điều khiển người đã bị ta thu phục, nếu người không hoàn lương, hồi hướng siêu thoát, ta sẽ đánh cho người hồn bay phách lạc, không bao giờ được siêu sinh!”

“Được...được...Ta cảm hận cái làng này...Nhưng giờ ta cũng chẳng thể làm gì được nữa rồi...Chỉ mong..chỉ mong có thể biết tung tích của cô ấy...Người ta yêu nhất...”

“Dù là ai đi chăng nữa thì giờ này chắc chắn họ không còn trên cõi đời nữa rồi...”

“Vậy ta muốn về xem ngôi nhà cô ấy từng ở, những kỉ vật của cô ấy...Khi còn sống ta đã không thể đến gặp nàng, không thể ở bên nhau...Kỉ vật cũng bị hủy mất...Ta chỉ cần ngắm kỉ vật của cô ấy mà thôi...”

“Nói ra những gì người biết về cô ấy đi?”

“Cô ấy từng ở vùng Hải Hưng, Huyện A, Phố X...số nhà 250...”

“Giờ tỉnh đó tách thành hai tỉnh riêng rồi...Ta sẽ tìm về huyện đó cho người...Giờ chỉ cần đi theo ta và đừng hòng làm gì cả...”

Vong ma đen sì đó im lặng. Tôi lại dùng quạt vận bùa xích, trói chặt vong ma đó lại. Tôi lấy 1 lá bùa đen, tạm thời hút nó vào. Lá bùa này chỉ nhốt vong được 1 tháng và chỉ nhốt được vong hồn người chết bình thường, không nhốt được quỷ.

Sáng sớm hôm sau tôi thu dọn lên đường sớm.

Tôi bắt xe ngay về tỉnh Hưng Yên. Đây sẽ là điểm đến trong chuyến hành trình dài đằng đẵng trước mắt của tôi. Hai chú về quê trước, tôi đi một mình.

Phải mất tới hai ngày dò hỏi tìm đường, tôi mới tìm được khu địa chỉ cũ mà vong ma kia chỉ cho tôi. Tôi chỉ cầu nguyện rằng họ không đổi chỗ ở để tôi còn có chút manh mối nào đó.

Bấm chuông cửa, người đón tôi là một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi. Tôi hỏi thăm về người phụ nữ tên Hạnh, người tình trong mộng của lão Tân và nín thở chờ đợi.

“Đó là cụ nội của tôi mà...Chắc thế chứ hiện giờ họ nhà tôi chẳng có ai tên Hạnh cả. Anh có nhầm không đó?”

“Không nhầm đâu...Vậy liệu giờ gia đình mình còn giữ di vật nào của bà cụ không?”

“Tôi không rõ nữa...đồ đạc của cụ chắc chỉ có con gái cụ giữ, là bà của tôi. Bà của tôi thì không ở đây nữa...Bà đang ở với bác cả của tôi, cũng trong huyện này thôi...bà cũng gần 90 rồi anh à, không biết còn mình mất không.”

Tôi xin địa chỉ rồi hết sức cảm ơn người đàn ông đã chỉ dẫn. Có lẽ cũng nhờ phước phần nên mọi thứ thuận lợi. Tôi tìm ngay tới địa chỉ được cho và gặp được người đàn ông ngoài 60, là bác của người đàn ông khi này. Tôi xin phép vào gặp mẹ của ông, tức là con gái của cụ Hạnh.

Bà lão đã già cả lắm, tai nghễnh ngãng nhưng mắt vẫn tinh anh. Tôi phải nói to mấy lần về mẹ của bà, bà mới nghe ra. Nhắc đến mẹ, mắt bà lão rớm ra những giọt nước. Bà đi ra gian phòng sau, lôi từ gầm giường ra một chiếc quạt nhựa đã cũ rỉ. Bà nói giọng run run:

“Đây là vật của mẹ mà tôi giữ được. Duy nhất. Bà hay dùng vào mùa hè, lúc trời nóng. Tôi và các anh cũng được mẹ quạt cho ngủ trưa, nên nhớ lắm...”

Tôi nói khó với bà cụ về mối tình xưa cũ của mẹ bà và người đàn ông chưa nguôi nỗi nhớ. Bà cụ cũng xúc động:

“Mẹ tôi mất còn trẻ lắm. Bà lấy bố tôi cũng không được hạnh phúc. Tôi hay bắt gặp bà nén khóc một mình, rồi lôi một bức ảnh người đàn ông nào đó ra xem. Kỉ vật cuối cùng của mẹ, tôi cũng muốn giữ. Nhưng giờ tôi sắp ra đi rồi, giữ lại cũng không để làm gì nữa, thà đưa cho người cần nó thì hay hơn...”

Vậy là bà cụ tặng lại tôi chiếc quạt đó.

Tôi đi về mà lòng bồi hồi, hơi nghẹn ngào vì câu chuyện về một mối tình ngang trái mà sâu nặng.

Tôi lên xe về lại quê nhà trước khi lên đường tới những nơi khác như dự định. Về tới nhà, tôi lập ngay đàn lễ và thả vong hồn của lão Tân cuội ra. Tôi xòe chiếc quạt ra trước mặt vong linh của lão và lão ta khóc lên thảm thiết...

“Hãy đi đi, ra đi mới có thể gặp lại cô ấy, nếu như nhân duyên vẫn còn. Nếu ông còn ở đây mãi thì sẽ vĩnh viễn không gặp lại.”

“Thế...tôi đi...” Vong hồn nói.

Tôi lại làm lễ cầu siêu như đã từng làm ở ngôi làng của thằng bé Bảo. Linh hồn lão Tân cuội tan biến như một cơn gió. Tôi hóa chiếc quạt cùng đồ cúng cho lão, mong rằng kỉ vật này sẽ mãi ở bên cạnh lão.

Sáng hôm sau, tôi lại chuẩn bị lên đường sớm.

Tôi cần ghé qua một ngôi nhà ở Thái Bình, sau đó rẽ qua ga Vinh và rồi lên Yên Bái. Chuyến hành trình còn dài...

Ngày..tháng...năm

Người thầy đã tìm được ngôi nhà cũ của Phong sau bao lần đợi chờ thông tin của chính quyền và sự chỉ dẫn của người dân. Anh đã thuyết phục được gia đình chủ nhà giúp đỡ đứa bé. Thế nhưng họ sẽ đưa đứa bé vào trại mồ côi và giúp đỡ con bé đi học chứ không thể hơn được. Anh đành bất lực. Dù sao nguyện ước của Phong cũng được thực hiện 1 phần.

Ngày...tháng...năm

Người thầy đã đốt chiếc giày mã đỏ và một ngôi nhà bên đường ray tàu ga Vinh. Đặc biệt hơn, anh còn đặt làm một bộ dụng cụ âm nhạc vàng mã để đốt cho gia đình nhà họ xẩm kia. Đi kèm theo đó là một bữa lễ mặn rất thịnh. Anh hi vọng ở bên kia, họ sẽ được đoàn tụ bên nhau mãi mãi.

Ngày...tháng...năm

Người thầy đã treo xuống tận dưới miệng vực cạnh dốc đồi năm xưa, nơi anh Sáng bỏ mạng ở đó. Anh phải kết thúc ý niệm từ nơi nó bắt đầu. Anh làm lễ cất ý niệm thâm trầm ở dưới đó trước sự chứng kiến của vong linh cô Lan và con chó già. Xong việc, anh đốt sớ và cúng đồ lễ trợ cầu siêu cho hai linh hồn khốn khổ. Thế là từ nay, trên đỉnh đồi sẽ không còn 3 hình bóng vất vưởng chơi đùa nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-trang-trang-nga>